

Tường Vy

Xua Đi Quá Khứ

Tập 1

Chiếc Toyota sáng bóng màu huyết dụ, lướt nhẹ cùng với dòng xe đủ loại đang hướng về ngày khai mạc hội chợ Quang Trung.

Ngồi ở ghế sau với mẹ, Vân Kiều nhỏ lên, choàng hai tay qua cổ cha, nũng nịu:

– Ba! Ba con run quá hà.

– Ba thấy có gì đâu mà con run?

– Trời ơi! Trông ba kia. Nghiêm như chánh án vậy đó.

Trần Chương nhìn con gái, bật cười:

– Chưa gì mà con kết tội ba nặng quá vậy. Dù sao, đây cũng là việc quan trọng.

Vân Kiều vẫn nhõng nhẽo:

– Con đã nói rồi mà. Anh là một kỹ sư, lại là con nhà đảng hoàng, chứ đâu phải...

Trần Chương nắm tay con gái:

– Được rồi, được rồi. Con cứ bình tĩnh đi. Nếu chàng trai đó đúng như con nói, thì ba sẽ đồng ý ngay.

Vân Kiều cười tươi:

– Con có nói dối ba mẹ bao giờ đâu. Ha...ha...ha....

Trần Chương gật đầu tán thành:

– Con gái cưng của ba dễ thương lắm. Con đừng lo, ba sẽ không ăn thịt anh chàng của con đâu.

– Ba! Nhìn ba, không khéo ảnh xỉu nữa đó.

Trần Chương cười lớn:

– Chà! Vậy không được, không được rồi. Người chồng tương lai con gái rệu của ba đâu lại có thứ gan thỏ đến vậy.

– Ba! Đâu có, tại ảnh rất lo ba má chê ảnh.

Bà Ái Vân an ủi con:

– Ba má sẽ hết lòng ủng hộ, nếu anh ta là một người cứng đáng với con gái của ba má.

Ông Trần Chương tiếp lời vợ:

– Phải. Điều cơ bản là liệu cậu ta có hợp với gia đình ta không. Con biết đấy, gia đình ta là một gia đình danh giá, không thể....

Thấy ba nghiêm giọng, Vân Kiều hết dám hó hé. Nàng biết, ba nàng rất nghiêm khắc. Nàng hồi hộp nhìn thẳng ra phía trước.

Hôm nay, Vân Kiều sẽ giới thiệu bạn trai nàng với ba mẹ. Dù không phải là lễ ra mắt chính thức, nhưng cũng vô cùng quan trọng, bởi vì nàng biết ba nàng là một người rất kén chọn.

Trần Chương đồng ý để con gái mời gia đình người yêu của cô đến dự lễ khai mạc hội chợ và tham quan gian hàng “Mỹ Nghệ xuất khẩu” của ông ở hội chợ Quang Trung – Đây là một dịp bước đầu làm quen. Sau đó, nếu trôi chảy, thì quan hệ giữa hai gia đình sẽ tiếp tục phát triển, còn có gì trục trặc thì chấm dứt luôn, để sớm kết thúc quan hệ giữa Vân Kiều và “cậu ta”. Thật ra, ông cũng đã nghe vợ nói sơ về gia đình bạn trai của Vân Kiều. Cũng là một nhà kinh doanh lớn, bản thân “cậu ta” là kỹ sư chế tạo máy, thế cũng

tạm được. Nhưng vì tính cách của ông, kẻ muốn lọt vào nhà ông không thể “xoàng” được. Ông cùng Vân Kiều và nhất định, ông phải chọn cho con một nơi xứng đáng.

Vân Kiều rất hồi hộp, lo lắng. Nàng tìm tay mẹ và nắm chặt lại. Bà Ái Vân kín đáo, an ủi, động viên con gái. Bà biết mọi quyết định ở chồng bà, chớ bà....Ái Vân giấu tiếng thở dài suýt vượt khỏi ngực. Người đàn bà trẻ đẹp hiền dịu này hiểu phận mình lắm. Bà chưa từng được ông yêu, bà chỉ là nô lệ cho ông. Mặc dù bà trẻ hơn ông nhiều và có một nhan sắc mà chỉ có hai từ “lộng lẫy” mới nói lên được phần nào vẻ đẹp của bà. Ái Vân khẽ nhắm hàng mi còn rất dày lại, như muốn giấu đi nỗi cay đắng tự nhiên ở đâu vừa dâng lên cổ bà. Tình yêu của ông, ông đã cho hết một người rồi.

Trước cổng hội chợ, các loại ô tô xếp thành hàng dài, chủ yếu là loại xe hơi sang trọng. Người tài xế cho xe chạy từ từ tìm chỗ đậu. Ông Trần Chương nhắc:

– Anh cho xe đậu tạm chỗ kia. Ta chỉ dừng lại một chút, rồi cho xe vào trong đó.

Xe lượn lại một hàng cây xanh, ngay sát lộ và dừng lại. Vân Kiều nhìn quanh, rồi mắt nàng sáng lên cùng tiếng reo:

– Má! Ảnh kià! Xe của họ kià....

Ái Vân kéo nhẹ áo con gái và đưa mắt về phía chồng. Ông vẫn nhìn thẳng ra phía trước. Bà nhận ra cặp châm mày của ông khẽ động đậy, một dấu hiệu không hài lòng.

– Vân Kiều! Con đừng cuống lên thế.

Nghe tiếng mẹ dịu dàng, Vân Kiều ngồi xuống, tim nàng đập loạn xạ vì sợ hãi. Nàng linh cảm thấy...có điều gì chẳng lành.

– Hãy để cho họ tới chào chúng ta - Tiếng ông Trần Chương chậm, đục và kiên quyết.

– Anh ấy kia!

Vân Kiều đỏ hai má và không giữ nổi bình tĩnh, lại kêu nhỏ. Mắt nàng long lanh hướng về phía một thanh niên vừa rời khỏi xe, bước những bước dài chững chạc về phía xe hơi của gia đình nàng.

Ái Vân thấy chồng ngoảnh ra cửa.

Vân Kiều nhận ra bước chân người yêu chậm lại, do dự... Nàng sợ hãi nghĩ: “Chàng lo lắng ơ? Đang Dũng! Hãy lại gần em”.

Trần Chương như bị một làn điện quất ngang ngực làm ông gục xuống đau đớn, mặt ông tái đi. Sau phút bàng hoàng, ông đã lấy lại bình tĩnh. Giật cặp kính mát ra, ông nhìn chàng trai nãy lửa lúc này cũng đang sững sờ ngó ông không chớp.

Trần Chương chợt gất lên:

– Đi!

Người lái xe giật mình như chưa hiểu, thì Trần Chương đã quay sang, ông ta quát lớn:

– Cho xe chạy ngay!

Anh tài xế với thói quen phục tùng lập tức cho xe nổ máy, lượn vòng ra công dành riêng cho những chủ nhân cuộc triển lãm, bỏ mặc sự hãi hùng ngơ ngác của mẹ con Vân Kiều và chàng trai đứng như trời trồng giữa đường.

Người lái xe liếc nhìn ông chủ hàm đang bạnh ra, hai thái dương giật mạnh, mắt vẫn lên. Anh nghĩ: “Ông chủ quá giận dữ. Vì sao nhỉ? Anh chàng kia trông khá đấy chứ. Một thanh niên thật bảnh, cao lớn và...”

Xe dừng lại chỗ quy định. Ông Trần Chương mở cửa bước ra. Cố lấy bình tĩnh, nhưng giọng vẫn lạc đi:

– Anh cho họ về đi!

Hai mẹ con Ái Vân lặng thinh, nhưng nước mắt cứ âm thầm tuôn dài trên

mặt cô bé. Khi xe vòng ra khỏi cổng, Vân Kiều ngả vào lòng mẹ:

– Má....

Rồi nàng khóc nức nở. Nàng không hiểu chuyện gì đã làm ba nàng tức giận đến thế khi nhìn thấy chàng. “Vì sao? Ôi! Chuyện gì...?”

Ái Vân run run vuốt vai con. Bà cũng không hiểu nguyên nhân, nhưng bà linh cảm thấy tình duyên con gái đã gặp ngang trái rồi. Nhất định Vân Kiều, con gái bé bỏng của bà phải khổ vì tình, nhưng vì sao nhỉ? Chuyện gì có thể làm ông giận đến thế? Cậu ta hay gia đình cậu ta đã từng đụng chạm, cạnh tranh trong chuyện làm ăn với ông ấy sao? Nhưng có bao giờ, bà nghe ông than phiền về chuyện này đâu?

Mà nào đã kịp hỏi cậu ta làm gì, cha mẹ cậu ta là ai đâu, mà ông có thể tức tối đến vậy?

Nước mắt bà không còn rơi từng giọt nữa, mà nó tuôn thành giòng tự bao giờ.

“Ôi! Thì ra ta còn hiểu về chồng ta quá ít. Gần hai mươi năm rồi, ông ấy vẫn xiết xích ta, nhưng lại khoá riêng cánh cửa con tim lại. Chưa một lần ông hé mở cho bà nhìn thấy tình yêu của ông ra sao”.

Ái Vân vội rút khăn tay lau mắt và cúi nhìn xuống, để giấu người lái xe cảm xúc của mình.

Buổi sáng hôm ấy trở thành cực hình đối với Trần Chương. Ông đã cố giữ bình tĩnh cho đến hết buổi khai mạc trọng thể của hội chợ. Sau khi sắp đặt xong mọi việc ở gian hàng, ông nói với cô phụ việc:

– Tôi mệt quá, cần nghỉ một chút.

Cô gái nhã nhặn:

– Dạ, ông chủ yên tâm.

– Đầu giờ chiều, tôi sẽ quay lại.

– Dạ.

Cô nghĩ: “Đúng là ông chủ có điều gì buồn bực rồi”.

Vừa ra cổng, Trần Chương nhận ra người lái xe đã trở lại chờ ông. Ông nặng nề gieo người xuống nệm ghế sau và nói một cách mệt nhọc:

– Cho tôi về. Hai giờ, đón tôi chờ lại đây.

– Vâng, thưa ông chủ.

Tòa nhà lặng yên bỗng như căng lên vì run sợ dưới bước chân nặng nề của ông chủ. Những bậc thang như uốn cong mình để giữ thăng bằng cho sự lão đảo đầy hận thù khi Trần Chương bước lên lầu.

Phải, chiếc cầu thang uốn cong như một dải lụa. Ông đã làm theo ý nàng, ông đã cung chiều nàng - Một gái nhảy như một bà hoàng. Và chính trong toà nhà này, nàng đã phụ tình ông.

Rồi Trần Chương cũng đến được phòng của mình. Ngã xuống giường mà đầu óc ông vẫn ngập đầy hình ảnh của quá khứ. Ông vẫn yêu nàng.

Ba mươi năm rồi, gần ba mươi năm mà ông thấy như nó vừa xảy ra. Ngày ấy, những năm ấy, Trần Chương là một công tử nổi tiếng ăn chơi. Chàng trai trẻ, con của một nhà có thế lực ở Sài Gòn. Trần Chương từ lâu đã là miếng mồi ngon cho những cô nàng chỉ thích tự do để chơi bời thoả thích. Chàng sợ bị ràng buộc, vì vậy mà gần ba mươi tuổi, Trần Chương vẫn một mực từ chối lời đề nghị của ba mẹ là sẽ cưới vợ cho chàng.

Trần Chương gạt hết mọi cố gắng của các gia đình hy vọng đưa được con gái vào cái kho tiền và vàng của nhà chàng. Chàng chỉ thích rượu, nhảy đầm, và những chuyến đi chơi với bè bạn, mà ở đó họ chỉ việc thả cửa vui đùa và hưởng mọi hoan lạc mà bọn con gái nhà nghề đi theo sẽ thành thạo mà chiều chuộng họ.

Tưởng sẽ không có ngày Trần Chương dừng lại, ai dè....

Đêm ấy, nhà hàng giới thiệu cho chàng một cô gái từ Hồng Kông sang.

Ngay cái ánh mắt lúng liếng đầu tiên, cô ta đã làm Trần Chương chết mê

chết mệt. Nàng thật kỳ diệu. Ở nàng, cái gì cũng đẹp đến mê hồn. Đôi mắt đen láy cuốn lấy chàng, và khi ôm nàng trong vòng quay với tiếng nhạc êm dịu, thì Trần Chương thấy là bây giờ chàng mới biết thế nào là một người đẹp thật sự. Tóc nàng thơm thơm cứ quấn vào cổ chàng làm chàng mê mê. Từ đó, chàng như bị cột chặt vào “phòng” của nàng.

Bà chủ nhận ra ngay, nên ngọt ngào:

– Sao cậu không cưới cô ấy?

– Hả?

Trần Chương như bưng tỉnh.

“Trời! Tại sao chàng không nghĩ ra ngay, để phải khổ sở vì những lúc Phương Lan nhảy với khách. Chàng yêu nàng quá, mê nàng quá, nên cũng ghen tuông ghê gớm. Nhưng nàng là gái nhảy.....”

– Đó là cô gái có một không hai.

– Cậu không đùa chứ?

– Không.

– Nhưng liệu ba má cậu có đồng ý không? Tôi biết cụ ấy....

–

– Cậu nên dò ý tứ các cụ trước.

Bà chủ vẫn ngọt sớt. Bà đánh hơi được món lợi lớn mà:

– Đã có hai, ba ông cứ nài nỉ tôi cho họ cưới cổ về làm vợ bé, nhưng tôi không chịu. Tôi cưng Phương Lan lắm. Cô ấy thật đáng yêu. Tôi nghĩ đến cậu.....Phương Lan xứng đôi với cậu lắm.

Trần Chương đang chìm trong mơ tưởng, chợt nắm hai tay vào nhau:

– Tôi sẽ cưới nàng, tôi sẽ cưới nàng. Nàng là của tôi, của tôi.

Ngay sau buổi Trần Chương đưa Phương Lan về ra mắt ba mẹ, chàng đã phải đương đầu với cơn giận lôi đình của ba chàng.

– Mày điên rồi! – Ông Trần Phong gầm lên.

– Thừa ba, con yêu cô ấy và sẽ cưới cô ấy làm vợ.

Trần Chương nhìn ba bình thản. Chàng hiểu vị trí của chàng.

– Mày câm đi! Cưới! Cưới! Mày định cưới gái nhảy về nhà à? Mày định bôi nhọ dòng họ Trần này sao?

– Ba! Con nghĩ, nàng dâu có tội gì khi là gái nhảy. Đó chỉ là nghề kiếm sống. Lấy con, nàng sẽ bỏ nghề và trở thành.....

Ông Trần Phong nắm tay xuống mặt bàn nước bằng gỗ mun làm tách trà bật lên:

– Trở thành gì? Nó là gái nhảy, thì chỉ có thể là gái nhảy. Nó không được bước vào nhà này, Dòng họ Trần mấy chục đời nay danh giá, không thể chấp nhận một gái nhảy về làm dâu. Mày cút đi!

– Thừa ba, nếu ba cứ ép con, thì con sẽ đi.

– Đi! Đi ngay! Cút ngay!

Trần Chương bật dậy cùng lúc cha chàng gục xuống.

Người nhà hốt hoảng xúm quanh. Má chàng từ nãy giờ ngồi yên nhìn chàng, khi thấy chàng như vậy, bà kêu lên đau đớn:

– Con giết ba con rồi, con ơi.

– Mẹ! Nhưng con yêu nàng, con chỉ yêu nàng mà thôi.

Một tuần sau, đang ở trong phòng của Phương Lan, thì Trần Chương nghe có tiếng gõ cửa. Chàng bật dậy. Cửa mở, anh lái xe của gia đình chàng bước vào:

– Chào cậu chủ.

– Chuyện gì? – Trần Chương hỏi cộc lốc.

– Ông bà sai con tìm cậu về.

– Tao không về.

– Ông bà chịu rồi.

– Cái gì?

Trần Chương không tin ở tai mình nữa.

Anh tài xế gãi đầu, lúng túng:

– Ông bà đồng ý cho cậu cưới cô....

Không để cho anh nói hết, Trần Chương đã cắt ngang:

– Hả! Đồng ý? Mà nói thật chứ? – C lay lay người tài xế như điên lên.

– Cậu chủ, cậu chủ! Thật mà. Cậu về ngay đi.

– Mà gạt tao thì liệu hồn.

– Con không dám, thưa cậu.

Nhìn sững người lái xe, Trần Chương hiểu anh ta nói thật.

Chàng vui vẻ:

– Mà xuống xe đợi tao.

– Dạ.

– Này! Cho mà.

Trần Chương giật chiếc đồng hồ trên tay thưởng cho anh tài xế.

– Con xin cậu.

Trần Chương nhảy bổ vào phòng, bế bổng Phương Lan lúc này vừa từ phòng tắm bước ra.

– Chuyện gì vậy anh?

Nàng nhỏ nhẹ hỏi trên môi chàng.

Trần Chương vẫn quay trong tiếng nhạc từ đĩa hát vang ngập phòng và hôn lên khắp mặt, cổ Phương Lan:

– Ôi, nữ hoàng của anh! Vợ của anh....Phương Lan, vợ của anh....

– Anh yêu! Anh nói gì thế? – Nàng tuột khỏi tay chàng.

Trần Chương giật tấm chăn quấn quanh người Phương Lan, rồi kêu to, mắt sáng bừng đam mê.

– Kho báu này từ nay thuộc về anh rồi.

Chàng nhào tới ôm chặt chặt nàng sung sướng, Phương Lan vẫn ngo ngác.

– Anh muốn nói gì? Sao anh như người điên vậy?

Trần Chương vẫn say sưa trên bờ ngực của nàng:

– Anh sẽ cưới em làm vợ.

Từ khi gặp Trần Chương, Phương Lan đã biết mình đã gặp được gã trai giàu tiền nhiều của. Nàng đã không tiếc chàng điều gì để moi cho được nhiều tiền bạc và những tặng vật quý giá của chàng, nhưng nàng vẫn chỉ coi chàng là một vị khách sộp mà thôi. Cho tới khi biết chàng có ý định cưới mình, thì Phương Lan đã nghĩ ngợi cân nhắc rất nhiều. Phương Lan được “dạy dỗ” rất nhiều về nghề của nàng và dù vừa tròn đôi mươi, nhưng Phương Lan cũng đã biết thế nào là thói đời. Khách làng chơi đâu có mấy ai thật lòng với những cô gái như mình. Đa số họ coi nàng như món đồ chơi đẹp vậy thôi. Và khi bỏ tiền ra để chơi cho thoả, họ vẫn ngầm dành một sự khinh bỉ, rẻ rúng, nhưng Phương Lan chẳng để nằm lòng. Nàng hiểu mình và nàng đã định nếu có dịp, nàng vẫn muốn tìm cho mình một tổ ấm sang trọng. Điều này khó, nhưng nàng vẫn hy vọng cơ hội rồi sẽ đến.

Nay, gặp Trần Chương, nàng mừng vì chàng tỏ ra say mê nàng thật sự.

Khi biết chàng là con một gia đình danh giá nhất thành phố này, thì nàng có hơi lo sợ. Liệu nàng có đủ sức để giữ chân Trần Chương? Nhưng rồi như một giấc mơ, Trần Chương mời mình về thăm nhà chàng. Một biệt thự thật tuyệt diệu ngay giữa thành phố náo nhiệt, mà vẫn có cả một khu riêng của dòng họ Trần bao đời ngự trị. Sau những bức tường cao, sau cánh cửa sắt đồ sộ là vườn, là thảm cỏ, là các bồn hoa, vòi phun nước.....rồi lối đi rải sỏi trắng tới toà nhà đồ sộ. Phương Lan choáng ngợp. Mình không ngờ nhà Trần Chương lại giàu có đến thế. Ngay ở Hồng Kông, Phương Lan cũng chưa bao giờ được bước chân vào những biệt thự lớn như vậy.

Phương Lan yêu Trần Chương rất ít, nhưng nàng biết nếu làm vợ chàng,

nàng sẽ có tất cả. Nàng sẽ thật sự trở thành một nàng công chúa trong điện ngọc, chứ không chỉ là những câu phỉn nịnh của các gã si tình.

Nhìn Phương Lan đang lặng đi vì xúc động, Trần Chương liền siết chặt nàng hơn và hôn lên môi nàng:

– Phương Lan! Em chuẩn bị sẵn sàng đi, anh sẽ trở lại đêm nay. Ba mẹ anh đã đồng ý cho anh cưới em rồi.

– Hả! Làm sao anh biết?

– Tài xế của ba vừa đến báo cho anh biết. Phương Lan! Hôm nay, em đừng đi nhảy nữa nha. Hãy đợi anh! Anh sẽ cưới em mà.

Trần Chương nhìn người yêu tràn đầy hạnh phúc, nhưng Phương Lan đã rời khỏi tay chàng:

– Trần Chương! Em không ảo tưởng như anh đâu. Em biết ba mẹ anh làm sao chiều theo anh được. Rất tiếc, vì em chỉ là gái nhảy. Ôi....

Giọng nàng nức nở làm tim chàng tan nát.

Trần Chương lao đến, quỳ xuống chân nàng:

– Phương Lan! Anh làm sao có thể sống được nếu thiếu em? Anh đã phải sống khốn khổ như vậy là đủ rồi. Cứ tưởng tượng đôi môi ngọt ngào kia đang hiến dâng cho kẻ khác, là anh lại muốn điên lên.

Phương Lan đặt tay lên vai Trần Chương:

– Em biết, nhưng....

– Đừng lo. Ba má anh phải chiều anh, anh biết mà. Làm sao họ có thể từ bỏ anh.

– Trần Chương! Nhiều khi danh dự gia đình phải được đặt lên trên hết. Tình yêu chỉ là cái gì nhỏ bé, mơ hồ, không vững bền.

– Không. Anh không chịu phí hoài đời anh được. Anh phải có em, thà anh mất tất cả để có em.

Trần Chương tha thiết ghi chặt Phương Lan, nhưng nàng vẫn đẩy chàng ra:

– Thôi được, em tin anh. Anh cứ về gặp ba má anh đi, em chờ anh trở lại.

Thấy Phương Lan vẫn thờ ơ trước tình cảm của mình. Trần Chương cuồng si hơn. Lòng chàng như lửa đốt, chàng nói:

– Phương Lan! Nếu không cưới được em thì anh sẽ chết.

Nói rồi, Trần Chương lao ra cửa.

Phương Lan ngồi xuống giường. Một hy vọng nhỏ nhoi lại loé lên trong tim nàng.

Phương Lan nhớ lại cái buổi chiều Trần Chương đưa nàng về nhà ra mắt ba mẹ.

Những bậc đá trắng bóng như gương dẫn nàng bước tới cửa lớn để vào đại sảnh rộng mênh mông, với những phiến đá hoa cương được xếp theo hình bàn cờ chỉ có hai màu đen trắng sang trọng làm nền nhà. Phương Lan suýt kêu lên khi nàng chạm gót giày xuống mặt đá được đánh bóng như gương.

– Một sàn nhảy tuyệt vời!

Nhưng nàng kèm lại được và chỉ siết nhẹ cánh tay Trần Chương. Chàng dẫn nàng tới cầu thang rộng có lót thảm đỏ, lên lầu. Linh cảm thấy có đôi mắt nào đang kín đáo nhìn theo, nên Phương Lan vụt quay lại. Đôi mắt rất sắc của nàng nhận ra ngay sau cây tùng gần bên chiếc Piano đen bóng ở góc bên kia, một người đàn ông đang nhìn như muốn nuốt chửng nàng. Phương Lan mỉm cười và kín đáo lia về phía cây tùng một tia nhìn lơ lửng. Nàng thấy khó chịu khi chiếc cầu thang gấp khúc đột ngột làm khuất mất cái góc kia. Vẫn tươi như một tia nắng ban mai, Phương Lan nói với Trần Chương:

– Giá chiếc cầu thang này được làm theo một đường lượn, thì nó sẽ đẹp hơn biết bao.

– Em nói đúng. Nhưng cách đây năm mươi năm, ông bà anh vẫn thích vẻ bề thế hơn là duyên dáng cầu kỳ. – Trần Chương vui vẻ giải thích.

Họ đã lên đến lầu một, hành lang bao quanh để có thể nhìn xuống đại sảnh.

Trần Chương giải thích:

– Tầng này chỉ là những phòng ngủ cho khách khi gia đình có tiệc chiêu đãi lớn. Ngoài ra cũng có hai phòng khách nhỏ. Một trang trí theo phong cách Á Đông.

Trần Chương dẫn Phương Lan tới trước một cánh cửa gỗ trạm trổ cầu kỳ.

Đẩy cửa ra, Trần Chương làm Phương Lan phải thán phục vì mọi thứ trong phòng đều toát ra vẻ sang trọng, quý phái của các bậc vua chúa Trung Quốc:

– Đẹp quá!

– Anh sẽ đưa em sang phòng khách được trang trí theo kiểu của nữ hoàng Anh. Thật ra, mỗi phòng này là một tập hợp các sưu tập mà gia đình anh đã dày công giữ gìn. Nó biểu hiện cho một nền văn hoá phương Đông và một phong cách văn hoá phương Tây.

– Anh yêu! Ở đây, cái gì cũng thật tuyệt vời.

– Rồi đây, nó sẽ được bàn tay em vuốt ve.

Trần Chương âu yếm nâng bàn tay của Phương Lan lên môi. Nàng mỉm cười nhìn chàng:

– Em...em không tin là ba má anh chịu nhận em vào gia đình.

Trần Chương ngạc nhiên nhìn vào đôi mắt đen thẳm. Từ khi cùng nàng bước trên xe hơi xuống, chàng thấy Phương Lan rất tự tin. Nàng bước đi và nói năng như ở nhà của mình. Chàng tưởng nàng định ninh sẽ chiếm được cảm tình của cha mẹ chàng chứ. Ôi! Thì ra....Hay là tận mắt chứng kiến sự giàu có của gia đình chàng, nên Phương Lan đã giao động? Chàng cười:

– Em sợ ư?

– Không. Nhưng em nghĩ, một gia đình bề thế, danh giá như thế này, làm sao có thể chấp nhận em được.

Nàng mỉm cười, nhưng mắt long lanh muốn khóc cho thân phận tủi nhục của

mình. Nếu nàng không phải là cô gái nhả....Phải, nếu nàng chỉ là một cô thợ may bình thường, lương thiện hay một cô bán tạp hoá có thể nàng còn có cơ may làm vợ chàng. Nhưng hỡi ơi! Số phận đã sớm đẩy đưa. Mới tám tuổi, nàng đã được người ta đưa về và huấn luyện để trở thành vũ nữ. Bà chủ của nàng nhận ra ở Sài Gòn có thể phát được vì số quân viễn chinh tới rất đông nên đã đưa nàng và các chị em sang đây. Phương Lan trở về mảnh đất mà mẹ nàng đã bỏ ra đi.

Trần Chương cảm động choàng tay quanh lưng Phương Lan, dìu nàng ra cửa:

– Phương Lan! Em đừng vội buồn. Anh sẽ thuyết phục ba má. Bây giờ, chúng ta lên lầu hai.

Phương Lan ngại ngùng bước theo Trần Chương đi thăm khắp toà nhà. Chỗ nào cũng đẹp, chỗ nào cũng sáng bừng sự giàu có, dư thừa, sang trọng.

– Em mệt chưa?

Phương Lan lắc đầu.

– Vậy ta xuống vườn. Anh sẽ kêu người đem nước đến. Hay em muốn bơi? Phía sau có một hồ bơi đẹp lắm. Đảm bảo là em sẽ thích cho mà xem. Tắm rồi em sẽ khoẻ và tâm trạng sẽ đổi khác, sẽ sảng khoái.

– Nhưng chúng ta chưa gặp ba má anh.

– Anh nghĩ phải vào cuối buổi chiều, giờ này ba anh vẫn còn làm việc.

– Sao anh không phụ ba?

– Ô, Phương Lan! Bây giờ thì chưa cần thiết. Nhưng cưới được em rồi, anh hứa sẽ làm việc.

Đúng là nhìn nước hồ trong vắt và chiếc cầu nhảy xinh xắn, Phương Lan đã không cưỡng lại sự ham thích, được ngâm mình trong hồ.

Một lát sau, trong chiếc áo tắm rất mới, Phương Lan leo lên cầu nhảy. Nàng đưa tay ra phía trước và chính lúc nàng dậm chân để nhún mình để nhảy

xuống nước, nàng lại cảm thấy đầu đó có đôi mắt đang bám chặt vào da thịt nàng. Trong tích tắc nhào vào làn nước mát rượi, Phương Lan lại kịp nhận ra bóng một người nép trong nhà mát ở cuối vườn. Nàng cảm thấy rạo rực lạ lùng. Một cảm giác chưa từng thấy ở nàng. Phương Lan thấy vui hẳn lên. Nàng cảm thấy thật rõ là mình muốn được làm chủ chốn này vô cùng. Nàng đã cười rất tươi, nụ cười như gởi gắm cho ai đó sau hàng cột. Người này không quen và chưa một lần thất mặt. Trần Chương hơi lạ cho tâm trạng của người đẹp. Tuy vậy, nhìn nàng vui đùa với nước như một nàng tiên cá tinh nghịch, chàng chỉ thấy si mê nàng hơn. Chàng mong chờ cái giây phút gặp gỡ ba má quá chừng. Nó sẽ quyết định tất cả.

Tắm xong, họ khoát tay nhau đi dạo trên thảm cỏ xanh mướt. Đây đó những chậu hoa quý trên những bệ đá trắng, rồi những bức tượng tuyệt đẹp, những gốc cây cao rợp bóng lao xao trong gió. Phương Lan để Trần Chương dẫn tới chỗ này, chỉ cho xem chỗ kia.....Nàng như con chim nhỏ bay lượn vô tư.

Đúng lúc hai người bước trên thảm cỏ đây tiến về những chiếc bàn ghế nhỏ sơn trắng trang nhã mà người nhà vừa mang nước và trái cây đặt xuống, thì từ sau hàng rào bằng cây được cắt tỉa kỹ càng dùng ngăn khuôn viên với dãy nhà phụ phía sau, thì một con chó bec-giê to lớn lao vút đến. Con chó như một chú ngựa bất kham và hung dữ chồm về phía Phương Lan Sự việc diễn ra quá đột ngột. Trần Chương sợ hãi nhảy lùi lại, Phương Lan hét lên kinh khiếp. Ngay cái giây phút căng thẳng ấy, ai đó đã vọt lên như một cánh đại bàng, đá vào gáy con chó, làm cho nó gục xuống cỏ.

Gã người làm từ sau nhà chạy lại, thở hổn hển nhìn Trần Chương khuyụ trên cỏ và Phương Lan ngã xoài, đôi giày cao gót nhọn hoắc của nàng đã văng đi đầu mất.

Gã chạy tới, kêu to:

– Míc! Dừng lại, dừng lại! Míc! Lại đây!

Nhưng con chó vẫn nằm yên như đã chết. Gã sợ hãi đỡ cậu chủ dậy, trong khi người kia đưa tay kéo nhẹ Phương Lan đang còn run rẩy đứng lên. Y đi nhặt hai chiếc giày trắng xinh xắn đưa cho cô, rồi nói rất nhỏ:

– Thật đáng tiếc, thưa cô.

– Cảm ơn anh.

Phương Lan luống cuống hơn, vì nàng cảm thấy người này có đôi mắt của kẻ nhìn lên mình say đắm. “Anh ta thật cao lớn!”.

Bấy giờ, Trần Chương mới cau có:

– Anh Tư! Sao để chó chạy lung tung vậy?

– Dạ, thưa cậu chủ, con chó này, ông vừa mới mua về tuần rồi. Nó rất hung dữ. Con đang huấn luyện nó. Không ngờ lúc này, nó giật dây xích trong tay con chạy đi.

– Anh có biết suýt nữa thì hậu quả sẽ như thế nào không?

– Dạ.... - Người giữ chó sợ hãi cúi gầm mặt.

– Nếu cô đây bị làm sao, thì anh.....sẽ biết tay tôi. Đi đi! Đưa nó đi!

C cố ghì cơn giận, quắc mắt quát. Phương Lan vội đỡ lời:

– Thôi, em có sao đâu. Nhưng sao anh không cảm ơn người đã cứu em?

Trần Chương chột đồ hai tai, lời nói của nàng như ám chỉ sự hèn nhát của chàng. Trần Chương đã quá hoảng sợ, chàng cười lặng:

– À phải! Anh ấy là thợ máy của ba và là quản lý phụ của nhà anh đấy.

– Anh ta giỏi quá!

– Anh ấy là võ sĩ đấy. Ba vẫn để anh làm hộ vệ khi cần.

Phương Lan nhìn quanh:

– Anh ấy đâu rồi?

– À! Có lẽ đã vào nhà rồi. Anh ta ít nói lắm. Mà em khỏi quan tâm, trong nhà này nhiều người làm lắm, rồi em sẽ có dịp biết họ, bà chủ ạ.

Trần Chương cười to, khoái chí vì câu nói, rồi kéo Phương Lan tới bàn nước.

Gần sáu giờ, một cô gái đeo tạp dề trắng mới bước lại gần họ, khoanh tay lễ phép:

– Thưa cậu chủ, ông bà đang đợi cậu chủ và cô đây trong phòng khách.

– Phòng nào?

– Dạ, trong phòng khách Trung Hoa.

Trần Chương gật đầu, rồi kéo Phương Lan đứng dậy.

– Ta đi em.

Giọng chàng thoáng vẻ lo lắng.

“Ba tiếp chàng và Phương Lan ở phòng khách Trung Hoa. Chà! Có vẻ căng đây”.

Phương Lan đọc được ngay sự lo lắng của Trần Chương, nhưng nàng vẫn bước bình thản lên lầu mà chẳng chút ngại ngùng. Một lần nữa, nàng kín đáo đưa mắt về phía sau chiếc đàn Piano và khoé miệng của nàng lại dịu dàng tặng cho ai đó một nụ cười tuyệt vời.

Vừa bước vô cửa, chàng đã được cô hầu gái của mẹ bảo:

– Thưa cậu chủ, bà nói, ông còn mệt nhiều, vì vậy cậu vô phòng ông ngay.

Ông muốn gặp cậu chủ.

Trần Chương hơi lạ. Chàng tưởng ba chàng đã khoẻ hẳn rồi chứ. Vậy là thế nào nhỉ? Một nặng! Vậy gọi ta về làm gì? Cau có, Trần Chương bước theo người hầu gái.

Đúng là ba chàng còn bệnh, nên vẫn nằm trên giường. Má chàng ngồi trên một chiếc ghế được người hầu đặt cạnh giường.

Thấy chàng đứng sau cô hầu, bà Trần Phong ra hiệu cho cô gái lui ra.

– Con chào ba, con chào má.

Ba chàng vẫn nhắm mắt im lặng.

Bà Phong nhìn chàng, ra ý cho chàng ngồi xuống, rồi nói:

– Anh đã về?

– Dạ.

– Anh làm cho ba anh ngã bệnh mà anh vẫn bỏ đi. - Tiếng bà đục dần vì ghen ngào.

– Má.

– Chúng tôi chỉ có anh, nhưng anh thật ngỗ ngược.

– Má! Con đã về. Má đừng nói nữa. Hiện giờ, sức khoẻ của ba ra sao?

– Thì ra anh cũng quan tâm.

Trần Chương sốt ruột nhìn mẹ:

– Má! Bác sĩ nói sao?

– Ba anh căng thẳng quá, nên lại lên máu.

– Hiện giờ đã đỡ chưa?

– Đã đỡ nhiều, nhưng cần được tịnh dưỡng. Tôi mong anh....- Giọng bà có dịu đi.

Trần Chương im lặng, dù trong lòng còn bức dọc vì ý nghĩ: “Hình như chàng bị lừa”. Nhưng đã về đây, nhìn cha già trên giường bệnh, Trần Chương hiểu, chàng không được xử sự quá đáng nữa. Vì vậy chàng ngoan ngoãn.

– Thừa má, con hiểu.

– Tốt! Anh về phòng tắm đi. Bây giờ, đến giờ thăm bệnh của bác sĩ rồi. Chút nữa, anh trao đổi với bác sĩ xem sao?

– Dạ.

Trần Chương nhìn ba do dự, rồi quay ra cửa.

Nằm trong bồn nước, chàng nghĩ ngợi lung tung. KHÔNG biết ý ba mẹ chàng ra sao? Liệu họ có đồng ý cho chàng cưới Phương Lan không? Rồi không

thể chờ đợi thêm, Trần Chương nhảy khỏi phòng tắm, giật chuông.

– Thừa cậu chủ.

– Vô đây tao biểu! – Trần Chương gọi người hầu phòng.

– Dạ, thưa cậu.

– Nè! Tao hỏi, phải trả lời thành thật nha.

– Dạ, cậu chủ hỏi gì con ạ?

Gã người hầu trẻ tuổi mới vô làm còn rất ngờ nghệch, lo sợ nhìn cậu chủ:

– Mà ở nhà, thấy ông bà chủ nói gì không?

– Dạ thưa cậu, nói gì ạ?

– Thì về chuyện của tao đó.

– À! Dạ, không ạ. Con không nghe.

– Đồ ngốc! Vậy ba tao bệnh thật à?

– Dạ, thật ạ. Bữa trước tưởng phải vô bệnh viện nữa đó.

Trần Chương tức tối trước cái giọng nói thật thà, ngu độn của gã hầu.

Chàng lau người, nói :

– Mà lấy chiếc áo mặc nhà để ra giường cho tao.

– Dạ

– Xong rồi chạy kêu nhỏ Thảo sang tao biểu.

– Dạ.

Trần Chương sốt ruột đi đi lại lại trong phòng.

– Thừa cậu, cậu cho gọi tôi.

– À ! Thảo đấy à. Tôi muốn hỏi về sức khỏe của ba tôi.

– Dạ, ông chủ đã đỡ nhiều. Bác sĩ đang ở trên.

– Ở nè, ở nhà, cô có nghe ba má tôi nói gì về tôi không ?

Vì Thảo là người hầu gái thân tín của bà Trần Phong, nên chuyện gì Thảo cũng được biết. Nhưng cô gái này khôn ngoan, kín đáo, cô biết chuyện gì nên nói và chuyện gì không nên nói, nên rất được bà chủ cưng chiều, xem cô

như con cháu. Thấy Chương hỏi vậy, Thảo hiểu ngay chàng muốn gì, nên liếc ra cửa, rồi thì thầm :

– Cậu đừng cứng rắn quá như vậy.

– Thế...

– Suyt ! Bà có vẻ nhượng bộ, nhưng ông thì vẫn giận cậu lắm.

Trần Chương phẩy tay :

– Hừ! Cùng lắm tôi lại bỏ đi.

– Cậu chủ! Bỏ đi đâu phải là cách tốt nhất.

– Thế, cô bảo tôi phải làm gì đây? Tôi phải cưới Phương Lan, tôi yêu nàng.

– Không ngờ cậu chủ si tình đến thế. Nhưng nếu cậu chủ ra đi tay không, liệu cô ta có chịu theo cậu không?

Thảo nhìn thẳng vào mắt Trần Chương hỏi, làm Chương - Cậu công tử quen xài tiền như nước – lúng túng. Thảo lại tấn công tiếp :

– Thấy chưa? Nếu cậu không nghĩ lại, thì cậu sẽ mất tất cả.

– Nhưng...

– Cậu chỉ quen được làm theo ý mình. Bây giờ, cậu thử làm theo ý cha cậu 1 lần. - Thảo cười trêu cậu chủ.

– Bậy! Cô không biết đấy thôi. Tôi chỉ yêu có Plan, tôi đã hứa sẽ cưới nàng.

– Vậy thì cậu phải suy nghĩ để tìm cách chứ.

– Ôi! Cách gì? Ba tôi định kiến quá trời.

Thảo nhìn Trần Chương và thấy tội nghiệp cho cậu chủ. Cô không phải không biết là cậu chủ rất đẹp trai, cô yêu cậu nhưng cô hiểu cô không thể. Cô đành biểu hiện tình yêu thầm kín ấy bằng sự hy sinh. Và lại, nếu cậu bỏ đi thì... cô cũng đau khổ chẳng kém gì ông bà Trần Phong cả. Vì vậy, Thảo quyết định giúp cậu chủ. Cô nói với Trần Chương :

– Bây giờ, cậu chủ phải làm cho ba cậu khỏe lên đã, rồi hẵng tính.

– Ôi! – Chàng chán nản.

- Cậu phải tỏ ra là ngoan ngoãn, hiếu nghĩa.
 - Nhưng...
 - Má cậu, bà sẽ chịu nếu cậu khôn ngoan 1 chút.
 - Cô muốn nói gì?
 - Cậu chủ! Việc này không dùng mưu không xong đâu. Ông chủ đã thề độc rồi.
 - Thề?
 - Phải. Ông chủ thề, nếu thấy mặt cô ấy 1 lần nữa, thì ông sẽ từ cậu.
 - Hừ! Ông đã đuổi rồi đó thôi.
 - Nhưng là lúc nóng giận.
 - Nhưng bây giờ, ông có chịu thay đổi ý định cản trở tôi đâu.
 - Vì vậy ta mới phải dùng mưu.
 - Mưu? Cô nói gì?
 - Nếu cậu chịu, ta sẽ có cách làm cho ông chủ bằng lòng.
 - Cô có cách thật ư?
- Thảo cười gật đầu :
- Ôi! Tôi không quên ơn cô đâu.
 - Cậu chủ! Đừng nói thế.
- Mắt Thảo long lanh nhìn gương mặt của Chương giờ đây đang tan dần lớp mây u tối đã phủ dày.
- Cô Thảo! Cô có cách gì, hãy nói đi?
- Thảo ghé tai Trần Chương thì thầm...
- Cô tin như vậy sao?
- Trần Chương nhìn cô hầu gái nửa tin nửa ngờ.
- Tôi ở với bà chủ bốn, năm năm nay, tôi biết mà. Tính bà vậy đó...
- Thảo nói chắc chắn, nhưng Chương vẫn do dự:
- Nhưng còn ba tôi?

– Ba anh cũng vậy mà. Ông rất chiều bà.

Thảo đỏ mặt vì chợt nhận ra mình đã vô ý gọi Chương là “anh”. Chương tin cậy, cầm tay Thảo :

– Cô giỏi quá! Cảm ơn cô nhiều. Tôi...

Thảo mắc cỡ, rút tay lại :

– Thấy cậu chủ vui là tôi mừng rồi.

– Vậy bao giờ tiến hành?

– Ngay ngày rằm tới.

Chương bộp chộp:

– Hôm nay bao nhiêu rồi?

– Mười hai. Từ hôm nay, cậu chủ phải đổi tính đi nha. Hãy quan tâm tới ba cậu 1 chút.

– Tôi hiểu rồi. – Chương cười ngượng ngịu.

– Thôi, tôi đi nha. Nhớ đừng nóng vội, hỏng việc đó.

– Cô Thảo! Cô tốt với tôi quá.

Chương nắm lấy tay cô gái và đến lúc này, chàng mới đọc được trong mắt cô bao nhiêu là tình yêu dành cho chàng. Chương kéo Thảo lại gần :

– Thảo! Em thật đáng yêu.

Rồi thật bất ngờ, Chương đã ghi lấy Thảo và hôn lên môi nàng trước khi nàng kịp run rẩy bỏ chạy.

Thảo đưa bà chủ chen vào quỳ xuống trước điện thờ chính đông nghệt người. Đặt vào tay bà chủ bó nhang, nàng lên ra ngoài sau khi nhận ra bà chủ đã chìm hẳn vào những lời khẩn vái vô tận của bà. Thảo chạy tìm ông thầy thường giải xăm cho bà chủ. Nàng vẫn hay đưa bà chủ đến gặp ông, nên họ đã quen nhau từ lâu. Vì vậy, khi thấy Thảo tới 1 mình, ông ta hỏi :

– Cô Thảo đây à? Bà chủ của cô đâu? Hôm nay, bà không đi lễ à?

– Thưa Thầy, có chứ. Bà chủ mới tới, đang lễ Phật trong chánh điện.
Ông thầy nghe vậy, biết ngay là Thảo đến gặp ông có chuyện gì rồi, nên lựa lời hỏi tiếp :

– Cô có muốn tôi xem cho cô 1 quẻ không?

Thảo cười, lắc đầu nguầy nguậy:

– Thưa thầy, con có chuyện quan trọng muốn nhờ thầy.

– Cô nói sao? Việc quan trọng lắm à?

Ông hiểu ngay bữa nay sẽ kiếm được kha khá, nên cười cầu tài nói tiếp, giọng nhỏ như thì thào:

– Cô Thảo! Chuyện của bà chủ à?

Thảo nhích lại sát ông thầy thì thầm mấy câu...

Thầy xăm gật đầu:

– Ờ... ờ... Tôi hiểu. Ờ... thế à! Vậy hả? Cô nói câu ấy cứ yên tâm. Đúng rồi, cô nói phải. Thế à? Tôi nghe đây. Tôi biết... Tôi nhớ rồi... Được mà. Chà... chà...

Thảo lấy trong giỏ xách nhỏ đựng nhang đèn ra 1 gói bọc giấy báo, dúi vào tay ông ta :

– Cậu tôi đưa trước thầy 2 trăm ngàn. Nếu được như ý, cậu tôi xin đưa thêm gấp năm. Ông có làm cả năm cũng không kiếm ra số tiền đó .

– Hả! Cô nói thật chứ?

– Ông biết gia cảnh cậu tôi rồi đó, tiền bạc đâu có gì đáng lo.

– Tôi hiểu. Nhưng việc này...

– Xin ông khéo léo cho và phải thật kín đáo.

– Thôi, tôi cũng liêu.

Lão thầy xăm cười nhăn nhó:

– Hờ chuyện là thầy coi chừng đấy.

– Ôi! Nghề của tôi mà... - Lão vuốt vuốt gói bạc .

– Thôi, tôi vô đây. Lát nữa bà chủ ra, ông nhớ nha...

– Cô yên tâm! Tôi có cách rồi.

Thảo đứng dậy, đi nhanh vào chánh điện. Bà TPhong vẫn đang cúi lạy liên tục.

Một lát, bà ra hiệu cho Thảo đỡ mình dậy. Họ đã thấp nhang 1 lượt. Bà không quên xin 1 lá xăm sau khi đã cúng dường 1 số tiền.

– Ta đến thầy Hộ.

– Dạ. - Thảo cười kín đáo rồi xách chiếc giỏ bây giờ đã trống rỗng theo bà chủ len lách đến trước mặt ông thầy giải xăm.

oOo

Chương hé mở cửa phòng làm việc của ba. Ông Trần Phong đã rời giường bệnh được 2 hôm nay.

– Ba! Ba đã làm việc rồi à?

Ông TPhong không quay lại nhìn con trai.

– Hừ! Công việc còn chất đống kia.

– Ba để con phụ.

– Anh? Tôi tưởng anh ghét công việc lắm chứ. Anh nói mà không nghĩ sao?

– Ba! Ba coi thường con quá vậy. Con đã học xong đại học, nhìn việc là con biết liền. – Trần Chương rút rè bước lại gần hơn.

– Anh nói khó nghe quá!

– Ba! Ba vẫn còn giận con? Con đã xin lỗi ba, từ nay con sẽ tu tỉnh mà.

– Thiệt hả?

Ông Phong quay nhìn xéo cậu quý tử: “Đúng là nó đã hồi tâm”.

– Ba ạ! Chỉ vì con nghĩ ba vẫn điều khiển được toàn bộ công việc, mà thời trai trẻ thì...

– Thôi, chỉ cần anh biết suy nghĩ là được rồi.

– Ba! Con cũng nghĩ nhiều rồi. Con muốn từ nay sẽ phụ ba, con sẽ làm việc,

rồi ba xem.

– Chẳng dễ như những trò trắng hoa của anh đâu.

– Ba lại trách con nữa. Con hứa mà.

– Hừ! Được, để xem anh làm được gì.

– Ba cứ giao cho con đi.

Ông Trần Phong gật gật đầu, rồi mở tủ tìm gì đó. Một lát, ông rút ra tập hồ sơ, đẩy về phía con trai.

– Anh lại đây!

– Dạ.

Chương thấy rõ mình đã thành công bước thứ 2. Chàng đến bên bàn giấy của ba lễ độ chờ đợi.

– Đây là việc ở nhà hàng... Mà thôi... - ông Trần Phong khoát tay, lại kéo ra tập hồ sơ khác – Ba xưởng cưa ở miền Đông đây, anh thử quản lý xem.

– Dạ.

– Đừng phụ lòng tin của tôi.

Ông Trần Phong nhìn con trai, giọng nghiêm khắc:

– Con hiểu, thưa ba. Con đi nha ba.

– Ừ. Nhớ có gì, phải báo cho tôi biết ngay.

– Dạ.

Trần Chương vui vẻ bước ra cửa, vừa đi vừa nghĩ:

“Thì ra ông vẫn còn thương mình lắm. Trông mặt ông thì thấy sợ vậy, chứ sắp lại, ông hiền khô hà.

Mình sẽ làm cho ông phải ngạc nhiên mới được. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi.

Tối nay, mình sẽ lại gặp Plan”.

Có lẽ phải phen tới cho nàng trước. Mình sẽ giải thích cho nàng mọi chuyện.

Ba ngày rồi không gặp nàng, nhớ nàng quá trời. Phương Lan... Đúng là hoa lan, lúc nào cũng tươi, thơm và hấp dẫn quá đi mất.

Không biết má mình sắp về chưa? Đặt tập hồ sơ xuống bàn, Trần Chương lại nghĩ vẩn vơ:

– Thảo lanh thiệt chứ. Mình tin cô ta sẽ giúp được cho mình. Thì ra cô ta cũng yêu mình. Cổ cũng “ngon mắt” đó chứ. Nhưng... Phương Lan mới là mỹ nữ. Nàng làm ta phát mê. Còn Thảo, cô ta chỉ là 1 gái ngoan, dễ thương mà thôi. Nàng sẽ vì ta mà làm tất cả.

Trần Chương nhớ từ cái hôn mà chàng tặng cho Thảo bữa đó. Chàng đã hôn bao cô gái, nhưng chỉ có Phương Lan mới khiến chàng thật sự xúc động mà thôi, còn Thảo thì run rẩy quá.

Chàng cười cho thói đa tình của mình, rồi cố tập trung tư tưởng trở lại, chàng mở tập hồ sơ ra đọc.

Những con số dần cuốn hút chàng.

Gần trưa hôm đó, chàng đứng dậy sau khi ghi vào lịch làm việc :

– Mười bốn giờ gặp Tùng để trao đổi thêm về việc đưa gỗ về miền Tây.

– Mười sáu giờ gặp Thảo

– Mười bảy giờ như thường.

– Hai mươi giờ gặp Phương Lan.

Vừa huýt sáo, Trần Chương vừa bước ra cửa. Chàng sốt ruột vì giờ này Thảo và má chàng vẫn chưa về tới. Ngôi chùa hơi xa, tận dưới Long An. Chợt có tiếng xe hơi dừng ngoài cổng.

– Họ đã về!

Trần Chương reo thầm, rồi đi nhanh xuống thang lầu đón mẹ, lòng chàng tràn đầy hy vọng.

Thấy Trần Chương bước lại gần xe hơi, Thảo đã đoán được là chàng đang chờ mình. Khôn ngoan, nàng ôm giỏ đồ, nói với bà chủ :

– Thưa bà, con đem mấy thứ này xuống chỗ dì Hai.

– Ồ, con đi đi.

Bà Trần Phong nói, rồi chậm chạp bước xuống xe.

Thảo cười chào Trần Chương:

– Chào cậu chủ. - Rồi cô nói nhanh – Như ý!

Vờ không để ý gì đến cô hầu gái, Trần Chương nói to:

– Con chào má.

– Ồ. Ba con sáng nay ra sao?

– Ba đã làm việc.

– Ôi! Ông ấy thật là... Còn bệnh mà.

– Ba nói ba khỏe hẳn rồi.

Bà nhìn con trai, nhưng bà chưa tỏ ra có vẻ gì khác cả. Trần Chương dìu mẹ, rồi nói tiếp:

– Má biết không? Sáng nay, ba đã giao việc cho con rồi đó.

– Hả! Giao việc cho con?

– Má ngạc nhiên à?

– Ồ. Từ lâu rồi... nhưng...

– Má không tin con làm được sao?

– Trần Chương! Con thật sự thay đổi rồi sao?

– Má! Con nghĩ cũng đã đến lúc con phải phụ ba. Ba có quá nhiều công việc.

Họ đã vào tới nhà. Bà Phong ngồi xuống sa lông và kéo con trai ngồi cạnh mình.

– Thảo ơi!

– Dạ.

– Nói cô Hai lấy cho tôi ly nước cam.

Thảo nhìn cậu chủ, hỏi:

– Còn cậu có uống gì không, để con nói cô Hai làm luôn?

– Cô nói dì Hai làm cho tôi ly sô đa hột gà nha.

– Thừa cậu, vâng ạ.

Bà Trần Phong nhìn con trai có phần âu yếm:

– Trần Chương! Má mừng là con đã biết suy nghĩ.

– Ôi! Có gì đâu. Ba má cho con ăn học, không lẽ con không hiểu sự đời.

Nhưng... con chỉ muốn trước khi yên ổn làm ăn, thì ăn chơi chút đỉnh vậy thôi mà.

– Chút đỉnh? Mỗi tháng, anh phá của tôi năm mười cây vàng mà anh nói chút đỉnh sao?

– Thôi, má cứ kể tội con hoài. Ba mà nghe thấy lại...

– Chương ạ! Ba má có mình con, chỉ biết trông cậy vào con.

Chương cúi đầu ngoan ngoãn ngồi nghe, nhưng thực ra chàng đang nghĩ:

“Đúng là có chiều hướng tốt rồi!”

– Thấy con chịu ngó tới công việc, má mừng lắm. Má chỉ mong con sớm... con sớm yên bề gia thất, rồi còn gây dựng sản nghiệp nhà mình. Ba con đã già yếu nhiều rồi. Má thì từ trước tới nay, chỉ để ý tới chuyện nội trợ, nào có biết gì về kinh doanh, quản lý đâu. Thành ra công việc cứ rơi vào tay người khác.

– Má ạ! Má yên tâm đi.

– Ồ, má biết con cũng thương ba má. Còn chuyện bữa trước.

– Má!

– Chương ạ! Má sẽ nói với ba con.

– Ý má là sao?

– Âu cũng là duyên nợ, con ạ.

– Má định nói cho con cưới Phương Lan à?

Bà Trần Phong không nói, chỉ thở dài im lặng. Chương mừng quá cũng ngồi ngay ra. Một lúc sau, bà mới nói:

– Chương con! Chừng con đừng nôn nóng quá, cứ để từ từ, rồi má lo.

- Dạ.
- Con hãy làm cho ba vừa lòng đã.
- Dạ.
- Dù sao cũng không thể để con mang tiếng cưới “đĩ” về làm vợ được.
Chương nghe mẹ nói tiếng “đĩ” mà nóng cả người, mặt tái đi vì tức giận.
Nhưng bà Trần Phong lại nói tiếp:
- Tuy vậy, “người tính không bằng trời tính”. Cái số anh nó vậy, má sẽ lo liệu.
- Nghe vậy, Chương nắm tay mẹ:
- Má lo cho con thiệt hả má?
- Ờ.
- Má tính sao má?
- Để má nghĩ đã. Chuyện này, thật ra cũng không khó gì, chỉ cần ba con không phản đối. Mà má biết, ông chỉ sợ người ta chê cười.
- Con hiểu mà má.
- Hiểu, thế mà con vẫn...
- Bà Phong cau mày, nhưng rồi lại nhỏ nhẹ:
- Mà thôi, má biết.
- Biết? Má biết gì vậy má?
- Chương! Con si mê cô ta đến thế sao?
- Má...
- Má cũng không biết sao nữa, nhưng má tin, má sẽ lo cho con, Chương ạ.
- Con cảm ơn má.
- Nhưng má vẫn còn lo lắng.
- Má lo gì vậy má?
- Bà Trần Phong thở dài:
- Chỉ sợ đây là... trời bắt con trả nợ.

– Má nói gì, con không hiểu?

Chương ngơ ngác nhìn mẹ. Chàng đâu hiểu những điều đang rối như tơ vò trong lòng mẹ chàng.

Bà Trần Phong thương con vô cùng, nhưng cũng sợ chồng 1 phép. Bà chỉ sợ con trai bà rồi sẽ phải khổ vì cô gái kia.

Ngay trong buổi gặp đầu tiên, bà đã linh cảm thấy nhiều sự chẳng lành.

Đôi mắt của cô ta sáng và sắc quá. Cái miệng nhỏ, ngọt ngào quá. Cô ta quá đẹp, nhưng sao cứ như có lửa bốc lên má, lên mắt, cổ... Đó là người đàn bà dữ dội và phóng đảng, cô ta sẽ làm khổ con trai bà mất thôi.

Nhìn đôi mắt cô ta, bà như đọc được nỗi nguy hiểm đang kề cận bên con trai mình.

Nhưng sao “bê trên” lại chỉ dạy ta phải cưới cô về làm dâu nhỉ? Lại còn “phán” rõ: “nếu không sẽ khuynh gia bại sản”.

Khuynh gia bại sản! Ôi... Biết làm sao đây?

Thấy mẹ trầm ngâm nghĩ ngợi. Trần Chương nắm tay mẹ lay lay:

– Má! Má lên nghỉ chút xíu đi. Đi xa, má mệt rồi.

– Được, để má lên gặp ba con chút đã.

– Thôi mà, tối má gặp ba con cũng được, giờ má nên nghỉ thì hơn.

Thấy con trai sẵn sóc mình, 1 cử chỉ mà rất lâu rồi người mẹ mới gặp lại, nên bà cảm động vô cùng.

– Để con dìu má.

Bà nghĩ: “Thôi, cứ chiều theo nó cho rồi. Dù sao nó cũng đã lớn, rồi nó sẽ biết tự lo liệu”.

o O o

Phương Lan hồi hộp chờ Trần Chương đến. Bữa nay, nàng trang điểm thật kỹ, trông nàng thật lộng lẫy, kiêu sa. Chợt có tiếng gõ cửa. Phương Lan biết đó là bạn thân của nàng. Chắc Hồng Nhung lại muốn khoe 1 gã si tình mới

của cô. Hồng Nhung cũng là 1 gái nhẩy nức tiếng trong nhóm những cô được đưa từ Hồng Kông sang.

– Vào đi Hồng Nhung.

– Ôi! Hôm nay có gì đặc biệt, phải không? – Hnhung nhìn bạn dò hỏi và trêu chọc.

– Đâu có.

– Có khách nào vậy? Chàng sĩ quan biệt động phải không?

Phương Lan thở dài, đứng dậy rời bàn trang điểm.

– Chàng sĩ quan? Cậu chưa biết gì sao?

– Biết gì? Chẳng phải chàng đã “sì” cậu rồi sao?

Hồng Nhung ôm vai bạn thân mật:

– Ảnh đi mặt trận Quảng Trị đêm qua rồi.

– Hả? Đi rồi à? Cậu không nói dối đó chứ?

– Đâu có. Tối qua, ảnh đến chia tay.

Hồng Nhung buồn bã nhìn bạn. Số phận các cô là thế đó. Khách tình chỉ là những chiếc bóng xanh đỏ mơ hồ. Bà chủ đã nhiều lần khuyên 2 cô không nên mơ mộng quá, phải chuyên tâm vào nghề, nhưng cả 2 đều không thể nào dập tắt được mong ước 1 ngày nào đó, họ sẽ thoát khỏi số kiếp ê chề nhục nhã này. Nhưng Hồng Nhung và Phương Lan đã mấy lần thất vọng. Họ đã có vài cuộc tình vượt ra ngoài nghề nghiệp, nhưng rồi lại như nước chảy mây trôi.

Phương Lan đến bên cửa sổ, nhìn ra xa. Thành phố đã lên đèn. Nàng hiểu tâm trạng của bạn, nên nhỏ nhẹ tâm sự.

– Hồng Nhung! Còn anh chàng đại úy dù của cậu có tin gì không?

– Chưa.

Phương Lan thấy bạn thở dài, nên không nỡ giấu kín niềm hy vọng của mình. Nàng muốn chia sẻ với bạn.

– Chiều nay, mình vừa được cái hẹn.

– Của ai vậy Phương Lan?

– Trần Chương.

– Trần Chương? Anh ta lại gọi tới à?

Phương Lan gật đầu nhìn bạn, Hồng Nhung không cười mà hỏi bạn:

– Phương Lan! Cậu vẫn hy vọng anh ta cưới cậu sao?

– Hồng Nhung! Nhưng mình chỉ còn có hy vọng này.

– Anh ta quay lại gặp cậu, nhưng liệu chuyện hôn nhân còn được nhắc lại không?

– Mình không biết. Nhưng Hồng Nhung ạ! Nếu cậu thấy nhà anh ta giàu có thế nào, cậu sẽ hiểu. Mình vẫn hy vọng được đổi đời.

– Nhưng càng giàu có, thì họ càng độc đoán.

Hồng Nhung vẫn buồn bã rồi lục tìm thuốc.

– Có thể, nhưng Trần Chương yêu mình thật.

– Còn cậu? – Hồng Nhung nhìn bạn đăm đăm.

– Mình ư? Có chút ít. Nhưng với chúng ta, thì làm gì có tình yêu.

– Phương Lan! Hôm nay cậu điên hay sao? Chúng mình chẳng đã từng bảo nhau chỉ ra khỏi đây khi có được tình yêu hay sao?

– Mình đã mong như vậy, nhưng điều đó bây giờ ... mình đã hiểu ra. Ảo tưởng, chỉ là ảo tưởng mà thôi, Hồng Nhung ạ. Số kiếp chúng ta mà mong có tình yêu thì thật là ngu xuẩn. Ha ... Ha ...

Nói rồi, Phương Lan ngửa cổ cười lớn.

– Phương Lan ...

– Phải, mình biết là cậu thương mình, nhưng từ ngày quen Trần Chương, mình đã nghiệm ra điều đó. Mình không yêu Chương, nhưng mình cần 1 lối thoát, cậu hiểu chưa?

– Phương Lan! Nếu kết hôn mà không yêu, thì cậu cũng chỉ sa vào địa ngục

mà thôi.

– Nhưng mình ngán cảnh sống này lắm rồi . Tối nào cũng phải mua vui cho thiên hạ .

– Phương Lan! Cậu còn trẻ hơn mình, sao cậu bi quan quá vậy ?

– Ôi! Vậy chứ đời có gì là vui? Cậu nói đi. Đời có gì để cho chúng ta đáng sống ?

Phương Lan chợt cười sặc sụa .

Hồng Nhung ôm bạn nghĩ ngợi :

"Có lẽ những ngày vừa qua, Phương Lan quá căng thẳng, nên nghĩ ngợi lung tung. Trần Chương đã hứa hẹn với nó nhiều, rồi lại anh chàng sĩ quan biệt động nữa ... Tội nghiệp! Nó đã hy sinh nhiều, nên ... Phương Lan tuy đa tình và được nhiều người mến mộ nhất, nhưng mình biết trái tim tội nghiệp của nó vẫn thèm khát 1 tình yêu. Mà tình yêu thì ... Thời buổi này còn khó kiếm hơn cả kim cương nữa".

Nhìn đồng hồ, Hồng Nhung nhớ là mình có 1 cuộc hẹn . Hôm nay, Smít - 1 sĩ quan Mỹ - Có hẹn với nàng . Vì vậy, Hồng Nhung vỗ về bạn :

– Phương Lan! Đến lúc mình phải đi rồi . Chúc cậu 1 buổi tối vui vẻ!

– Cám ơn cậu .

– Hẹn gặp lại sáng mai.

– Sáng mai.

Phương Lan ngượng cười nhìn bạn, Hồng Nhung vẫn luôn giữ được vẻ hoạt bát tươi thắm . Nàng thở dài và quay lại bàn trang điểm với ý nghĩ : "Dù sao mình cũng không thể bỏ qua cơ hội này . Còn 1 chút hy vọng, mình vẫn phải ráng . Đêm nay, mình phải làm cho Trần Chương không thể rút mình ra được nữa".

Đôi mắt long lanh nhìn vào chính mình trong gương, Phương Lan chợt thấy vui hẳn nỗi buồn . Đâu đó trong ký ức nàng, cái cảm giác rạo rực kỳ lạ của

người đàn ông ấy làm cho Phương Lan thấy như có thêm sức mạnh . Nhìn sâu vào gương, Phương Lan chợt nhận ra nàng muốn làm vợ Trần Chương vì 1 khao khát vô bờ là được gặp lại người ấy . Người đã kín đáo nhìn nàng mê đắm, người đã cứu nàng khỏi hàm răng khủng khiếp của con chó dữ dần .

– Phải, hình như đó mới là tình yêu của nàng, sự chờ đợi của nàng .

oOo

Vừa hé mở cánh cửa, Phương Lan đã gặp ngay 1 bó hồng Đà Lạt . Trần Chương trong bộ veston trắng, trông chàng chẳng khác gì 1 minh tinh màn bạc . Phương Lan ôm lấy bó hoa và để cho chàng hôn ngay cửa . Nụ hôn vừa dứt, Trần Chương đã nhấc bổng nàng lên, và nói trong hơi thở dập dồn khao khát :

– Anh nhớ em quá!

Phương Lan làm mặt giận, giãy giụa khỏi tay Trần Chương.

– Anh xin lỗi mà, đừng giận anh tội nghiệp . Em biết không? Mười ngày qua là 10 ngày anh sống bằng nỗi nhớ em đó .

Nhìn Phương Lan vẫn buồn bã thờ dài, Trần Chương cười hồ hởi :

– Phương Lan! Rồi anh sẽ kể hết cho em nghe.

Nàng ngoảnh đi, làm chàng chỉ còn nhìn thấy cái cằm cổ cao trắng ngần vương những sợi tóc tơ yếu điệu sau gáy . Trần Chương không thể ghìm được, chàng ôm mặt nàng, buộc nàng ngoảnh lại :

– Anh van em! Đừng làm khổ anh nữa . Anh đã hồi hộp suốt chiều nay.

– Em không tin.

Phương Lan thốt lên, cùng lúc 2 giọt nước mắt trong như ngọc lăn xuống má . Trần Chương vội ôm lấy mặt nàng và uống giọt nước mắt đã rơi xuống cổ nàng, ngực nàng ...

– Phương Lan!

– Anh yêu! - Nàng ghì lấy vai chàng .

– Anh đã làm tất cả để cưới em .

– Anh nói dối .

– Thật mà . Rồi em sẽ thấy .

Nàng để chàng hôn lên khắp mặt và bắt đầu hôn lại chàng . Thật dịu dàng, Phương Lan lại từ từ ban phát từng chút hoan lạc cho chàng .

Và rồi khi tiếng kêu gào nho nhỏ đầy khoái cảm của chàng đã lắng xuống trong hơi thở dồn dập, thì Phương Lan lại nhóm dậy .

– Vậy mà em tưởng anh đã đi luôn, sẽ chẳng bao giờ quay lại nữa .

Kéo nàng ngã xuống ngực mình, Trần Chương vuốt ve mái tóc dày óng của nàng, cười mãn nguyện :

– Anh đã chết đâu mà em nói vậy . Anh đã thề với em rồi . Dù có chết, anh cũng phải cưới cho được em cơ mà .

– Làm sao em có thể tin được . Nếu hôm nay anh không tới, thì có lẽ em đã nhận lời cầu hôn của ...

– Em nói gì vậy ?

– Trần Chương! Vì quá thất vọng, em đã định nhận lời làm vợ thiếu tá biệt động Lê Hoàng rồi .

– Trời!

– Tại sao anh không gọi điện lại cho em?

Phương Lan lấy ngón tay vuốt vuốt trên má Trần Chương, mắt nàng lim dim. Một cơn ghen làm nghẹn cổ Chương, mắt chàng mờ đi vì tức tối .

– Anh không ngờ em ...

Phương Lan lắc đầu, cười đau khổ :

– Chính anh mới là kẻ phụ tình .

– Anh? Trong khi anh tìm mọi cách để thuyết phục ba mẹ, thì em lại ... Trời ơi! Hắn đâu rồi .

– Đàn ông các anh thật ích kỷ . Không cưới người ta, mà lại muốn sở hữu riêng mình .

Phương Lan lạnh lùng thấy Trần Chương chồm lên tức tối .

– Nhưng anh muốn cưới em thiệt mà . Em biết rồi sao vẫn cố tình .

– Trần Chương! Anh quên em làm nghề gì sao? Chừng nào còn ở lại cái nhà hàng này, thì em còn phải làm vừa lòng tất cả những ai giàu tiền lắm của .

Phương Lan với chiếc khăn bông quấn quanh người, rồi đứng dậy .

– Tên sĩ quan ấy đâu? Anh cần phải ...

– Trần Chương! Anh điên rồi sao? Anh ta cũng như anh : trả tiền để nhảy và uống cùng em.

– Phương Lan! Cô im đi!

Chỉ 1 bước chân, Trần Chương đã chồm lại bên Phương Lan và ghì lấy nàng, mắt nhìn nàng nãy lửa .

– Một tuần qua ... Ôi ...

Phương Lan giật tay Trần Chương để chạy vào phòng tắm . Nàng đóng cửa lại, nhưng mỉm cười khi thấy Trần Chương ôm đầu gục ngã xuống sa lông.

"Ta đã làm cho gã phát cuồng lên".

Rất lâu, Phương Lan mới trở ra và kêu lên vẻ ngạc nhiên khi thấy Trần Chương còn ở trong phòng .

– A! Anh chưa đi sao?

– ...

Phương Lan nhún vai bước lại tự tìm đồ . Nàng mặc chiếc áo đầm óng ánh kim tuyến, nói giọng rất tỉnh :

– Sắp đến giờ em có khách rồi .

– Đừng ... Phương Lan! Anh sẽ cưới em mà .

– Trần Chương! Tại sao anh cứ tự lừa dối mình và lừa dối em? Anh thì không sao, còn em? Nhưng em không trách anh đâu, em hiểu phận em mà .

Ba mẹ anh không chịu cũng đúng thôi. Làm sao họ chịu nổi sự chê cười của thế gian.

– Vậy tại sao em lại tin thiếu tá Lê Hoàng ?

Phương Lan cười nửa miệng :

– Vì Lê Hoàng không có ai ngăn cản anh ta cả . Anh ta tự do mà .

– Trời, Phương Lan! Anh van em hãy đợi anh ít ngày nữa . Công việc này đâu phải dễ dàng, nhưng bước đầu đã có hiệu quả .

– Anh lại nói dối nữa rồi .

– Không mà, Phương Lan! Anh đã được má đồng tình rồi . Bữa nay anh đến là để báo tin vui cho em.

– Tin vui à ? Là nhĩ ? Vui? Sau khi anh thề non hẹn biển, anh nói chuẩn bị sâm banh cho anh thì anh cũng biêt tâm luôn. Bây giờ anh lại nói .

Trần Chương khổ sở :

– Phải, anh thật có lỗi với em. Đáng lẽ anh ... anh cố tìm dịp may để ra khỏi nhà, nhưng vì ba anh bệnh nên anh cứ mụ đi vì lo nghĩ, anh đã không nhớ ra là phải gọi điện cho em.

Phương Lan lại cười, nụ cười làm cho Trần Chương đau đớn . Nụ cười mê hồn mà khinh thị, xa vời .

– Phương Lan! Tuần qua anh đã được ba anh giao việc . Đây, em xem. Có tiền, anh đã gọi nhà băng và đứng tên em.

Trần Chương luống cuống lục túi .

Phương Lan không tin ở mắt mình nữa . Nàng đã có hẳn 1 tài khoản ở ngân hàng .

– Giờ thì em đã tin chưa? Anh muốn tặng em món quà thật bất ngờ vậy mà .

Phương Lan nhìn Trần Chương đăm đăm như chưa hiểu .

– Đây là 1 phần 3 số lời mà tuần qua anh có được từ nơi anh quản lý . Anh muốn chia sẻ cùng em tất cả, em hiểu không?

Cô khẽ chớp mắt .

– Vâng, em đã hiểu rồi .

– Phương Lan! Giờ chịu chờ đợi anh chưa?

Nàng cười thật tươi và choàng lấy cổ chàng ngọt ngào .

– Rồi . Em sẽ là vợ anh thật sao?

– Em sẽ là bà hoàng, em yêu ạ .

Đêm ấy, rượu sâm banh lại đưa họ vào cơn mê tình ái . Nơi đó, họ đã cùng nhau tận hưởng những lạc thú tuyệt vời, dù cả đôi bên đều cho suy nghĩ đi hoang.

oOo

Gần chiều rồi vẫn không thấy con gái mở cửa, bà Ái Vân xuống lầu nóng ruột kêu người hầu gái :

– Lên gọi Vân Kiều xuống đây giùm tôi ngay.

– Dạ vâng, thưa bà .

Một lát sau, cô ta chạy xuống :

– Thưa bà, cô không chịu xuống ạ .

– Con nhỏ nói sao?

– Dạ, cô bảo với con rằng: "Tôi mệt, để cho tôi yên!"

– Sao không nói tôi kêu nó xuống ?

– Dạ có, thưa bà . Nhưng cô ấy vẫn 1 mực "cứ nói với bà, cô mệt".

Bà Ái Vân thở dài, rồi đứng dậy:

– Thôi được, để chút nữa tôi lên với nó .

– Dạ

– À! Nói di Hai pha cho tôi ly cam vắt nghe.

– Dạ .

– Nhớ để lạnh, chứ đừng cho đá .

– Dạ

Cô hầu lễ phép lui vào nhà . Bà Ái Vân đi lại bên chiếc đàn dương cầm, lòng bà bồn chồn lo lắng đến khó tả trước thái độ của chồng buổi sáng . Bà mở nắp hộp đàn, rồi ngồi xuống . Lướt những ngón tay thon dài trên phím đàn, bà Ái Vân buồn bã rời khỏi những ý nghĩ rối tung trong đầu . Nhưng mới dạo được 1 đoạn ngắn, bà đã thần thờ nghĩ ngợi . Những câu hỏi quay cuồng trong đầu bà :

– Tại sao khi vừa nhìn thấy cậu ta, Trần Chương đã tức giận ? Ông ta biết người thanh niên ấy không? Ông ấy giận ai? Cậu ta hay gia đình cậu ta? Kỳ lạ! Trông cậu ấy dễ thương đó chứ . Cao lớn, khôi ngô, trông bộ đoàn hoàng lâm, có gì để ông "lên máu" ngay như vậy ?

Khi lướt qua ô tô nhà họ, rõ ràng bà nhìn thấy mắt ông tối sầm lại, rồi đỏ lên. Chưa bao giờ mình thấy Trần Chương tức tối đến thế .

– Có điều gì ư? Tại sao? Mười mấy, 2 chục năm chung sống, có bao giờ Trần Chương tức giận như sáng nay? Trần Chương luôn là người cẩn thận trong cả từng bước đi cơ mà ?

Lúc nào ông cũng giữ cho mình vẻ đĩnh đạc nghiêm nghị đến cứng nhắc, nhưng vẫn đầy uy quyền .

Dù đã có tuổi, nhưng Trần Chương vẫn giữ được vẻ hoạt bát, năng động của 1 nhà kinh doanh từng trải .

Bà kém ông tới 15 tuổi và suốt từ khi làm vợ ông đến giờ, bà vẫn 1 mực tôn sùng ông. Bà vẫn tự coi mình chỉ là nô lệ cho ông, còn ông đối với bà ... Biết nói thế nào đây? Một người chồng đúng nghĩa hay ...

Ái Vân cảm thấy nhói nơi ngực khi ý này vụt tới . Phải, 20 năm, bà giấu mọi người thân. 20 năm, bà tự dối mình, đến giờ bà vẫn không dám thú nhận là ông đã không yêu bà, dù bà được ông chọn làm vợ giữa bao nhiêu cô gái xinh đẹp giàu có bu quanh. Lúc bấy giờ, nhà ông giàu có lắm, sau giải phóng mới sa sút . Rồi mấy năm gần đây, ông lại vực cái cơ ngơi tưởng sẽ vĩnh

viễn lui tàn trở lại thịnh vượng, nổi danh như ngày ba mẹ ông còn sống . Phải, ngày lấy ông, bà và gia đình bà ngập trong niềm vinh hạnh được gia đình họ Trần cầu thân. Má nàng đã khóc, nói với con: "Con gái cưng của mẹ! Từ nay, con sẽ là bà chủ trong 1 gia đình danh tiếng . Con làm mẹ sung sướng và hãnh diện vô cùng".

Bà cũng sung sướng và tự hào không kém . Bà đọc được bao nhiêu là thềm muồn và ghen tuông trong mắt bạn bè vào ngày bà lên xe hoa về nhà chồng . Phải, bước chân lên bậc thềm trắng, Ái Vân đã tưởng mình bước vào lâu đài của hạnh phúc, nên nàng đâu có nghe đây đó tiếng thì thào của gia nhân nói tới 1 người .

Phải, ngày ấy, bên cô vợ trẻ và đẹp, Trần Chương vẫn lặng lẽ chứ không chút vồ vập như những người chồng mới cưới vợ . Ái Vân lại nghĩ: "chẳng qua Trần Chương nhiều tuổi, nên ..." Bây giờ, bà mới nhận ra: Trái tim của ông không có phút nào đập vì bà cả . Nước mắt dâng lên đầy mi, bà đột ngột lướt tay trên phím đàn và khở sở nhấn mạnh những âm thanh nức nở .

Cô hầu gái rụt rè bưng khay nước tiến lại:

– Thưa bà ...

Không quay lại, bà Ái Vân cố nói thản nhiên :

– Để đó cho tôi. Cơm chiều chuẩn bị xong chưa?

– Thưa bà, xong ạ

– Máy giờ rồi ?

– Thưa bà, sáu giờ rồi ạ

– Sáu giờ ? Ông về chưa?

– Thưa bà, chưa ạ

Ái Vân thở dài rồi ra hiệu cho cô hầu lui. Bà đứng dậy lại bàn nước .

– Lạy trời! Tối nay sẽ ra sao? Khi ông ấy về sẽ ra sao? Mình phải lên với Vân Kiều ngay. Tội nghiệp! Không biết con bé nghĩ gì ?

Nhấp môi vào ly nước, bà Ái Vân cảm thấy dễ chịu hơn. Bà uống liền mấy ngụm, rồi thông thả lên lầu. Cái cầu thang uốn lượn vừa được thợ đánh sáng bóng những thanh đồng ốp 2 bên lan can. Cả tấm thảm nhung đỏ trải lối đi cũng mới được thay tháng trước ... Tất cả đều rực rỡ sang trọng, nhưng bà Ái Vân chẳng còn thấy sung sướng như ngày nào cô thiếu nữ thơ ngây tưởng mình sẽ là công chúa trong điện ngọc ngập đầy hạnh phúc. Thì ra bà chưa hề có hạnh phúc trong ngôi nhà này. Ngoài niềm vui với đứa con gái ra, bà chẳng tìm đâu ra 1 sự đồng cảm thứ 2, điều mà phải đến hôm nay bà mới nhận ra.

Đứng trước cửa phòng con gái, bà dè dặt gọi :

– Vân Kiều!

– ...

– Vân Kiều! Mở cửa cho má đi con.

– Má! Con mệt mà.

– Vân Kiều! Từ sáng tới giờ, má lo cho con lắm. Con không mở cửa, má không sao yên tâm được. Vân Kiều! Con không thương má sao?

Có tiếng dép kéo trên thảm, Vân Kiều hiểu má nàng sẽ lo lắng biết bao nếu nàng có việc gì. Chuyện hồi sáng, hẳn má hiểu. Nghĩ vậy, Vân Kiều mở cửa cho mẹ.

– Má! Má vô đi.

– Con ...

Vân Kiều uể oải bước trở vô cùng mẹ.

– Con buồn lắm, phải không?

– Con ... con không hiểu.

– Má biết. Ta hãy chờ ba con về.

Nhìn con gái, biết cô đã khóc nhiều, nhưng bà không hỏi gì. Hai mẹ con ngồi xuống giường. Nắm tay con gái, bà an ủi :

- Vân Kiều! Con đừng vội buồn .
- Mẹ! Nhất định là có chuyện gì rồi . Nếu không, tại sao ba lại xử sự như vậy ? Ba đã hứa với con ... - Vân Kiều nóng nảy bộc lộ .
- Má biết
- Con chưa bao giờ thấy ba như vậy . Dù ba là người khắt khe nghiêm khắc, nhưng ... Ba thật tàn nhẫn!
- Cô bé không sao kiềm được, đã oà lên nức nở . Bà ôm lấy con, mắt rung rung, nhưng vẫn ráng lấy giọng bình tĩnh :
- Con à! Dù sao ba cũng chưa về, thì con cũng đừng quá lo như vậy .
- Rồi nghĩ 1 chút, bà lựa lời:
- Vân Kiều! Má có thấy bạn con rồi . Theo má, đó là chàng trai khá .
- Má!
- Vân Kiều! Trông cậu ta chừng chạc lắm, tất đang hoàng, chắc chắn cậu ta được giáo dục tốt .
- Đôi mắt Vân Kiều sáng lên tia hạnh phúc . Anh ấy ... Vâng, má nói rất đúng . Ba má ảnh cũng rất lịch sự, cởi mở .
- Con có gặp họ rồi à ?
- Dạ . Nhưng chỉ mới 1 lần .
- Làm sao con quen cậu ta vậy ?
- Dạ, con gặp ảnh trong câu lạc bộ những người nói tiếng Pháp . Ngoài tiếng Pháp ra, ảnh còn giỏi tiếng Anh và cả tiếng Nhật nữa đó .
- Nhìn con nói về người yêu 1 cách say sưa đến quên cả buồn lo, bà Ái Vân mỉm cười :
- Thì ra con yêu cậu ấy vì tài ngoại ngữ .
- Vân Kiều đỏ ửng 2 má, cô đánh trống lảng:
- Má! Ba con về chưa má ?
- Ba con về, nhưng nằm lì trong phòng, 2 giờ chiều lại bỏ đi. Giờ thì có lẽ

chưa về .

– Ba con về, con phải hỏi ba cho ra lẽ mới được .

– Vân Kiều! Con không nên nóng vội, cứ từ từ, để má thăm dò đã .

– Má!

Bà Ái Vân đề nghị:

– Hay con thử gặp cậu ấy xem sao?

– Gặp Đăng Dũng ? - Vân Kiều nhìn mẹ .

– Má nghĩ như vậy tốt hơn. Chứ chờ hỏi ba con, má e là ...

Nhìn mẹ do dự, Vân Kiều hiểu tâm trạng bà . Mẹ của nàng hiền lắm . Lúc nào với ba nàng, mẹ cũng chỉ là người đàn bà dịu dàng, chịu đựng mà thôi.

– Má ạ! Có lẽ để mai con sẽ gặp anh .

– Ủ, con hãy dò hỏi xem anh ta có biết chuyện gì xảy ra không?

– Má nói đúng . Có lẽ con sẽ gọi điện lại cho anh ? À, má ơi! Từ sáng đến giờ, con không có điện thoại à ? - Cô tư lự - Lạ thật! Đăng Dũng phải gọi điện thoại cho con chứ ? Hay có chuyện gì hả má ?

Môi Vân Kiều lại run lên vì lo lắng .

Người mẹ vội gạt ngang:

– Con đi tắm đi, rồi ăn cơm. Không có gì đâu.

– Dạ . Con sẽ gọi điện .

Vân Kiều thần thờ bước đi, lòng nàng vừa lặng gió thì giờ lại có giông bão đâu đó đang sắp tràn tới .

Vừa từ xí nghiệp về, Đăng Dũng đã nghe chuông điện thoại reo vang. Chàng cầm ống nghe và mặt hơi tái đi, tay run run khi nghe ở đầu dây có tiếng nói quen thuộc:

– Alô.

– Vân Kiều! Alô. Đăng Dũng đây, Vân Kiều...

– Anh...

Tiếng nàng ghen ngào ở đầu dây bên kia làm chàng bối rối vô cùng. Tình yêu không thể làm chàng bình tĩnh:

– Vân Kiều! Đừng khóc em.

– Sao anh không gọi cho em? Nàng cố nói, giọng nức nở.

Chàng bối rối tìm lời. Chàng biết nói với nàng thế nào đây? Vân Kiều - Người yêu bé bỏng của anh.

– Đăng Dũng!

– Vân Kiều! Anh quá bận.

– Em lo quá! Không hiểu sao lại... lại có chuyện khi sáng?

Đăng Dũng hồi hộp nghĩ: “Thì ra ba nàng vẫn chưa nói gì cả”. Chàng thấy mừng.

– À, Vân Kiều! Chúng ta gặp nhau, được không em? Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em.

– Em sẽ đến. Em sốt ruột lắm rồi. Chuyện sáng nay, chắc ba má anh giận gia đình em lắm?

– Ô! À... Không có.

– Em muốn gặp anh ngay.

– Bây giờ?

– Dạ. - Tiếng nàng thơ dại ngọt ngào quá.

Đăng Dũng nhìn đồng hồ: 8 giờ 15. Chàng vừa bồn chồn vừa do dự. Nhưng chàng hiểu nàng sẽ không chịu nổi sự chờ đợi. Vân Kiều là cô bé nóng cháy.

– Thôi được, nếu em ra được khỏi nhà, anh sẽ đón em ở cổng, rồi chúng ta đi đâu đó.

– Em ra liền.

– Vân Kiều! 10 phút nữa, anh sẽ có mặt.

Gác máy, Đăng Dũng nghĩ: “Dù sao cũng cần nói rõ cho nàng biết tất cả.

Thì ra ông ta vẫn im lặng. Không biết nàng sẽ nghĩ gì nhỉ?”

Vừa thay áo sơ mi, Đăng Dũng chợt nhớ lời ba má nói với chàng hồi sáng:

– Đăng Dũng! Con không nên gặp lại cô ta nữa.

– Nhưng chúng con yêu nhau mà.

– Ba má hiểu. Nhưng... con biết đấy, giữa chúng ta và ông ấy... chỉ có hận thù.

– Ba! Nhưng chúng con làm gì có hận thù? Chúng con chỉ có tình yêu.

Đăng Dũng vẫn bướng bỉnh trước cha mẹ, chàng. Má chàng chỉ ngồi yên.

Từ đầu, bà vẫn chưa nói 1 câu gì. Chàng chỉ thấy má buồn, rất buồn mà thôi.

– Đăng Dũng! Con không còn trẻ nữa, con phải tự hiểu, trong hoàn cảnh này thì nên xử sự như thế nào. Con không thể để ông ta muốn nói gì cũng được.

Và... ba nghĩ con không nên để ông ta sỉ nhục chúng ta 1 cách ngu ngốc.

– Ba! Con hiểu. Nhưng... nếu Vân Kiều dám vì con, vì tình yêu của chúng con?

– Đăng Dũng! Cô ta còn quá trẻ, ba không tin cô ấy có 1 tình yêu sâu sắc như con. Cô bé ấy còn nhiều phụ thuộc lắm.

– Ba! Có thể ba đánh giá Vân Kiều hơi thấp. Năm nay Vân Kiều vào đại học rồi. Qua tìm hiểu, con thấy Vân Kiều là cô gái trong sáng, chân thật, cứng rắn. Con nghĩ Vân Kiều không dễ đầu hàng đâu.

– Có thể. Nhưng con nên hiểu, Trần Chương là kẻ ích kỷ và cố chấp.

– Thừa ba má, con nghĩ điều này chỉ có Vân Kiều là có quyền quyết định mà thôi.

Thấy con kiên quyết, ông Phạm Tùng lại ngồi xuống cạnh vợ, rồi nói chậm rãi:

– Ba mẹ không ép con mà chỉ khuyên con. Chúng ta đang ở 1 tình thế khó xử. Tuy nhiên, ba nhắc lại, con không có quyền để ai đó xúc phạm tới mẹ con, hiểu chưa?

– Dạ, con hiểu.

Lúc đó, má chàng đã gục vào vai của ba kêu nhỏ:

– Anh...

Rồi bà để ông dìu lên lầu.

Ba anh lúc nào cũng cưng chiều má anh hết mực. Ông yêu bà còn hơn tất cả mọi thứ trên đời này. Có lần ông nói với con trai:

– Má con mới là hiện thân của tình yêu. Tình yêu thật sự cháy bỏng và đam mê đến vô cùng.

Dù Đăng Dũng biết má chàng đẹp và dịu hiền, nhưng liệu điều đó đã đủ để má giành được hoàn toàn 1 tình yêu rộng lớn đến thế của ba chưa? Hay còn điều gì khác? Điều gì nhỉ?

Với Đăng Dũng, ba của chàng là người đàn ông tuyệt vời nhất mà chàng biết. Ông khỏe mạnh, thông minh và giàu nghị lực. Chàng rất khâm phục cha cho tới giờ. Ngoài 50, cha của chàng vẫn là đối thủ đúng nghĩa của chàng trong môn Judo và Thiếu Lâm. Tuổi cao, nhưng ông vẫn có thể sử dụng tuyệt vời những bài quyền cước mà ông ưa thích.

Vừa đẩy chiếc mô tô ra cửa, Đăng Dũng vừa nghĩ: “Nên nói với nàng thế nào đây? Dù sao cũng cần phải rõ ràng. Nhưng nàng còn trẻ quá, liệu nàng có đủ nghị lực vượt qua không?”

Đăng Dũng liếc nhìn đồng hồ, rồi vụt nghĩ:

“Không khéo ta muộn mất!”

– Đăng Dũng! Con vừa về lại đi đâu?

Tiếng mẹ gọi làm chàng trai sựng lại.

– Má! Con cần phải đi.

Bà mẹ nhìn con, gương mặt buồn hẫ:

– Con đi gặp Vân Kiều à?

– Má! Dù sao con cũng cần phải nói cho cô ấy rõ mọi chuyện.

– Đăng Dũng! Liệu có cần không? Rồi Vân Kiều cũng sẽ biết mọi chuyện,

con đến gặp cô ấy bây giờ có lẽ không hay đâu.

– Má đừng ngại! Chúng con yêu nhau mà, dù sao cũng cần phải rõ ràng.

Con không muốn Vân Kiều nghĩ con định chạy trốn nàng.

Bà mẹ bước lại gần con:

– Má biết, nhưng chuyện này...

– Má tin con đi, con không để ông ấy xúc phạm gia đình ta đâu. Con biết phải làm gì rồi.

– Đăng Dũng...

– Muộn quá rồi, con phải đi. Má lên nhà nghỉ đi.

Biết không thể ngăn trở con trai, người mẹ lui bước, nhường chỗ cho con đẩy xe ra cửa. Bà nói thêm:

– Đăng Dũng! Má chờ con.

Chàng trai nhìn mẹ. Chàng hiểu tâm sự của mẹ nên gật đầu:

– Chỉ sợ con về muộn.

– Không nên đâu con.

– Chào má, con đi.

Tiếng xe xa dần, người mẹ mới thần thờ bước lại cầu thang, lòng bà trào lên niềm thương yêu con sâu sắc.

Đăng Dũng đâu còn là đứa bé nữa, nó biết cần phải xử sự thế nào. Ta chẳng nên lo cho nó làm gì. Đăng Dũng là chàng trai thông minh, có bản lĩnh. Ta tin con ta bảo vệ được tình yêu của nó.

Nghĩ đến đây, người mẹ không vào phòng, mà ra sân thượng ngồi xuống chiếc ghế xích đu dưới bóng ngọc lan nhỏ đang đơm nhiều bông trắng xinh như ngọc. Hương ngọc lan làm lòng người mẹ dịu dần lo lắng, nhưng rồi hương của hoa lại đưa bà về với quá khứ xa xôi....

o O o

Cô vũ nữ đầy tham vọng ấy đã choáng ngợp trước sự giàu có của gia đình

Trần Phong. Cô muốn thoát khỏi cuộc sống nhóp nhơ, nhưng lại muốn được ở trong nhung lụa. Tuy vậy, cô lại thêm yêu. Cô đa tình và bỏng rục yêu đương. Cô khao khát gặp được người chinh phục cô, nhưng nghề nghiệp luôn đem lại cho cô những kẻ bị cô khuất phục. Gã đàn ông nào tới với cô cũng sẵn sàng quỳ mọp dưới chân cô, nhưng sự u mê của họ chỉ là sự si mê vị kỷ. Họ thêm khát cô, mê một nhan sắc nóng bỏng của cô, mà chẳng phải là yêu cô. Họ không có tình yêu, ngay cả Trần Chương, chàng trai mà đã bằng mọi giá cưới cho được nàng cũng vậy. Chàng cưới nàng chỉ là để sở hữu riêng nàng mà thôi. Chàng ta muốn hưởng riêng vẻ đẹp có 1 không 2 của nàng, si mê nàng chứ không phải yêu. Mãi sau này, Phương Lan mới nhận ra được tiền bạc hơn hay tình yêu thật sự hơn? Và khi nhận ra được điều đó, nàng đã phải trả giá.

Giờ đây, đứng trước hạnh phúc của con trai, Phương Lan càng thêm đau đớn và ân hận cho mình. Mỗi tình đầu tuyệt đẹp của Đặng Dũng có thể bị cắt ngang.

Đặng Dũng sẽ đau khổ biết chừng nào. Mà con nàng đau khổ thì nàng làm sao chịu đựng được. Hơn nữa, nỗi đau của con lại do chính nàng, chính người mẹ nhẹ dạ, hơi hợt ngày nào tạo nên.

Tự trách mình, Phương Lan thầm cầu cho tình yêu của con không xảy ra sóng gió.

Vân Kiều còn trẻ quá. Còn cha của cô...

Bế tắc, bà Phương Lan ôm mặt khóc 1 mình.

Chợt, ai đó đặt tay lên vai bà, âu yếm:

– Phương Lan! Em lại nghĩ ngợi rồi.

Nước mắt đã rơi tự bao giờ, bà ôm lấy ông:

– Ôi, Phạm Tùng! Em đã làm khổ con.

Ngồi xuống bên vợ, ông ôn tồn nói:

– Sao em lại nghĩ quẩn như vậy? Em làm gì lại có lỗi trong chuyện này.

Gục vào ngực chồng, bà nức nở:

– Vì em... vì em mà con phải chịu nỗi ngang trái này.

Ôm chặt lấy thân hình bé nhỏ của vợ, Phạm Tùng thì thầm:

– Phương Lan! Chẳng có tình yêu nào lại dễ dàng rơi vào tay người ta đâu em. Muốn có tình yêu thật sự, con trai chúng ta phải vượt qua thử thách, và cô bé kia nữa. Chính Vân Kiều cũng phải dùng cảm mới có thể hạnh phúc, em ạ.

– Ôi! Nghĩ lại ngày xưa, em thấy mình thật đại dột vô cùng.

– Còn anh, anh chỉ nhớ là em đẹp đến mê hồn. Vừa nhìn thấy em là anh đã không còn tự chủ được nữa. Anh cứ nhìn ngắm em mà quên cả xung quanh. Anh ngẩn ngơ ngơ ngẩn đến mức không tin là em có thật nữa đó.

– Em đã gặp ngay ánh mắt anh.

– Và em đã ban cho anh nụ cười mà đến bây giờ, nó vẫn ở giữa tim anh.

– Thế mà em...

Biết vợ định nói gì, ông liền nâng cằm bà lên và âu yếm hôn lên môi bà:

– Môi em lúc nào cũng ngọt ngào như lần đầu.

Ngả trong vòng tay của chồng, Phương Lan mơ màng:

– Đêm ấy tuyệt vời, phải không anh?

– Phải. Em như Hằng Nga giáng trần, lộng lẫy và say đắm biết bao.

– Còn anh như 1 con sư tử, nhưng lại quá dịu dàng.

– Thật kỳ lạ là gần đây năm rồi, em vẫn thế, Phương Lan ạ. – Ông lại vuốt ve vợ:

– Vì em yêu anh, tình yêu giữ cho em trẻ mãi.

– Phải đấy, anh cũng nghĩ vậy. Nếu còn tình yêu, thì người ta sẽ mãi mãi không già.

– Anh lãng mạn ghê!

– Anh là kẻ may mắn, Phương Lan a.

“Tôi đã giữ hình em trong tâm trí

Ôm ấp nụ cười trong trái tim yêu

Mãi mãi về sau, tôi nguyện làm kiếp rong rêu

Đạp gót son, em êm đềm nhẹ bước”.

Vừa thoáng thấy chiếc mô tô, Vân Kiều đã vụt ra như 1 cánh chim.

– Ôi! Em đã nghĩ là anh không tới.

– Anh xin lỗi em. Nào! Ta đi đâu?

– Tùy anh. – Vân Kiều lại bấu cái môi đỏ mọng rất con nít, nhưng cũng vô cùng gợi cảm của nàng để nũng nịu.

– Vậy lên xe đi em.

Chiếc xe lao đi nhanh hơn cả gió đêm. Họ đã ở trên xa lộ đi về miền Tây.

Hai bên là cánh đồng lúa rì rào hương quê. Đẳng Dững cho xe lượn xuống ven 1 bờ sông lấp lánh ánh sao.

– Bữa nay trăng 18. Ta chờ trăng lên ở đây nha.

Đẳng Dững cười nhìn người yêu. Chàng dựng xe, rồi ôm choàng lấy nàng, hôn thật mạnh lên môi Vân Kiều.

Cô bé cứ áp chặt vào người yêu như kêu gọi chàng ôm chặt mình hơn. Hai cánh tay rất khỏe của Đẳng Dững siết chặt lấy người nàng. Họ thêm khát hòa vào nhau nhiều hơn nữa. Họ cuống quýt ghì chặt nhau hơn. Họ quyện lấy nhau... Tiếng sóng đêm như giầu cho họ những hơi thở dập dồn khao khát. Chợt, 1 thoáng lý trí kêu gọi chàng, chàng đỡ nàng ngồi bật dậy, nói trong hơi thở:

– Anh yêu em nhiều lắm.

– Em cũng thế.

Chàng dịu dàng sửa lại áo nàng, rồi ôm chặt nàng vào ngực mình. Họ đã qua được phút giây “nguy hiểm” nhất. Vân Kiều vừa thở gấp, vừa nghĩ trong

sung sướng:

“Chàng vẫn giữ cho ta. Ta yêu chàng biết bao”.

Siết lấy tay nhau, họ dịu dàng nhìn ra dòng sông đang đón những tia sáng nhỏ của sao đêm rơi xuống. Trăng vẫn chưa lên, nhưng gió báo cho họ biết: chỉ chút nữa thôi, trăng sẽ tới với họ. Đôi tình nhân bé nhỏ a.! Hãy cứ tâm tình với nhau đi, rồi trăng sẽ mách lới cho họ tới chốn thiên thai.

– Vân Kiều! Sáng nay, em nghĩ gì không?

Đặng Dững bật hỏi làm người yêu ngỡ ngàng. Nàng thở thê:

– Em không hiểu có chuyện gì đã xảy ra. Em chỉ lo anh và ba má trách em.

– Em bé bỏng của anh! Lúc đó, anh cũng ngạc nhiên quá. – Đặng Dững lựa lời, dù chàng còn phân vân chưa biết nói với Vân Kiều ra sao. Nàng hồn nhiên quá.

– Về đến nhà, em cứ khóc mãi và chờ đợi điện thoại của anh, nhưng đợi hoài mà không thấy. Em nghĩ anh giận em nhiều lắm.

Đặng Dững nhìn người yêu và âu yếm vuốt tóc cho nàng khỏi bị gió đánh rối bời:

– Anh bận quá nên quên. Anh xin lỗi.

Vân Kiều cười nũng nịu:

– Anh làm em lo quá hà. Ba má anh có...

Đặng Dững đưa tay lên:

– Không đâu Vân Kiều. Ba má quý em lắm.

– Vậy vì sao ba em lại đột ngột thay đổi thái độ như thế, hả anh?

Đặng Dững lảng tránh:

– Anh cũng đâu có biết.

– Em thấy anh nhìn sững ba mà?

– À! Vì anh thấy ba em không thích anh cho lắm.

– Phải. Ba em đã quát to, làm má em và em sợ chết khiếp không nói gì được.

- Tiếp theo đó thế nào?
- Ngay sau đó, ba 1 mình vào dự lễ khai mạc. Khi em ra đợi anh, ba vẫn chưa về.
- Chưa về? Lúc ấy đã 8 giờ hơn rồi.
- Vâng. Má em cũng lo lắm.
- Má em có nói gì không?
- Không.

Đặng Dũng thở dài, nghĩ ngợi:

“Tại sao ông ấy không nói gì cả?”

- Anh buồn ư?
- Vân Kiều! Em có lo không?
- Lo gì anh?
- Lo... lỡ ba em không đồng ý anh...

Chàng vẫn không dám nói thật với Vân Kiều.

Vân Kiều cướp lời:

- Em chỉ lo anh chán em thôi.

Đặng Dũng ôm lấy người yêu:

- Chuyện đó, em khỏi lo. Anh yêu em, chỉ sợ nếu ba em ngăn cản. Vân Kiều! Anh hỏi thiệt nha. Nếu ba em ngăn cấm, em có còn yêu anh nữa không?

- Yêu.
- Thiệt không?
- Thiệt. Anh biết rồi còn hỏi.
- Em không sợ ba em sao?

Vân Kiều im lặng áp chặt vào người yêu, mãi sau mới nói:

- Ba em là người rất nghiêm khắc. Tuy chiều em, nhưng...

Đặng Dũng nâng cằm người yêu lên, nhìn vào đôi mắt đen láy của nàng, nói:

– Vì vậy anh rất lo cho em, Vân Kiều ạ. Nếu ba em không chịu cho anh cưới em...

– Anh nghĩ vậy à? – Nàng chặn lời, lo lắng nhìn chàng dò hỏi.

– Sáng nay, thái độ của ba em làm anh nghĩ như vậy đấy.

– Nhưng anh vẫn yêu em chứ?

Đặng Dũng hôn lên má của người yêu và đỡ nàng ngã trên cánh tay vạm vỡ của mình:

– Anh mãi mãi yêu em, Vân Kiều ạ. Anh chỉ lo cho em thôi.

Nàng vuốt ve mặt chàng, tha thiết:

– Em chỉ yêu anh. Ba không chịu, mặc ba.

– Thiệt không?

– Thiệt. Không lẽ ba đuổi em? Mà đuổi, em sẽ đến với anh.

Tiếng nàng tha thiết thơ ngây làm Đặng Dũng trào dâng niềm tin tưởng:

– Nếu vậy, anh sẽ nói với ba má anh chuẩn bị để cưới em.

– Cưới em? Chúng mình thỏa thuận để em học xong cơ mà. Tốt nghiệp đại học rồi...

– Vân Kiều! Nhưng hoàn cảnh lúc trước khác, còn bây giờ khác.

– Anh nghĩ là ba em không chịu thiệt sao?

Đặng Dũng gật đầu:

– Anh không biết. Nhưng nếu ba em ngăn cản, em vẫn chịu làm vợ anh chứ?

Biết tâm trạng của người yêu, Vân Kiều gật đầu:

– Vâng.

– Ôi, em yêu của anh! Thế là chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, phải không em?

– Mãi mãi, anh yêu ạ.

Đặng Dũng cúi xuống tìm môi người yêu, tìm nụ hôn ngọt ngào của nàng.

Nụ hôn tinh khiết thơm tho của nàng. Họ lại 1 lần nữa cuốn lấy nhau trong nỗi khao khát vô bờ được yêu nhau mãi mãi.

Trăng đã ẩn hiện trong đám mây sau rặng cây bên kia sông.

– Ta phải về rồi, em yêu.

– Giá cứ được ở đây mãi, anh cứ ngồi thế và ôm chặt lấy em.

– Khuya quá, sợ ba má em lo cho em đó.

– Vâng. Em dặn chú Tư tài xế chờ cổng em lúc 10 giờ.

– Bây giờ là 11 giờ rồi.

– Thật sao anh? Ôi! Sao nhanh quá vậy?

Vân Kiều ngồi dậy, Đặng Dũng vẫn còn giữ nàng trong tay lưu luyến. Nàng để chàng hôn lần nữa, rồi cả 2 mới đứng lên.

Ánh mây đen mỏng tuột khỏi vầng trăng, để lộ ánh vàng dịu dàng bay dần lên trời cao. Gió đêm mạnh hơn như đờ, như diu trăng lên với những vì sao xa tít mỗi lúc 1 mờ đi.

o O o O o

Đang vội bước lên thêm nhà, thì Vân Kiều bị ai đó kéo giật tay lại. Nàng sợ hãi, suýt thét lên.

– Vân Kiều!

– Ôi, anh Hai! Anh làm em hết hồn.

Trần Đăng Khoa sau bụi mai chân thủy hình con hươu bước ra nhìn em gái, hỏi gay gắt:

– Mà đi đâu về khuya thế này?

– Em... Em đi coi ca nhạc.

– Ca nhạc? Xạo!

– Đi với ai?

– Bạn em.

Đăng Khoa kéo mạnh em gái lại gần:

– Mà định nói dối tao?

– Em đâu nói dối anh.

– Tao biết mày đi chơi với thằng kỹ sư.

– Anh Hai!

– Mày không nghe lời ba à?

– Em có làm gì đâu?

– Hừ! Ba nói cấm mày gặp lại thằng đó, mày không nghe sao?

Vân Kiều giật tay anh, định bước đi. Nàng không hiểu tại sao anh Hai nàng lại có vẻ ghét Đăng Dũng như thế.

– Đứng lại tao hỏi!

– Anh Hai! Anh làm gì kỳ vậy?

– Kỳ à? Ba dặn tao theo dõi mày đó. Ba nói, nếu thấy mày còn đi chơi với thằng đó, thì nói ba, ba trị mày cho coi.

– Em làm gì mà ba trị em? Bộ em yêu, ba cũng ngăn cấm, hả?

Vân Kiều tức tối muốn khóc. Nàng vẫn biết anh Hai nàng chỉ thích chơi bời, ít chịu học hành, nhưng nàng có can thiệp vào chuyện riêng của anh nàng bao giờ đâu, vậy mà...

– Vân Kiều! Mày qua mặt ba thì liệu hồn đó. Tao không thể giấu giếm cho mày đâu.

– Anh Hai! Anh khỏi phải giấu. Anh mách ba đi, có gì em chịu.

Nghe giọng thách thức bướng bỉnh của em gái, Đăng Khoa bực bội vô cùng. Chàng chỉ muốn hù dọa để Vân Kiều nể sợ chàng. Từ lâu, Đăng Khoa vẫn linh cảm là má chàng cưng chiều Vân Kiều chứ chẳng yêu thương chàng chút nào. Bà lo cho Vân Kiều từng chút, còn với chàng, bà chẳng mấy khi tỏ ra quan tâm cả. Đăng Khoa còn nhớ rõ khi cậu còn nhỏ xíu, cậu thêm được mẹ bế bồng âu yếm biết bao, nhưng má luôn xa lánh cậu. Má chỉ dành tình mẫu tử cho Vân Kiều. Đăng Khoa rất khao khát tình yêu của mẹ, nhưng má chàng chỉ đối xử với chàng như với 1 đứa con ghẻ mà thôi. Càng lớn, Đăng Khoa càng thấy rõ điều đó. Chàng muốn hỏi, nhưng nào biết hỏi ai? Cha

chàng mới thật là kỳ cục. Ông yêu chàng bằng 1 tình thương yêu rất thất thường. Khi thì yêu như điên như khùng, khi lại thờ ơ xa lánh. Anh không sao hiểu được cả cha và mẹ. Vì vậy, chàng luôn cảm thấy mình lạc lõng giữa căn biệt thự rục rờ này. Lớn thêm 1 chút, Đăng Khoa tìm quên trong các cuộc vui với bạn bè. Chàng ít khi ở nhà, nên chẳng mấy gần em gái. Và lại, trong thâm tâm, Đăng Khoa cũng ngăm ghen ghét với cô em xinh đẹp của mình. Vân Kiều thông minh, học giỏi, được ba mẹ cưng chiều, còn chàng 2 lần thi rớt đại học. 28 tuổi rồi, mà Đăng Khoa vẫn đang là thí sinh tự do của trường tài chính.

Cách đây ít hôm, ba chàng có gọi chàng vào phòng làm việc của ông dặn dò:

– Đăng Khoa! Con theo dõi Vân Kiều cho ba nha. Đừng để nó quen với thằng kỹ sư ấy nữa, nghe chưa?

– Dạ. Nhưng...

– Không nhưng nhị gì cả. Ba không gả Vân Kiều cho thằng khốn nạn đó được. Vì vậy...

– Thưa ba, tại sao ạ?

– Con không cần biết.

Nhìn cha khó chịu, Đăng Khoa không dám hỏi thêm, chỉ rụt rè:

– Nhưng, em gái con không chịu thì sao?

– Nếu con thấy nó còn gặp gỡ thằng đó, thì cứ nói với ba, ba sẽ trị tội nó.

Con cái phải nghe lời cha mẹ chứ. Con nhớ chưa?

– Dạ nhớ.

– Vân Kiều còn ngây thơ, dại dột, con nên khuyên ngăn em. Ba không muốn vì chuyện đó mà Vân Kiều buồn. Nhưng ba cũng không thể để cho nó quan hệ với thằng đó được. Ba sợ, nếu không kiên quyết, Vân Kiều để người ta lợi dụng, rồi không cưới thì...

– Ba...

– Đăng Khoa! Có những chuyện ba không thể nói rõ để cho con và má con hiểu được. Chỉ có điều ba nói cấm là cấm. Các con và má con đừng trái lệnh ba.

Nghe cha dần từng tiếng sau cùng, chàng biết là chuyện này không đơn giản. Chắc có điều gì đó chứ không phải chỉ là chuyện ba không ưa anh chàng kỹ sư đó.

Sau khi hỏi con trai vài câu về chuyện học hành, ông Trần Chương đứng dậy:

– Con nói Vân Kiều lên ba dặn nha.

– Dạ. Con đi, thưa ba.

Chợt ông Chương lại gọi:

– Đăng Khoa!

– Dạ.

Cha chàng bước lại gần, đặt tay lên vai chàng thân mật:

– Con nên nhớ, con là con trai duy nhất của ba. Con phải nhớ là chính con phải giữ gìn cho danh tiếng của gia đình. Con không được để cho em con làm điều gì ảnh hưởng đến thanh danh nhà ta.

– Thưa ba, vâng ạ.

– Đăng Khoa! Ba cũng muốn con sớm học xong, để giúp ba trong việc kinh doanh.

– Con sẽ cố gắng, thưa ba.

– Tốt lắm! Ba rất mừng vì con hiểu ý ba. Thôi, con đi đi. Gọi ngay Vân Kiều lên đây cho ba.

– Vâng ạ.

Chắc chắn khi Vân Kiều đến, ba đã dặn nó về chuyện không được gặp thằng kỹ sư đó nữa, vậy mà bây giờ chàng còn gặp em đi chơi về.

Đăng Khoa vẫn biết em gái được cưng chiều, nên thường bướng bỉnh, ít chịu

nghe lời anh trai. Chàng lại mặc cảm là không được ba mẹ yêu bằng em, nên Đăng Khoa chẳng muốn làm dữ. Nhưng nhớ lời cha, Đăng Khoa không dám bỏ qua. Bây giờ thấy em thách thức, Đăng Khoa đâm ra bực mình giận em vô cùng. Chàng nói:

– Được, để coi mày bước được nữa không?

– Xí! Anh cứ đi mà mách ba.

Nói rồi Vân Kiều bước nhanh vào nhà. Nàng lên phòng riêng ngay. Nói với anh vậy, chứ Vân Kiều không phải không sợ. Nàng biết tính của ba nàng rất cương quyết, việc ông nói ông sẽ làm tất cả.

Nhưng nàng biết làm sao khi con tim nàng không chịu rời bỏ hình bóng của Đăng Dũng. Nàng đã yêu anh bằng tất cả tâm hồn, và nàng đã dồn hết nghị lực để đối đầu bảo vệ tình yêu.

Thái độ của ba đã làm cho nàng lo sợ, nhưng sự thật khi gặp được Đăng Dũng, được ngụp lặn trong tình yêu của anh, nàng đã hết lo sợ. Yêu và được yêu là 1 điều khó có thể đạt được. Nàng đã yêu và đã được yêu, tại sao cha nàng lại ngăn cản? Sự thật là gì? Tại sao ba nàng không cho nàng trọn vẹn ước mơ? Ông thương nàng lắm cơ mà?

Để tìm được 1 tình yêu đích thực, ai chẳng phải vượt qua mọi gian nan thử thách. Nàng nghĩ rằng đây là 1 cuộc thử nghiệm tình yêu và nàng cần có 1 nghị lực phi thường để vượt qua.

Má nàng là 1 chỗ dựa và là 1 cơ hội để cho nàng “thoát thân”, nhưng má nàng lại là 1 “thuộc hạ” trung thành của ba nàng. Suốt bao năm qua, nàng chỉ thấy má nàng phục tùng mệnh lệnh, cam phận nhẫn nhục chịu đựng, đôi khi nàng còn thương cảm giùm má nàng.

Tất cả mọi hy vọng nàng đều nghĩ đến, nhưng chẳng có chút ánh sáng nào, biết phải làm sao đây? Một đứa con gái từ lâu luôn sống trong nhung lụa, chỉ biết nghe lời vâng dạ, có dám vượt qua tất cả để đến với tình yêu?

Phía trước, 1 tương lai mờ mịt, không báo sẽ xảy ra chuyện gì. Nàng đau khổ quá, biết rằng yêu là thế, nhưng nàng đã thật sự trao trọn con tim.

“Có được tình yêu đâu phải là chuyện dễ

Và đã chia tay rồi đâu thể quên nhau

Có biết được đâu dòng lệ ảm mai sau

Là hạnh phúc hay khổ đau tuyệt vọng?”

Ngã vật ra nệm, Vân Kiều cuộn mình vào chăn ấm. Cô mỉm cười khi làm tưởng đó là vòng tay của người yêu.

o O o O o

Đuổi con gái ra khỏi phòng, Trần Chương ôm đầu gục xuống bàn.

– Trời đất! Sao lại trở trêu thế này không biết?

Con nhỏ thật cứng đầu, cứng cổ quá. Làm sao để cản nó đây?

Nó đã yêu thằng đó. Phải, nó đã quá yêu rồi. Ta phải làm gì bây giờ?

Trời ơi! Con với cái... Nuông chiều cho lắm để bây giờ nói nó chẳng chịu nghe.

Làm sao, làm sao bây giờ đây? Trong đời, trừ những “ngày ấy” ra, chưa bao giờ Trần Chương thấy bất lực như hôm nay. Nhưng trong việc này...

Nghe tiếng quát của chồng từ phòng riêng, bà Ái Vân hồi hộp theo dõi. Tới khi nghe tiếng con gái đóng cửa bỏ về phòng, bà mới rón rén bước ra. Bà gõ cửa phòng Vân Kiều, nhưng cô bé không mở.

Thở dài buồn bã, bà quay lại đẩy cửa phòng của chồng bước vào. Thấy chồng rên rỉ 1 mình, bà đến bên rụt rè:

– Minh! Có chuyện gì vậy?

Trần Chương ngẩng phắt dậy, nhìn vợ bực bội:

– Chuyện gì? Em chiều con quá, để bây giờ nó dám cãi lại cả anh nữa đó.

– Nhưng... chuyện gì chứ? Anh phải cho em biết để em còn khuyên con.

– Còn chuyện gì nữa? Anh không muốn nó quan hệ với thằng đó.

“À, ra thế!” Ái Vân nghĩ, rồi nhẹ nhàng:

– Anh có thể cho em biết vì sao không?

– Vì sao? Em không cần biết.

Trần Chương chột gât lên, không để ý đến vợ đang sợ hãi lùi lại.

– Em có làm gì đâu mà anh quát nạt em?

Trần Chương chột hiểu ra mình vô lý khi nghe giọng nói nhỏ nhẹ đến tội nghiệp của vợ.

Cô ta bao giờ cũng thế: run rẩy, sợ hãi.

“Thật khác xa với Phương Lan. Nàng lúc nào cũng như 1 bó đuốc, chẳng biết sợ hãi là gì. Nàng chỉ làm những gì nàng muốn”.

Nhìn về phía vợ, Trần Chương lắc đầu, rồi từ từ bước lại, ngồi xuống cạnh:

– Anh xin lỗi...

Dựa nhẹ vào ngực chồng, bà Ái Vân yếu ớt:

– Tại em....

Trần Chương ôm lấy vai vợ. Ông vừa chán nản vừa thương xót cho sự bất lực của bà. Suốt từ ngày về sống với ông, Ái Vân chỉ biết có 1 điều, đó là chiều theo ý của chồng. Cuộc đời bà chỉ có 1 mong ước duy nhất, đó là được chồng yêu. Nhưng cho đến giờ, bằng mọi cố gắng của mình, bà chỉ dành được lòng thương hại của ông chứ chưa bao giờ bà có tình yêu của ông cả. Trong lòng bà luôn âm ỉ nổi khao khát được chồng yêu. Nhưng ngày tháng cứ trôi đi, nỗi khát khao còn đó mà niềm hy vọng thì tắt lụi dần. Bà đau khổ, nhưng bà luôn chôn sâu nỗi đau ấy trong lòng, chứ không dám 1 lần thổ lộ cùng chồng.

Cuối cùng, Trần Chương thấy cũng nên nói với vợ điều gì đó nên lên tiếng:

– Mình này!

– Dạ.

– Anh nghĩ, con gái chúng ta không thể yêu cái thằng đó được. Cần bắt nó

cắt đứt quan hệ ấy.

– Dạ. – Bà nhần nhục.

– Anh nghĩ gia đình ấy không hợp với nhà mình. - Trần Chương giải thích qua loa.

– Dạ.

Biết vợ chỉ cam phận, Trần Chương nói tiếp:

– Có những điều không thể nói hết với con được, nhưng anh có thâm thù với gia đình ấy, em hiểu không? Anh không thể để con mình lọt vào gia đình ấy. Càng nói, Trần Chương như càng sôi lên, ông bóp chặt vai vợ. Bà Ái Vân đau đón kêu nhỏ:

– Ối! Anh...

– Em phải khuyên con gái, phải cấm cản nó.

– Dạ.

– Nó cũng cứng đầu cứng cổ lắm, em cần theo sát con.

– Vân Kiều vẫn quen được tự do.

– Phải. Chúng ta đã cưng chiều nó quá. Anh có dặn thằng Khoa theo dõi nó rồi. Cần ngăn chặn nó. Thật tức muốn chết! Con cái gì mà...

– Em sẽ khuyên con, anh ạ.

– Phải đó. Nói nó đừng làm anh điên đầu nữa.

– Dạ.

– Công việc ngập cổ mà anh còn phải lo cho nó nữa.

– Em biết, em thật có lỗi với mình.

– Chỉ cần em khuyên được con, nếu không...

Trần Chương dừng lời, Ái Vân lo lắng nhìn chồng. Càng lúc, bà càng hiểu sự nghiêm trọng trong lời nói của chồng. Bà lo cho con gái vô cùng. Bà nghĩ: “Nhất định mình sẽ khuyên nhủ Vân Kiều. Tội nghiệp! Đây là môi trường đầu của nó, có lẽ nó sẽ đau khổ nhiều lắm, nếu phải chia tay người yêu”.

Có tiếng gõ cửa.

Chị hầu phòng xin vào lau dọn phòng. Hai vợ chồng bước ra ngoài.

Trần Chương dìu vợ:

– Ta xuống nhà đi. Em hãy đàn cho anh nghe 1 bản gì đó.

Ái Vân mỉm cười nhìn chồng. Bà rất thích những giây phút như thế. Bà đàn cho ông nghe, khung cảnh ấy tạo cho bà 1 sự lãng mạn đến dễ chịu. Và Ái Vân biết tiếng đàn của bà là sức mạnh duy nhất bà có được để chinh phục ông. Bao giờ cũng vậy, sau những bản nhạc du dương, thánh thót, ông đều đến với bà nồng nàn say đắm chẳng khác gì ông đã rất yêu bà. Đó là những phút giây hạnh phúc nhất của bà. Vì vậy, bà luôn không quên trau dồi cho ngón đàn của mình ngày 1 hoàn hảo hơn.

Nhưng những âm thanh tuôn chảy dưới bàn tay của Ái Vân bao giờ cũng đưa Trần Chương về với quá khứ tuyệt vời, những ngày ông mới cưới Phương Lan.

Bóng Ái Vân mờ dần, để hình ảnh của Phương Lan hiện lên...

Nàng ngồi đó, yếu điệu vô cùng.

Nụ cười đắm đuối trên môi, đôi mắt đa tình long lanh khép dần trong say sưa. Bờ vai thon thả mượt như cánh hồng của nàng uyển chuyển run lên theo tiếng nhạc.

Trần Chương cũng ngồi đây ngắm nàng không chán mắt. Nhìn nghiêng, đôi môi của Phương Lan như trái chín sắp rơi xuống, nụ hôn làm Trần Chương như khát thêm. Gò má nàng hồng rực 1 màu yêu đương và cánh tay dài êm ái của nàng làm chàng ngây ngất. Nhiều khi bản nhạc chưa dứt, chàng đã nhào đến bên vợ:

– Em yêu...

Họ hôn nhau và chàng chỉ còn biết bổng nàng đi lên lầu. Phương Lan lúc nào cũng tràn trề niềm vui. Người nàng như lò lửa bao giờ cũng đầy ấp tình

yêu cuồng nhiệt. Trần Chương đã yêu nàng đến mù quáng, chẳng nhận ra điều gì hết. Chàng cứ tin là Phương Lan yêu chàng, yêu chàng ghê gớm và nàng đã hiến trọn tình yêu của nàng cho chàng, vậy mà... Mãi sau này... Phải, Trần Chương vẫn u mê mãi cho tới 5 năm sau, Trần Chương mới vỡ lẽ.

Phương Lan chỉ trao cho chàng thân xác. Với nàng, chàng mãi mãi là khách chơi giàu có. Còn tình yêu, tình yêu của nàng, nàng lại hiến dâng cho kẻ khác. Phải, nàng đã yêu điên cuồng, yêu hết mình và vì vậy, nàng đã đánh lừa được Trần Chương. Chàng đã định ninh, nàng tươi thắm là vì chàng, nàng hạnh phúc là có chàng, nàng nồng cháy là do chàng... Thế mà sự thật thì tất cả là vì kẻ khác. Mắt nàng lúc nào cũng long lanh vì nàng được yêu và đang yêu. Môi nàng lúc nào cũng mọng ngọt vì những nụ hôn đắm say của người yêu. Thế mà... Trần Chương có mắt như mù. Chàng vẫn đem hết bạc tiền ra đặt xuống chân nàng. Chàng đã buộc cha mẹ chàng cưới cho được Phương Lan, và vì vàng mà cha chàng ngã bệnh. Vì chàng mà mẹ chàng phải dàn dựng cả 1 vở kịch để che mắt thế gian.

Ôi, Phương Lan! Ta căm thù nàng. Nhưng ta cũng xin được chết vì nàng. Phương Lan... Mắt Trần Chương như mờ ảo, ông tiến lại gần Ái Vân. Nụ hôn ông dành cho bà thật ngọt ngào và êm dịu...

o O o O o

Dường như giấc ngủ thường đến vào lúc Vân Kiều đã kiệt sức thì phải. Nàng đã trằn trọc bao đêm từ khi chuyện xảy ra.

Đang mơ màng, Vân Kiều nghe tiếng mẹ gọi, nàng nhảy khỏi giường ra mở cửa:

– Má!

– Con chưa ngủ ư?

– Dạ, chưa.

Bà Ái Vân bước vào cùng con gái. Bà nhìn con, Vân Kiều chỉ mặc 1 chiếc váy ngủ. Bà giấu tiếng thở dài với ý nghĩa:

“Vân Kiều là 1 thiếu nữ xinh đẹp. Nó thật đáng yêu, vậy mà...”

– Có chuyện gì vậy má?

– Con vừa đi chơi về?

– Dạ.

– Con vẫn gặp cậu ấy?

– Má! – Vân Kiều nhìn má khổ sở.

– Má đã dặn con rồi.

– Nhưng chúng con yêu nhau.

– Con không nghe lời má sao?

Bà Ái Vân vẫn nhỏ nhẹ. Bà rất yêu con, nhưng bà lại muốn làm vừa lòng chồng.

– Má! Con đã nói rồi. Làm sao chúng con có thể xa nhau được. Chúng con yêu nhau thật sự chứ có phải chỉ là đùa cợt đâu. Anh đã xin cưới con.

– Vân Kiều! Con nói gì vậy?

– Anh muốn cưới con làm vợ.

– Trời! Ý con thế nào?

Vân Kiều nhìn mẹ, cô bướng bỉnh nói rõ ràng dù thấy mẹ có vẻ hốt hoảng:

– Con yêu anh ấy và con cũng muốn làm vợ anh ấy.

Người mẹ ngó con trân trối:

– Vân Kiều! Con nhận lời rồi à?

– Vâng ạ.

– Không qua ba mẹ à? Con...

– Vì ba mẹ đâu có chịu mà con hỏi ý kiến ba mẹ.

Vân Kiều đứng dựa vào thành bàn nhìn mẹ như thách thức.

– Vân Kiều! Ba con...

Bà Ái Vân chợt khóc nức nở. Vân Kiều vội chạy lại ôm mẹ:

– Má! Gì mà má khóc dữ vậy. Con lấy chồng mà khóc vậy sao?

Bà nói trong nước mắt:

– Con ơi! Con thật vội vàng, con có biết không?

– Má! Biết gì hả má?

Vân Kiều lau nước mắt cho mẹ hỏi dồn dập.

– Con ạ! Ba con có thù với nhà bên ấy.

– Hả! Má nói gì vậy? Thù? Thù gì vậy má? Má nói thiệt hả má?

Bà Ái Vân gật đầu:

– Má không nói dối con đâu. Ba con nói, nếu... Ôi, Vân Kiều! Con hãy quên chuyện đó đi.

– Nhưng tại sao con hỏi ba, ba không chịu nói?

– Con ạ! Ba không muốn con biết... chuyện xưa.

– Chuyện xưa? Chuyện gì vậy má?

– Má không biết. Nhưng ba con có nói, ba thù hận cha mẹ của Đăng Dũng.

Họ đã cướp đoạt, đã phá hoại tình yêu, hạnh phúc của ba con.

– Hả! Tình yêu, hạnh phúc của ba con? Thì ra... trước má, ba đã có vợ?

Bà Ái Vân gật đầu, nước mắt chan hòa.

– Họ đã giết vợ của ba hay sao?

Vân Kiều ngây thơ và sợ hãi hỏi mẹ. Bà Ái Vân lắc đầu, nức nở trong tay con:

– Má không biết. Má chỉ nghe ba con nói họ là kẻ thù, ba con không thể tha thứ cho họ.

Vân Kiều vụt nghĩ:

“Thì ra Đăng Dũng cũng giầu ta là vì vậy. Ba mẹ anh đã cướp đi tình yêu và hạnh phúc của ba. Ôi! Sao họ lại có thể tàn nhẫn đến thế?”

Những ý nghĩ quay cuồng trong đầu óc non trẻ của cô gái. Hàng trăm hình

ảnh về sự hy sinh của ba cô, về sự ác độc của gia đình Đăng Dũng. Vân Kiều gục xuống ôm lấy mẹ.

– Má! Con có lỗi với ba quá. Con phải sang với ba mới được. Ôi! Con thật là đưa con hư.

Thấy con định chạy ra cửa, bà Ái Vân vội kéo con lại:

– Vân Kiều! Con mặc thêm áo vào đi, kéo khuya rồi lạnh đó.

Bà đưa áo cho con và 2 mẹ con bước ra hành lang.

oOoOo

Trần Chương còn đọc tài liệu bên bàn làm việc.

– Ba!

– Ái Vân! Em và con đây à?

Trần Chương nhìn 2 mẹ con ngạc nhiên. Vân Kiều nước mắt chảy lại:

– Ba! Con xin lỗi ba.

– Kia con!

– Con không biết. Ba vì thương con mà...

Trần Chương nhìn vợ và lơ mờ hiểu vì sao con gái lại thay đổi thái độ như vậy. Ông đỡ con ngồi xuống ghế.

– Vân Kiều! Con bình tĩnh đi, có gì mà khóc vậy?

– Ba! Con có lỗi với ba.

Bà Ái Vân vừa đỡ lời:

– Anh ạ! Em có nói với con: Gia đình Đăng Dũng không thể thông gia với gia đình ta được, vì họ là những kẻ đã phá hoại tình yêu và hạnh phúc của anh. Con đã hiểu ra, nên...

Trần Chương hết nhìn vợ lại nhìn con gái. Ông chợt hiểu ra. Vợ ông đã vì ông mà giải thích cho Vân Kiều... không rõ ràng, nhưng có tác động lớn. Sự không rõ ràng này hoàn toàn là sự thật. Chính họ, vợ chồng Phạm Tùng đã phá hoại cuộc đời của ông, ông căm thù họ.

Nhưng, Trần Chương cũng hiểu mình không thể giải thích cặn kẽ cho con được. Ông nhìn vợ hài lòng.

Bà Ái Vân gặp cái nhìn của chồng, thì cảm động vô cùng. Rất ít khi ông nhìn bà như thế.

Trần Chương ngồi vào chiếc ghế nơi bàn làm việc nhìn con gái, rồi lấy giọng nghiêm nghị nói:

– Vân Kiều! Con còn trẻ, ba không giận con đâu. Ba rất khổ tâm khi phải ngăn cản con.

– Ba! Con biết rồi.

– Ba rất mừng là con đã hiểu. Ba không muốn nói những chuyện đau lòng. Ba không muốn con gái ba đã sớm bị những kẻ thù của ba làm hỏng cuộc đời.

– Ba! Con sẽ quên anh ấy. Ba tin con nha ba.

Vân Kiều kêu lên. Sự trong trắng của cô đã làm cô cạn nghĩ. Giờ đây, nàng chỉ biết là ba nàng đang khổ tâm. Và nàng, nàng không có quyền làm cho ba nàng khổ thêm nữa. Ông đã vì nàng mà nín lặng, ông chỉ yêu cầu nàng đừng gặp Đăng Dũng. Vậy mà nàng... cô con gái cứng của ông lại đại khờ cãi lại cha.

Trần Chương gật đầu nói:

– Ba tin con, Vân Kiều ạ. Một khi con đã hiểu, thì ba tin con sẽ không vì tình yêu mù quáng mà quên đi thù hận của ba. Cha của Đăng Dũng đã hủy hoại cả tuổi trẻ của ba. Ba hận ông ta vô cùng. Ba không thể tha thứ cho ông ta được, con hãy thông cảm cho ba.

– Vậy mà ba không chịu nói cho con biết.

– Vân Kiều! Làm sao ba có thể nói với con 1 quá khứ đau xót xho ba đến thế. Vân Kiều! Ba biết con rất buồn vì mối tình đầu của con. - Trần Chương lắc đầu kiên quyết.

– Ba đừng nhắc đến nữa. Làm sao con có thể coi trọng những kẻ đã làm ba đau khổ, những kẻ đã phá hoại hạnh phúc của ba.

Thấy con quá xúc động, Trần Chương quay sang vợ:

– Ái Vân! Khuya rồi, em đưa con về nghỉ đi.

Trần Chương nhìn vợ. Bà hiểu ngay, nên đỡ con dậy:

– Mai con còn đi học sớm. Đừng nghĩ ngợi gì nữa mà ảnh hưởng tới học hành, nha con.

– Dạ.

Vân Kiều về phòng mà lòng còn ân hận vì sự vô tình đối với ba mẹ. Nàng tự nhủ:

“Nhất định mình không gặp Đăng Dũng nữa. Và nếu gặp, mình sẽ nói thẳng cho anh ấy hiểu”.

Rồi nàng nhớ đến... Mới đây, lúc tối nay, nàng vừa nhận ở Đăng Dũng bao nhiêu là âu yếm, yêu thương... Vân Kiều lại thầm than vãn 1 mình:

– Ôi! Sao mình lại khốn khổ thế này? Tại sao lại là ba mẹ anh ấy? Tại sao lại có chuyện trở trêu như vậy nhỉ?

Vân Kiều cứ trăn trở hoài, mãi mới thiếp đi trong bao nhiêu buồn bã và đau khổ.

Mây đen ở đâu kéo tới chụp xuống khắp thành phố. Cơn giông lớn phủ kín cả khu biệt thự mênh mông. Gió giật tung những cánh cửa đóng hờ và quật đổ cả những gốc cây lớn trong vườn. Sấm chớp ngang ngôi nhà, làm căn biệt thự như rung chuyển.

Giữa gió mưa dữ dội như thế, Đăng Dũng vẫn đứng bên cánh cửa sắt đồ sộ của gia đình nhà Vân Kiều.

Chàng nhận ra đèn trong phòng nàng tắt rồi lại bật.

“Giá có thể vào được đề... Ôi! Để làm gì kia chứ? Tại sao? Tại sao Vân Kiều lại dứt bỏ tình yêu nhanh như vậy?”

Đặng Dũng lão đảo rồi ngồi xuống, mặc cho mưa gió quật tả tơi vào người.
Chàng nhớ lại chuyện chiều nay...

Ở xí nghiệp, chàng gọi điện thoại tới cho Vân Kiều như mọi lần. Chuông reo 2, 3 lần mà không có ai trả lời. Chàng đã sốt ruột và lo lắng. Đến gần tan giờ làm việc, Đặng Dũng lại gọi nữa. Lần này, Vân Kiều đã ở đầu dây:

– Alô. Vân Kiều đây à?

– Đặng Dũng... - Vân Kiều ghen ngào.

– Anh gọi lại cho em suốt chiều nay.

– Từ nay, anh đừng gọi cho em nữa.

– Vân Kiều! Sao vậy? Chuyện gì vậy?

– Em không thể gặp lại anh nữa. Vì vậy xin anh... Chúng ta hãy coi như chưa quen nhau. Vĩnh biệt anh!

Nàng cúp máy.

Chàng lại bấm số.

– Vân Kiều! Anh van em...

– Xin anh đừng gọi nữa. Em chỉ biết là em không thể gặp lại anh. - Giọng nàng đầy nước mắt.

– Vân Kiều! Em yêu anh kia mà. Dù sao em cũng cho anh biết lý do chứ.

– Anh còn hỏi. Chính anh đã biết vì sao. Anh đã giấu em. Thôi, chào anh.

– Vân Kiều...

Chàng gào lên trong máy, nhưng Vân Kiều đã cúp máy hẵn, và hình như nàng đã giật phích cắm khỏi ổ điện. Đặng Dũng bất lực và chán nản. Chàng đã linh cảm thấy cái giây phút này sẽ tới. Nhưng mỗi lần gặp lại nhau, Vân Kiều rất tha thiết đối với chàng. Tình yêu của họ thật nồng nàn. Và chàng đã nghĩ: vì tình yêu, Vân Kiều sẽ chẳng sợ 1 thế lực nào. Chàng yêu, tin Vân Kiều. Nàng trong trắng thơ ngây, nàng chẳng hề biết thế nào là dối trá, là phản bội. Vì vậy, Đặng Dũng nghĩ rồi đây họ sẽ vượt qua mọi cản trở để xây

dựng hạnh phúc. Ba má chàng chỉ khuyên chàng không nên yêu Vân Kiều nữa, nhưng họ chỉ khuyên chứ không cấm như ba Vân Kiều, vì vậy chàng chẳng lo ngại gì. Tuổi trẻ, chàng chỉ biết yêu và yêu, nhưng chàng có ngờ đâu...

Không chịu nổi sự thay đổi bất ngờ của người yêu, tan sở, Đăng Dũng đón Vân Kiều ở lớp học ngoại ngữ. Chàng vẫn nhớ lịch học của nàng.

Mãi gần 9 giờ tối, lớp mới tan. Vừa định đẩy xe tới, thì Đăng Dũng ngạc nhiên vì nhận ra chiếc Toyota nhà Vân Kiều đã chờ đón nàng ở bên kia đường. Đăng Dũng do dự nghĩ: “Thì ra người nhà nàng đã cho xe tới đón rồi... Nhưng mình phải gặp nàng”.

Vừa thấy Vân Kiều bước ra, Đăng Dũng đã đến sát bên.

– Vân Kiều!

– Em phải về.

– Tại sao?

Đăng Dũng bắt chặp những kẻ tò mò đang nhìn 2 người, chàng giữ tay nàng lại. Sự va chạm làm Vân Kiều run rẩy, nhưng nàng vẫn kiên quyết, giọng có láy vẻ lạnh lùng:

– Buông em ra! Anh đi đi.

– Vân Kiều! Không thể thế này được. Muốn gì em cũng phải cho anh biết rõ ngọn ngành chứ.

– Biết? Anh đã biết còn hỏi làm gì?

– Anh chưa biết.

– Anh đừng nói dối em.

– Anh xin thề mà Vân Kiều. Đừng bỏ đi như vậy.

Vân Kiều do dự, cặp môi trẻ con của nàng run run, mắt nàng nhìn xuống đường. Đăng Dũng vội nói luôn:

– Cho anh nói 1 lần nữa. Chúng ta yêu nhau, nếu em không yêu anh nữa, xin

em nói rõ, chứ đừng làm khổ anh như vậy.

– Nhưng...

– Em nói tài xế cho xe về đi. Ta cần nói chuyện đã.

Vừa nói, Đăng Dũng vừa dìu Vân Kiều lại gần xe du lịch. Vân Kiều lúng túng và cảm thấy không thể đi được, nàng nghĩ:

“Thôi thì gặp, giải quyết cho dứt khoát cũng được. Nếu không, ngày nào anh cũng sẽ gọi tới”.

Nàng nhìn người tài xế:

– Chú Ba! Chú về trước, 1 lát cháu về sau nha. Chú Ba! Chú đừng nói gì với ba mẹ con nha.

Người lái xe im lặng nhìn cô chủ, rồi gật đầu.

Còn lại 2 người, Đăng Dũng nói:

– Ta đi em.

Vân Kiều cau mày từ chối:

– Thôi, có gì anh cứ nói đi, em không ở lại đây lâu được đâu.

Đăng Dũng đứng sát lại người yêu.

– Không lẽ ở giữa đường thế này sao?

Vân Kiều đưa mắt nhìn quanh. Dù đã 9 giờ, nhưng ở đây đường phố vẫn đông, nhiều cặp mắt đang nhìn vào 2 người. Nàng miễn cưỡng:

– Thôi được. Nhưng...

– Anh đưa em vào công viên vậy. Ta không ra nơi... xưa nữa.

Giọng chàng xúc động làm Vân Kiều cũng nao lòng.

Ảnh vẫn thật đáng yêu.

Nàng im lặng ngồi lên sau chiếc mô tô quen thuộc.

Họ ngồi xuống sau chiếc ghế đá khuất sau 1 khóm bông giấy, thấp thoáng những chùm hoa đỏ được chiếu bởi ánh đèn néon từ rất xa hắt lại.

Nàng im lặng. Đăng Dũng cầm lấy tay người yêu âu yếm:

– Vân Kiều!

Nàng rút tay về, giọng run run:

– Đăng Dũng! Em không thể... yêu anh nữa.

– Vì sao? – Đăng Dũng vẫn tha thiết.

Vân Kiều khổ sở thú nhận:

– Ba em cấm.

– Anh biết, nhưng em vẫn yêu anh cơ mà. Chúng ta yêu nhau, sao tự dung em lại không muốn gặp anh?

Vân Kiều chợt khóc nức nở:

– Đăng Dũng! Em yêu anh, nhưng.

Chàng ôm choàng lấy nàng, ghì chặt lấy nàng. Vân Kiều cảm thấy nàng vẫn yêu chàng vô cùng. Vân Kiều lả đi trong tay người yêu.

– Vân Kiều! Làm sao chúng ta có thể xa nhau?

Đăng Dũng thì thầm dứt khỏi nụ hôn.

Nàng như chợt tỉnh. Lời cha nàng lại vang lên:

“Ba mẹ Đăng Dũng đã phá hoại tình yêu, hạnh phúc của ba”.

Làm sao nàng lại yêu Đăng Dũng?

Không, nàng phải nghe lời ba thôi.

Vân Kiều vụt ngồi dậy:

– Đăng Dũng! Đúng là em cũng rất yêu anh, nhưng em không thể.

– Cái gì? Em làm sao vậy?

– Đáng lẽ em không nên gặp anh nữa.

– Em điên hay sao mà cứ nói vậy hoài? Chúng ta yêu nhau, có gì xấu xa nào, tại sao ba em lại cấm em? Ông ta thật độc ác!

– Anh im đi! – Vân Kiều chợt tức giận.

– Kia, Vân Kiều!

– Thôi đi! Anh đừng xúc phạm đến ba em nữa. Ba má anh mới là những kẻ

ác độc, vậy mà anh dám nói ba em. Anh cút đi! Em không yêu anh nữa. Anh cũng như ba má anh vậy.

Đặng Dũng ôm chặt Vân Kiều, vì nhận ra nàng đã mất hẳn bình tĩnh:

– Kia em!

– Ba má anh đã phá hoại tình yêu, hạnh phúc của ba em. Chính họ đã cướp đi tuổi trẻ của ba em. Em không thể yêu anh – con của những người như thế. Anh cút đi! – Vân Kiều kêu to rồi vùng dậy bỏ chạy.

Đặng Dũng đuổi theo, nhưng Vân Kiều đã leo lên chiếc taxi vừa trờ tới.

Đặng Dũng vẫn đuổi theo đến tận nhà nàng. Nhưng rồi nàng lao vào cửa sắt và đóng lại, mặc chàng cố gọi. Vân Kiều bỏ chạy vào nhà, nàng khóc nức nở trong ý nghĩ:

“Thế là hết! Từ nay thế là hết!”

Run rẩy, Vân Kiều lần ra khỏi giường để đi đóng cửa sổ. Nàng thấy trong ánh chớp... Không, nàng làm sao thấy được. Dưới mưa, Đặng Dũng vẫn gọi nàng.

– Vân Kiều! Vân Kiều! Anh yêu em mà Vân Kiều, Vân Kiều...

Phải, rõ ràng gió đã cuốn tiếng kêu của chàng để vút vào cửa sổ phòng nàng, nhưng cửa đã đóng. Vân Kiều càng nghe rõ hơn tiếng của Đặng Dũng và bây giờ nàng còn nhìn thấy cả chàng nữa. Đặng Dũng vẫn hướng về phía nàng.

– Đặng Dũng! Quên em đi. – Vân Kiều nói 1 mình.

Ánh chớp lại lóe lên, và Vân Kiều lại nhìn rõ Đặng Dũng đang gục bên cánh cổng nhà nàng. Tim nàng nhói buốt. Nàng vẫn yêu chàng, yêu tha thiết...

Phải, Vân Kiều quá yêu Đặng Dũng, nên trong phòng mình mà nàng vẫn nghe thấy tiếng chàng gọi. Nhìn thấy chàng trong mưa bão là vì đó là hình ảnh từ tim nàng vẽ ra mà thôi. Chứ căn phòng của nàng cách rất xa chiếc cổng sắt và con đường trải sỏi, làm sao nàng nghe tiếng chàng được, làm sao

nàng thấy chàng được. Tất cả là vì do trái tim yêu tha thiết của nàng mách bảo nàng mà thôi.

Gió vẫn thổi lồng lộn như điên dại.

Chớp vẫn giật sáng xanh cả 1 góc nhà. Vân Kiều trùm kín chăn, nhưng nàng lại giật tung ra và nghe ngóng. Mưa xối xả, gió quật ngang vách nhà, cỏ cây ngã nghiêng quằn quại vì đau đớn...

Không chịu nổi lo lắng, Vân Kiều nhào ra khỏi giường, nàng lại nghe thấy người yêu gọi mình. Nàng nghĩ anh ấy sẽ ngã bệnh vì lạnh.

– Ôi! Làm sao vậy?

– Đấng Dững! Về đi Đấng Dững.

Vân Kiều rúm người lại vì ánh chớp luồn qua tấm màn mỏng rọi vào mắt nàng. Run rẩy, Vân Kiều lần ra cửa. Nàng bước đi nghiêng nghiêng trong bóng tối của phòng khách mênh mông. Như người mộng du, cô bé lao ra màn mưa. Mọi người trong nhà đã ngủ say từ lâu, chỉ có gió còn thức, mưa còn kêu và sấm chớp còn nổi giận mà thôi.

Vân Kiều ngã trong mưa, lao đảo chạy về phía cổng sắt.

– Đấng Dững!

Không có tiếng đáp. Nàng lần lại bám lấy cửa. Ngọn đèn mờ trên cột cổng chiếu xuống âm đạm. Không có tiếng trả lời của chàng, Vân Kiều lo lắng:

– Đấng Dững! Trời! Đấng Dững...

– Vân Kiều! Ôi...

Tay họ siết lấy nhau qua cánh cửa sắt nặng nề.

– Đấng Dững! Anh về đi.

– Vân Kiều! Anh không về. Anh yêu em. Họ áp mặt vào song sắt. Mưa quất vào người họ, nhưng môi họ vẫn cố áp vào nhau.

– Em van anh, anh về đi.

– Vân Kiều! Nếu anh về, em còn yêu anh không?

– Đăng Dũng! Em yêu anh mà. Anh về đi.

– Vân Kiều! Đừng dối lừa anh.

Chàng cố ôm lấy nàng, nhưng song sắt ngăn họ lại.

– Đăng Dũng! Em... em không dối anh đâu, nhưng anh phải về đi, mưa thế này... Em xin anh.

– Không, thà anh chết ở đây.

– Trời! Anh điên hay sao?

– Anh điên. Ừ, anh điên. Người anh yêu bỏ anh mà anh không điên sao?

Anh điên, phải...

– Trời ơi! Đăng Dũng! Anh về đi. Em đây mà, em đã ra với anh.

– Phải, Vân Kiều! Anh biết em đã không bỏ anh.

– Không, em yêu anh.

Nàng cố bám lấy cửa và dán chặt vào cửa để chàng ôm lấy mình và để môi họ chạm được vào nhau.

– Em yêu của anh! Anh biết, em sẽ nghe tiếng anh và trở lại với anh mà.

– Vâng, em nghe. Bây giờ, anh về đi.

– Ôi! Em ướt hết rồi, em bệnh mất.

Chàng như chợt tỉnh. Gió đã lặng dần, mưa chỉ còn thưa hạt, chớp đã lịm dần ở chân trời. Cả 2 dần tỉnh lại. Họ lau mặt cho nhau và nhìn nhau tha thiết. Họ biết rằng không thể nào họ có thể xa nhau. Họ biết rằng họ chẳng bao giờ thôi yêu nhau được.

– Em yêu! Em vào đi.

– Vâng. Nhưng anh phải về đi đã.

– Anh sẽ về. Mai gặp lại.

– Mai

Chàng gượng đứng dậy. Họ lại hôn nhau, rồi lưu luyến rời khỏi tay nhau.

– Anh yêu em, Vân Kiều.

– Em yêu anh, Đăng Dũng.

Đâu đó, tiếng chuông nhà thờ đã điểm. Họ nhìn nhau lần nữa, rồi Đăng Dũng mới ngồi lên xe.

“Làm sao rời xa khi tình ta là môt?

Tim sao khỏi bồi hồi khi quyến luyến chia tay.

Làm sao rời khi ngày qua nặng nợ?

Tim sao khỏi nhỏ dòng lệ, dẫu yêu ơi!”

Đặt tách cà phê xuống, ông Tùng nhìn vợ, hỏi:

– Đăng Dũng chưa dậy hả em?

– Dạ chưa. Tối qua, hình như con về muộn.

– Nhưng sắp tới giờ đi làm rồi.

– Để em lên gọi con.

– À, Phương Lan! Đạo này em thấy con thế nào?

– Dạ... - Bà Phương Lan do dự nhìn chồng.

– Sau hôm ấy, Đăng Dũng còn quan hệ với con gái của Trần Chương nữa không?

– Chắc còn anh ạ.

– Vậy à! Không lẽ Trần Chương...

– Em nghĩ Trần Chương sẽ không tán thành đâu.

Ông Tùng gật đầu đồng tình:

– Anh cũng nghĩ vậy. Nhưng nếu thế thì...

Bà Phương Lan ngồi lại với chồng:

– Anh muốn nói đến việc hôn nhân của 2 đứa?

– Phải.

Bà Phương Lan thở dài nhè nhẹ:

– Em cũng rất lo, anh ạ.

Ông nhìn bà trầm ngâm, nghĩ ngợi rồi thông thả nói:

– Em ạ! Có lẽ nên khuyên con...

Ông hiểu tâm trạng bối rối của bà.

– Phương Lan! Chúng ta đều biết Trần Chương là người như thế nào, làm sao ông ta có thể chấp nhận.

Bà cúi xuống đau khổ, rồi nói như mơ hồ:

– Biết đâu ông ấy đã đổi thay, đã quên chuyện cũ.

Ông nhìn bà lo lắng:

– Em ạ! Ông ta không quên đâu. Nếu không, hôm đó tại sao ông ta lại xử sự như vậy.

Bà gật đầu đồng ý:

– Vâng. Nhưng con gái ông ấy yêu con mình thật sự, không lẽ ông ấy vẫn có chấp? Tình yêu chứ có phải...

Ông bước lại ngồi xuống bên vợ:

– Phương Lan! Có phải ai cũng hiểu tình yêu như em đâu.

Bà xúc động nép vào ngực ông. Phạm Tùng choàng tay ôm lấy vợ. Ông có cảm tưởng bà vẫn như ngày nào. Tràn đầy tình yêu và tin cậy trao cho ông tất cả.

– Vâng. Nhưng nếu 2 đứa yêu nhau thật sự, chắc chúng chẳng chịu đầu hàng đâu.

– Phải. Như vậy là em ủng hộ 2 đứa đến cùng chứ?

Bà ngược nhìn chồng, mắt long lanh:

– Nhất định rồi anh yêu. Làm gì chứ bảo vệ 1 tình yêu thì... em sẵn sàng lắm.

Ông kéo bà sát vào mình:

– Em vẫn luôn là người đàn bà của tình yêu. Bao nhiêu năm rồi, anh thật là người may mắn. Em luôn dành cho anh tình yêu vô tận của em.

– Anh là người mà em yêu mãi mãi mà. Anh luôn xứng đáng với tình yêu

của em. Em còn nghĩ, tình yêu của em vẫn chưa đủ để hiến dâng cho anh nữa đó.

– Phương Lan!

Ông thốt gọi âu yếm, và cả 2 ngồi lặng yên trong xúc động. Một lát sau, ông mới nhìn đồng hồ, nói.

– Đến giờ anh phải đi rồi.

– Em cũng lên gọi con đây. Giờ này mà Đăng Dũng còn chưa dậy nữa.

– Lạ thật! Mọi bữa nó luôn đúng giờ cơ mà?

Bà cẩn thận sửa chiếc cà-vạt cho ông, rồi mới đi lên lầu. Ông nhìn theo vợ, nghĩ:

– “Nàng vẫn đẹp như ngày nào. Đáng đi mới uyển chuyển làm sao. Bên nàng, ta luôn luôn hạnh phúc. Nàng thật tuyệt vời! Phải, thật tuyệt vời”.

o O o O o

Phạm Tùng nhớ lại ngày ông còn là 1 gã trai nổi tiếng trong các lò võ Thiếu Lâm của thành phố. Không những thế, ông còn luyện tập thêm cả Judo và quyền Anh nữa. Ông nghĩ, mỗi môn có 1 thể mạnh riêng.

Phạm Tùng rất được ông chủ bấy giờ là Trần Phong quý trọng. Đi đâu, ông cũng đưa Phạm Tùng theo, và vì quý mến, nên Trần Phong đã giao cho ông chức phó quản lý. Phạm Tùng sáng dạ lại rất tận tâm và trung thực, nên dần dần chàng trở thành 1 thành viên của gia đình. Tuy vậy, chưa bao giờ chàng lạm dụng sự ưu ái của ông chủ. Chàng là người tự trọng.

Thế rồi Phương Lan xuất hiện.

Nàng làm chàng sững sờ kinh ngạc. Chàng chưa thấy 1 cô nào vừa yếu điệu, lại vừa mạnh mẽ như nàng. Đáng đi... Phải, đáng đi của nàng làm chàng run động. Còn ánh mắt sáng rực của nàng làm tim chàng bốc cháy.

Hiểu rõ thân phận mình và là người biết kiềm chế, Phạm Tùng chỉ kín đáo đứng thật xa để ngắm nhìn người đẹp đi bên cậu chủ. Tim chàng cứ nhói lên

theo mỗi bước đi của nàng. Mắt chàng cứ hoa lên trước nụ cười của nàng. Và thật lạ lùng, hình như đôi mắt rất sắc của nàng đã nhìn thấy chàng. Chàng không dám tin có 2 lần nàng đã kín đáo tặng chàng nụ cười mê hồn của nàng ngay trước mặt Trần Chương. Và hôm ấy, gần như chàng đã không rời 2 người lấy 1 phút. Chính nhờ sự say mê của chàng mà chàng đã cứu được Phương Lan khỏi hàm răng rất khỏe của con chó bẹc-giê Đức khổng lồ ấy.

Chàng vụt hiện ra và lại lặng lẽ biến mất sau hàng cây. Chàng không dám đến gần nàng, nhưng lại có 1 sức mạnh vô hình, buộc chàng cúi nhặt đôi giày cao gót, xinh xắn đem đến cho nàng. Mắt họ nhìn nhau trong tích tắc. Ánh mắt mà suốt những ngày tiếp theo, chàng không thể nào quên. Đăm thắm, thiết tha vô cùng.

Sau đó không lâu là đám cưới của cậu chủ với người đẹp. Phạm Tùng cũng như những người làm trong nhà, bận túi bụi. Ông bà chủ dự định đủ thứ. Nào là tiệc mặn buổi trưa ở đại sảnh với cả năm trăm thực khách. Nào là buổi tối ngoài vườn và khiêu vũ cho tới sáng.

Như mọi nhà giàu thừa tiền nhiều của, Trần Chương yêu cầu cha mẹ làm đám cưới thiệt to. Ông bà chịu ngay, vì đây là dịp phô trương thanh thế lừng danh mà. Đủ mọi quan chức tiếng tăm của thành phố được mời. Đủ mọi nhà doanh nghiệp được mời.

Từ trong nhà ra ngoài vườn đều được để mắt lại hết, làm sao cho những ngày đó tất cả mọi thứ đều phải bóng loáng, sáng rực lên. Hoa tươi, hoa giấy, đèn xanh, đèn đỏ lung linh khắp nơi. Phạm Tùng vẫn nhớ rõ. Những ngày ấy, khu nhà đúng là 1 cung điện của vua chúa và không ai khác, chính nàng là công chúa trong lâu đài. Phạm Tùng vừa hồi hộp, sung sướng vì sắp được nhìn thấy nàng. Vừa đau đớn vì nhớ đến thân phận của mình. Phạm Tùng cũng biết để có được đám cưới hôm nay, ông bà Trần Phong đã phải

xây dựng cả 1 vở kịch với quy mô thật vĩ đại.

Họ đưa Phương Lan ra tận Nha Trang, mua biệt thự cho nàng và để nàng đứng tên 4, 5 xí nghiệp, cửa hàng ngoài đó. Để đoàn xe nhà trai phải vượt 400 cây số đi đón cô dâu. - Một bà chủ trẻ giàu có nhất cả 1 vùng biển thơ mộng. Không 1 ai được biết đến quá khứ của nàng. Ngay cả tên nàng, ông bà Trần Phong cũng muốn đổi cho hợp với sự danh giá của nàng, nhưng Phương Lan không chịu. Nàng đồng ý đóng vai 1 bà lớn, nhưng nàng không chịu đổi tên. Lê Phương Lan là tên của nàng, nàng không muốn rời bỏ nó.

o O o O o

Dàn nhạc chơi thật tuyệt! Mọi người dìu nhau vào phòng. Phương Lan đã đổi đến chiếc xoa-rê thứ 10 từ lúc lên xe hoa đến giờ. Tối nay, nàng mặc chiếc áo dài Thượng Hải bằng gấm. Chiếc áo phủ kín nàng từ cổ đến gót chân, chỉ lộ đôi tay trần láng muốt. Phương Lan để lộ những đường nét mỹ miều, tràn đầy sức sống của nàng. Chẳng ai lại có thể kèm được lời thán phục:

– Thật là 1 báu vật của tạo hoá!

Các ông nhìn nàng căng đầy thêm muốn. Các bà, các cô cảm thấy hổ thẹn khi liếc ngắm mình trong những tấm gương lớn gắn trên tường sau khi gặp gỡ cô dâu.

Phương Lan vẫn cao sang và tươi rói đi bên cạnh chú rể. Trần Chương sung sướng ra mặt. Chàng ta không giấu nổi vẻ hãnh diện quá đáng của mình, làm cho ai nhìn Trần Chương lúc này cũng thấy chàng ta hơi lố. Cười hết cỡ và nói rất nhiều.

Gần 10 giờ đêm, mọi người đề nghị đưa ban nhạc ra ngoài cho thoáng. Sân rộng mênh mông, đủ chỗ cho mọi người nhảy thâu đêm.

Một sự cố đã xảy ra. Chiếc bình hoa lớn rơi nhanh xuống đại sảnh. Mọi người hét lên sợ hãi. Những gì người ta thấy thật khủng khiếp. Chiếc bình

pha lê lớn để có thể cắm 20 bông hồng lao như tên xuống đúng chỗ Phương Lan đứng.

Sự việc xảy ra trong nháy mắt. Trần Chương tái mét vì hốt hoảng. Phương Lan nào có hay gì đâu. Nàng chỉ vụt thấy ai đó bay lên... Chiếc bình pha lê rớt xuống sàn cắm thạch vỡ tan tành. Phương Lan quỳ xuống. Trên đôi tay tứa máu của Phạm Tùng còn cầm 2 bông hồng e ấp đưa cho cô dâu, rồi vụt đứng lên sau ánh mắt vừa chạm phải như sét đánh.

Mọi người ồn ào. Trần Chương đỡ lấy vợ, giọng còn run:

- Em sợ lắm, phải không?
- Không. Anh ta đã cứu em.
- Phải. - Tiếng ai đó chen vào.

Mọi người trầm trồ và vây quanh cô dâu, chú rể:

- Anh ta nhanh thật!
- Nhảy lên như 1 cầu thủ bóng rổ.
- Thật may cho cô dâu. Đúng là có trời phù hộ.
- Anh ấy đâu rồi?
- Có lẽ đã về phòng băng bó. Tay anh ta bị mảnh thủy tinh đâm trúng, máu chảy nhiều đấy.
- Phải, anh phải đảm cho chiếc bình vỡ ra.
- Vì sức rơi mạnh quá.
- Thật hú vía!
- Cô dâu có phúc lớn đó.

Rồi chủ - Khách lại ồn ào kéo nhau theo tiếng nhạc đang gọi mời ngoài vườn.

Chẳng ai biết tâm trạng cô dâu lúc đó ra sao.

Khi chuông đồng hồ điểm 12 giờ đêm, người ta đã mệt, các khách đã ra về gần hết.

Người nhà đang đưa các vị khách lưu lại vào phòng ngủ. Đâu đâu cũng ngổn ngang.

o O o O o

Đến giờ về phòng, cô dâu nhận ra Trần Chương đang bị 1 ông bạn mắt đã lờ đờ vì uống nhiều giữ lấy. Nàng vụt biến ra cửa sau, chạy tìm Phạm Tùng.

“Mình phải cảm ơn anh ấy đã cứu mình”.

Phương Lan lướt ra dãy nhà cuối vườn. Nhưng vừa rời cửa sau được mấy chục bước, Phạm Tùng đã bất ngờ xuất hiện. Tay chàng đã được băng lại:

– Cô... chủ! – Chàng rụt ré gọi.

– Ô! Anh đây à? Tôi... tôi đi tìm anh.

– Tìm tôi? – Chàng kinh ngạc.

– Vâng. Anh đã vì tôi...

Nàng đột ngột bước đến gần chàng và cầm lấy bàn tay bị băng của chàng lên.

– Có gì đâu, thưa cô chủ.

Chàng sợ hãi nhìn quanh quất. Bên họ chỉ có bóng tối. Khóm trúc bạch điệp xanh um đã che chở cho họ.

– Hãy chờ tôi ở nhà hóng gió. Hai giờ.

Nàng lại đột quay ngoắt đi, chạy vụt vào nhà để Phạm Tùng lại với âm thanh kỳ diệu:

“Nhà hóng mát. Hai giờ”.

Nàng đùa cợt với ta? Nàng... Trong đêm nay, đêm tân hôn của nàng... nàng dám gặp ta?

Phạm Tùng ngồi bệt xuống cỏ.

Ngôi biệt thự vắng dần.

Chiếc đồng hồ trong tay Phạm Tùng tích tắc, tích tắc... nhích đồng từng chút. Thời gian như đọng lại, chỉ có những ngôi sao trên trời là như càn

sáng hơn.

Men theo hàng rào chuỗi ngọc, Phạm Tùng lại gần nhà hóng mát. Mùa này, hoa ti-gôn phủ đầy lan can và leo lên 1 phần mái nhà. Những nhành hoa nhỏ bé như những trái tim xinh xinh, lả lơi trong gió đêm.

Chàng không dám đến gần hơn, mà dừng lại bên 1 khóm dạ lý hương phủ đầy hoa lấm tấm trắng dưới ánh sao khuya. Chàng chờ đợi trong 1 tâm trạng lạ lùng, hồi hộp, băng khuâng, ngổ ngàng và cuồng nhiệt. Chàng nửa không tin, nửa lại tin tưởng đến sắt đá là nàng sẽ đến.

Ta hiểu ánh mắt của nàng. Ta tin nàng sẽ đến. Nàng là thế: Bảo tố, núi lửa và sóng thần.

“Nhưng đêm nay, nàng là cô dâu kia mà?” - Một câu nói đâu đó yếu ớt như nhắc nhở chàng.

– Hai giờ kém năm.

– Hai giờ kém bốn.

– Còn nửa phút nữa.

Đêm lặng thình đến nỗi chàng nghe rõ cả những cánh hoa cựa nhẹ để hé mở đón gió sương đêm. Và đâu đó, 1 chồi non vừa mới nhú, 1 cánh bướm khép lại.

Một làn gió thơm phút vụt bay vào nhà hóng mát.

Phạm Tùng lao lại khi nàng định quay ra.

– Ôi...

Nàng chỉ khẽ thốt, rồi ào vào giữa 2 cánh tay rất khỏe của chàng.

Sẽ chẳng có thi nhân nào tả được cái giây phút kỳ diệu ấy của 2 người.

Bóng đêm huyền diệu che chở cho họ, nhưng những vì sao nhỏ lại soi rọi cho họ.

Gió mon man và cỏ hoa trái thơm đón chờ 2 người. Chàng chỉ còn biết có nàng với những lời nói nóng bỏng và ngọt ngào của nàng, những nụ hôn

đắm đuối của nàng. Chiếc áo ngủ mỏng manh của nàng càng làm cho chàng cuốn quýt. Dưới ánh sao khuya, nàng hiến dâng cho chàng trong niềm hạnh phúc vô bờ.

Nàng lướt môi êm ái trên ngực chàng và xuống eo chàng:

– Hãy yêu em hơn nữa, hơn nữa, hơn nữa...

Nàng sung sướng gọi chàng trong mê mẩn.

– Em biết chỉ có anh. Anh mới là tình yêu của em.

Chàng vực dậy mạnh mẽ, nhưng không vồ vập.

Vừa nhận những nụ hôn dịu dàng của chàng, nàng vừa thì thầm:

– Đêm nay, anh sẽ có 1 đứa con trai.

– Phương Lan! – Chàng nhìn nàng mỉm cười. Môi chàng lại tìm đến môi nàng.

– Anh không tin sao?

– Anh tin.

– Anh tin? – Nàng cười tinh nghịch.

Chàng hỏi nàng trong hơi thở dồn dập:

– Tin và sung sướng vô cùng. Phương Lan! Em muốn anh đưa em đi trốn, phải không?

Nàng vuốt ve má chàng, lắc đầu:

– Anh yêu! Sao lại phải trốn? Chúng ta sẽ... cứ như thế này.

Chàng bật dậy, tay vẫn ghì chặt thân hình tuyệt mỹ của nàng.

– Em nói sao?

– Anh yêu...

Chợt nàng vùng khỏi tay chàng trong tiếc nuối.

– Gần sáng rồi, em phải lên trên ấy.

– Phương Lan! Anh...

– Yêu em phải không? Em biết chứ. Hãy yêu em đi Em cũng yêu anh nhiều

lắm. Nhưng thôi, em phải lên lầu ngay. – Nàng không để anh nói tiếp.

– Phương Lan!

Chàng ghì chặt nàng vào ngực mình đau đớn.

Nàng để chàng hôn rất lâu.

– Anh đừng bắt em phải khổ. Nếu yêu em thì hãy chờ em. Mai, em và Trần Chương sẽ đi hưởng tuần trăng mật.

Chàng khổ sở, nhưng đành bất lực. Chàng hiểu hoàn cảnh của chàng.

– Em nói đúng. Phương Lan! Em đi đi.

Nàng ôm lấy chàng:

– Em yêu anh. Hãy nhớ như thế.

– Anh nhớ.

Chàng quỳ xuống cỏ, tuột khỏi bàn tay rất mềm của nàng. Phương Lan đã biến mất.

Phạm Tùng bàng hoàng như vừa tỉnh giấc mộng vàng. Chàng lâm bầm:

– Nàng yêu ta? Nàng đã đến với ta... Ôi, Phương Lan! Nàng ngọt ngào quá!

Nàng thơm hơn cả hoa đêm, nàng say đắm hơn cả rượu nồng. Phương Lan...

Phạm Tùng nhớ lại 2 cánh tay êm dịu của nàng. Phương Lan thật táo bạo, thật mãnh liệt. Bây giờ, ta mới hiểu đâu là sự mãnh liệt. Phải, Phương Lan chứ không phải ta.

Nàng đã nói gì nhỉ? À phải! Nàng sẽ cho ta 1 đứa con. Phương Lan! Đêm nay... Phải, dù chết ta cũng sẵn lòng được chết trong 2 cánh tay nồng nàn của em.

Phương Lan! Mơ hay thật? Em đến rồi đi như 1 ngọn gió, là thật hay mơ đây, Phương Lan?

Về đến phòng của mình rồi, Phạm Tùng vẫn cứ quay tròn trong những hình ảnh của nàng. Và cảm giác cùng nàng trong vườn còn làm chàng ngây ngất mê mẩn.

– Vì nàng... Ta sẽ sống vì nàng. Ta sẽ chẳng đòi hỏi gì ở nàng hết. Ta sẽ làm theo mọi mong muốn của nàng.

Phạm Tùng chỉ thiếp đi khi những ý nghĩ đó đến với chàng. Môi chàng vẫn còn ngọt ngào hương vị của nàng, hương vị của tình yêu say mê.

Ngoài kia, những ngôi sao cuối cùng đã ngủ trong mây. Đâu đó, vạn vật lại trở mình đón 1 ngày mới đến.

o O o O o

Ngồi làm việc mà Đặng Dũng không sao tập trung được. Đã 2 lần chàng gọi cho nàng mà không được.

Sáng nay, chàng đã ngủ thiếp đi vì đêm qua.

Lúc má chàng vào đánh thức chàng dậy, Đặng Dũng mới giật mình thoát khỏi những giấc mơ.

Chàng vội vã đến cửa sổ sau khi hỏi mẹ:

– Má! Ba con đi lâu chưa?

– Lâu rồi. Bữa nay, ba con có cuộc gặp với công ty xăng dầu.

– Vậy hả má? Chết thật! Con có 1 số việc muốn hỏi ý kiến ba.

– Hôm qua, con về muộn lắm, phải không?

– Dạ. Mưa to quá!

Đặng Dũng nhìn mẹ, chàng không dám nói gì với mẹ cả.

– Thì ra con trú mưa. – Phương Lan dịu dàng nhìn con.

– Dạ. Con trú... trú mưa hơi lâu. Mưa to quá!

Phương Lan mỉm cười nghĩ: “Đặng Dũng lớn rồi. Là 1 chàng trai, 1 ông chủ rồi mà trước mặt mẹ vẫn cứ như 1 cậu bé”.

– Để mẹ gọi mang điếm tâm lên cho con nha.

– Thôi má. Con sẽ ăn sau. Giờ muộn quá rồi.

– Thức khuya, con không ăn sẽ bệnh đó.

Đặng Dũng lấy giọng vui vẻ, nói:

– Má yên tâm đi. Đến công ty, con sẽ nhờ người gọi nhà hàng mang điểm tâm đến cho con.

– Nhớ nha con! Đạo này, con có vẻ ốm đấy.

Nghe giọng mẹ ân cần, thương yêu, Đăng Dũng bước lại bên mẹ:

– Má nhìn nhầm đó. Con vẫn lên ký đều mà. Con đang tính phải chơi thể thao nặng cho giảm cân bớt đi đó.

– Con nói phải. Má tưởng con vẫn chơi tennis với ba con mỗi chiều.

– Dạ có. Nhưng có lẽ, con muốn đá bóng nữa.

– Ôi, con trai của mẹ! Đá bóng? Con làm gì có thời gian? Con chỉ nên bơi thôi.

– Con vẫn bơi mà má. Ôi! Trễ quá rồi.

Chàng hôn vào tóc mẹ, rồi chạy xuống lầu.

Đến công ty, chàng lao ngay vào công việc với hy vọng tập trung được tư tưởng. Nhưng những điều xảy ra đêm qua cứ chập chờn trên những trang giấy trước mặt chàng.

Nàng đã tránh mặt ta. Nàng đã cùng ta đến công viên. Nàng vẫn yêu ta biết nhường nào. Nhưng rồi nàng lại nổi giận, nàng bảo ba mẹ ta phá hoại tuổi trẻ của ba nàng. Tại sao? Ba mẹ ta... Không, ba mẹ đều là những người tốt nhất trên đời. Tại sao nàng bỏ ta để ra về? Tại sao ta đã không hthể nổi giận khi nàng xúc phạm ba má ta? Ta vẫn yêu nàng.

Trời nổi giông dữ dội, ta vẫn không thể buộc mình rời khỏi nhà nàng. Ta vẫn điên rồ chờ đợi nàng.

Kỳ diệu thay tình yêu! Vân Kiều đã nghe ta gọi và chẳng quản gió mưa hãi hùng, nàng vẫn chạy đến với ta. Vân Kiều! Em vẫn yêu ta. Làm sao ta và nàng có thể xa nhau được.

Không, ta không thể sống thiếu nàng. Ta yêu nàng. Ta yêu sự trinh trắng, thơ ngây và đắm say của nàng.

Thế rồi Đặng Dũng không thể chờ đợi thêm, vì lo lắng cho Vân Kiều, chàng đã gọi điện đến cho nàng, nhưng không có ai trả lời chàng cả.

Hay ta đến nhà nàng. Nhưng làm sao vào được nhà nàng đây?

Gần hết giờ làm buổi sáng, Đặng Dũng lại nhắc ống nghe và bấm số. Lần này chàng mừng rỡ vì ở đầu dây đã có người bắt máy:

– Alô. Ai đấy ạ? - Giọng 1 cô gái.

– Xin lỗi, tôi muốn hỏi cô Vân Kiều.

– Thưa, ông là ai ạ? - Tiếng cô gái lễ phép.

– Tôi là bạn trai của Vân Kiều. Xin lỗi, tôi đang nói chuyện với ai đấy?

– Thưa ông, tôi là người làm ạ... Tôi xin báo cho ông biết, cô chủ của tôi đã bị bệnh, phải đưa vào bệnh viện cấp cứu.

– Sao, cô nói sao? Xin cô nhắc lại cho.

Đặng Dũng lo lắng hỏi dồn:

– Thưa, cô chủ bị bệnh nặng. Bác sĩ đề nghị đưa cô vào bệnh viện ngay.

– Lúc chưa?

– Thưa ông, cách đây chừng hơn 2 giờ ạ.

– Xin cô cho tôi biết, Vân Kiều đang nằm ở bệnh viện nào?

– Dạ, tôi không biết ạ.

– Trời ơi! Tôi van cô! Tôi cần biết ngay xem Vân Kiều nằm ở bệnh viện nào. Tôi mong cô giúp tôi.

– Dạ, xin ông chờ chút. Tôi sẽ xuống nhà hỏi tài xế, xem ông ta có biết không.

– Vâng. Cô thật tốt. Tôi xin nhớ ơn cô.

Đặng Dũng luống cuống nói vào máy, dù chàng có nhận ra tiếng bước chân của cô gái vội vã bước.

Phải đến 10 phút sau...

– Alô. Thưa ông.

– Tôi đây. Cảm ơn cô, xin cô nói cho tôi biết ngay đi.

– Vâng, thưa ông. Lái xe đã đưa cô chủ đi cấp cứu ở bệnh viện X rồi ạ.

– Ôi...

– Ông có cần biết số phòng không ạ?

Tiếng cô gái rụt rè cất lời than của Đặng Dũng.

– Dạ... có, có. Cô nói đi, Vân Kiều nằm ở phòng nào?

– Dạ, phòng cấp cứu A.

– Vâng, tôi nghe rõ rồi. Cảm ơn cô nhiều.

Buông ông nghe xuống, anh vội vã cho giấy tờ vào tủ, rồi bấm chuông gọi cô thư ký:

– Nếu ba tôi đến, hãy nói tôi có công chuyện gấp và hẹn ông ba giờ chiều, tôi có việc cần xin ý kiến của ông.

– Thưa vâng.

Cô thư ký nhìn Đặng Dũng, cố tìm hiểu vì sao chàng có vẻ mặt lạ lùng như thế. Nhưng là người khôn ngoan, cô im lặng thu xếp lại bàn làm việc của chàng, rồi bước theo chàng ra cửa.

– Anh định ăn trưa ở đâu?

Đặng Dũng hiểu cô thư ký muốn lôi kéo chàng, nhưng chàng đang rất vội nên xua tay:

– Tôi tự lo liệu vậy. Chào cô.

Chàng vội chạy xuống nhà để xe, dắt chiếc mô tô ra, nổ máy...

o O o O o

Đặng Dũng được cô y tá chỉ dẫn, nên chàng tìm được ngay phòng của Vân Kiều nằm. Chàng bước vào và nhìn thấy ngay bên cạnh người chàng yêu quý là 1 người đàn bà trẻ và đẹp. Có lẽ là mẹ của Vân Kiều, vì gương mặt dịu dàng của bà lộ vẻ lo lắng yêu thương đến vô cùng.

Hơi do dự 1 chút, nhưng Đặng Dũng vẫn mạnh dạn tiến đến. Chàng nóng

lòng vì nhìn thấy Vân Kiều nằm đó, mắt nhắm nghiền đau đớn, trán rịn mồ hôi. Má nàng đang nhẹ nhàng thấm mồ hôi cho nàng.

– Cháu chào bác. – Đăng Dũng mạnh dạn lên tiếng.

Bà Ái Vân ngạc nhiên nhìn chàng thanh niên.

– Cậu là... - Bà ngờ ngợ hỏi.

– Thưa bác, cháu là bạn của Vân Kiều.

Bà hơi chau mày và kín đáo giấu tiếng thở dài.

– Thưa bác...

– Vân Kiều bị cảm nặng vì bị sung phổi, hiện giờ còn sốt rất cao. May mà bác đã đưa nó đi cấp cứu kịp.

Không nhìn cậu thanh niên, bà mẹ nói, rồi nhẹ nhàng đứng dậy bước ra ngoài hành lang.

Đăng Dũng đến sát giường, rồi rụt rè ngồi xuống cạnh người yêu. Vân Kiều vẫn thiếp đi trong cơn sốt. Đặt tay lên trán nàng, Đăng Dũng khẽ gọi:

– Vân Kiều! Vân Kiều!

Chàng nắm nhẹ bàn tay nóng hôi của nàng đặt nơi ngực. Chàng nhìn nàng đắm đắm lo âu.

– Vân Kiều! Em yêu...

Nàng khẽ cự mình, rồi cố mở mắt, nhưng hình ảnh trước mặt cứ nhoà đi.

Chàng lại gọi:

– Vân Kiều! Anh đây mà em yêu.

– Anh...

Nàng thốt lên rất nhỏ và yếu ớt, nhưng môi như thoáng cười.

– Em yêu!

– Em chết mất.

– Không. Em yêu! Đừng nghĩ thế. Anh đang ở bên em nè. – Chàng cúi xuống gần hơn.

- Anh đã đến!
- Anh yêu em mà. Anh sẽ ở bên em.
- Vâng, đừng đi nha anh Dũng. Đừng đi! – Nàng thở mệt nhọc.
- Em nằm yên đi. Em còn sốt lắm, nhưng không sao đâu. Bác sĩ bảo không có gì đáng lo nữa.
- Má em đâu?
- Bác ngoài kia.

Vân Kiều nhắm mắt lại, thở khó nhọc.

Cô y tá bước vào nhìn Đăng Dũng, nói:

- Xin anh ra ngoài cho, đến giờ chích thuốc rồi.

Chẳng muốn rời nàng, nhưng ánh mắt nghiêm khắc của cô y tá làm chàng phải rời khỏi phòng trong luyến tiếc.

Ra hành lang, Đăng Dũng đến trước bà Ái Vân:

- Vân Kiều còn yếu quá, con xin bác cho con được ở đây chăm sóc cho Vân Kiều.

Người đàn bà nhìn chàng, lắc đầu:

- Cậu nên về đi thì hơn. Nếu ba Vân Kiều thấy cậu, tôi e sẽ không hay.
- Thưa bác, tại sao vậy? Cháu yêu Vân Kiều, cháu lo lắng cho cô ấy.
- Tôi biết, nhưng nhà tôi hoàn toàn không đồng ý cho Vân Kiều quen cậu. Ông ấy đã cấm nó gặp cậu.

Bà Ái Vân nhìn chàng trai và nghĩ:

“Đúng là cậu ta rất yêu Vân Kiều. Trông cậu ấy tội nghiệp quá. Tại sao ông ấy lại dứt khoát không cho Vân Kiều yêu chàng trai này nhỉ?

Phải, vì ông ta có nói là có hận thù với ba mẹ cậu ta. Hận thù? Ôi! Không quên đi được sao? Sẽ tội nghiệp cho 2 đứa nhỏ biết bao nếu cứ cố tình ngăn cản. Nhưng ông ấy... Ta không thể yêu cầu ông ấy được. Trời ơi! Ta chỉ có thể an ủi con gái ta mà thôi”.

Bà Ái Vân nhìn Đăng Dũng đi đi lại lại trong hành lang, nghĩ tiếp:

“Cậu ta lo lắng quá. Tội nghiệp!”

Chợt bà đứng bật dậy. Đầu hành lang đằng xa, ông Trần Chương đang đi tới.

Bà Ái Vân chưa kịp nói gì với Đăng Dũng, thì Trần Chương đã nhận ra chàng. Ông quắc mắt nhìn Đăng Dũng:

– Anh dám đến đây?

– Thưa bác...

– Đi ngay! Tôi cấm anh. Cút!

– Nhưng...

– Anh giết nó, anh không hiểu sao? Vậy mà còn dám tới đây nữa. Anh đừng để tôi mất bình tĩnh hơn. Đi ngay đi! Đừng bao giờ tìm con tôi nữa, nghe chưa?

Đăng Dũng vẫn đứng yên, chàng nhìn thẳng vào mặt ông Trần Chương:

– Bác không thể đuổi cháu như thế được.

– Hả!

– Cháu hoàn toàn không được phép lo lắng, chăm sóc cho người yêu của cháu sao?

– Yêu? Ai cho anh yêu con gái tôi?

– Làm sao bác lại hỏi cháu như vậy? Tình yêu sao lại có thể cần phải có ai cho mới được? Chúng cháu tự nguyện đến với nhau. – Đăng Dũng cố nhã nhặn.

– Thôi đi, đừng có bẻm mép. Nếu cậu không đi, tôi buộc lòng phải nói cho cậu rõ.

Đăng Dũng vẫn kiên quyết:

– Bác cứ nói. Tại sao cháu và Vân Kiều lại không thể yêu nhau?

– Được. Anh muốn thì nghe đây. Tôi không gả con gái tôi cho con 1 kẻ phản bội.

Đặng Dũng thấy nóng bừng cả người, nhưng chàng kèm mình lại, giọng rắn rỏi:

– Kẻ phản bội? Bác nói ai?

– Ba má cậu. Nghe rõ chưa?

Trần Chương nghiêng răng gằn từng tiếng. Mắt ông vằn lên những tia đỏ hận thù thật dữ dội.

Đặng Dũng choáng váng. Chàng hơi loạng choạng trước những lời như sét đánh của ông Trần Chương. Chàng cảm thấy ngực mình bị bóp chặt. Đau đớn vì bị xúc phạm nặng nề. Đặng Dũng kêu lên:

– Không...

Trần Chương cười gằn nhìn cậu con trai cao lớn của Phạm Tùng. Giờ đây, cậu có khác gì thân cây bị bão lớn quật ngang cho tơi tả. Nhưng Đặng Dũng vụt nhìn thẳng vào mắt của Trần Chương:

– Tôi không tin. Ông đã bịa đặt.

Trần Chương chợt cười lớn:

– Bịa đặt... Đồ ngu! Về hỏi ba má cậu đi, rồi hãy mở miệng. Thật ngu ngốc! Tao đã muốn tránh cho mày 1 sự nhục nhã vì biết rõ bố mẹ mày là người thế nào, vậy mà... Mày chỉ là 1 thằng ngốc. Cút đi!

Đặng Dũng run lên vì tức giận. Chàng sấn lại phía Trần Chương, nhưng ai đó đã kéo chàng lại:

– Đây là nơi cần được yên lặng. Có gì, xin các vị cứ ra ngoài giải quyết.

Thì ra, đó là ông bảo vệ. Biết có chuyện xô xát ông vội đến can thiệp. Thấy Đặng Dũng trong tình trạng như vậy, ông vội kéo chàng đi.

– Ôi! Tôi không tin, tôi không tin.

Trần Chương phẩy tay, quay người bước vô phòng bệnh của con gái.

o O o O o

Nghe tiếng chuông cửa, bà Phương Lan bước ra.

Thấy cảnh sát bước xuống xe, bà vô cùng lo lắng:

– Ông hỏi tôi?

– Thưa bà, đây là nhà của Đăng Dũng?

– Dạ... phải. Có chi không ạ?

– Anh ấy không đủ bình tĩnh để có thể tự đi mô tô về, vì vậy chúng tôi đưa anh ta về. Mời bà cho người tới đồn cảnh sát của chúng tôi lấy xe về.

Phương Lan cuống quýt:

– Ôi! Có chuyện gì? Mời ông vô nhà.

– Xin cảm ơn bà. Chúng tôi đang làm việc và phải đi ngay.

Phương Lan gọi chị phụ việc cùng bà dìu Đăng Dũng trên xe xuống. Thấy bà lính quính, anh cảnh sát nói:

– Bà để tôi giúp.

Đăng Dũng vẫn ôm chặt lấy đầu, mặc mọi người lôi kéo mình. Chàng gần như bị tê liệt mọi giác quan.

Sau khi tiễn cảnh sát ra về, bà Phương Lan bước vào phòng con trai. Gương mặt đau đớn thất thần trông thật xót xa. Bà cùng chị giúp việc đặt Đăng Dũng ngay ngắn lên giường, cởi giày cho chàng và đắp khăn ướt lên trán cho Đăng Dũng.

– Chị gọi bác sĩ Phùng giúp tôi.

– Thưa bà, vâng ạ.

– Cứ nói Đăng Dũng bệnh nặng, cần ổng đến ngay.

– Dạ.

Ngồi xuống cạnh con, Phương Lan nghĩ:

– “Tại sao lại ra nông nỗi này?”

Anh cảnh sát nói đưa nó về từ bệnh viện X...

Nó đến bệnh viện? Gặp ai? Làm sao lại lâm vào tình trạng này?

Chị người làm quay lại:

– Thưa bà, bác sĩ sẽ đến ngay.

– Chị pha giùm tôi ly nước cam.

– Dạ.

Đặng Dũng cựa mình.

Bà Phương Lan lau mặt cho con.

– Đặng Dũng! Đặng Dũng!

– Ôi! Không, không đúng! Tôi không tin.

– Đặng Dũng! Má nè... Đặng Dũng!

Nước lạnh làm chàng tỉnh dần.

– Con uống nước cam đi.

Đặng Dũng nhìn bà đau khổ.

– Má! Có thiệt không?

– Kia con!

– Má! Ông ấy bảo má...

Đặng Dũng nhồm dậy, rồi lại ngã xuống nệm, lắc đầu:

– Hả! Con nói gì vậy Dũng?

– Không.

Chàng bỗng nhớ ba chàng đã nói với chàng.

“Con không được để cho ai sỉ nhục chúng ta”.

Vậy mà hôm nay... Phải, hôm nay, chàng đã để cho ông ấy xúc phạm ba mẹ chàng. Ông ta gọi ba mẹ chàng là những kẻ phản bội.

Thật khủng khiếp! Mình sẽ không tha thứ cho ông ta.

Má mình - Người phụ nữ tuyệt vời nhất trên đời này. Còn ba, ba mình cũng vậy, ông luôn là người chín chắn vững vàng. Ông là 1 người đàn ông chân chính. Không, họ không thể là những kẻ phản bội được. Ông ta đã vu khống ba mẹ ta. Nhất định ta sẽ bắt ông ấy phải đền lại danh dự cho ba má.

Nhưng tại sao ông ta dám khẳng định như vậy? Ông ta dám cười vào mặt ta

và gọi ta là 1 thằng ngốc. Làm sao ông ta dám khẳng định? Làm sao ông ta dám bảo ta về hỏi ba mẹ? Trời ơi...

Bà Phương Lan thấy con rên rỉ, úp mặt trong gối, bà phần nào đoán được tâm trạng giằng xé của con. Yên lặng ngồi bên con, bà đau khổ vô cùng. Bà biết nói với con ra sao đây? Bà phải an ủi con thế nào bây giờ?

Nếu khuyên Đăng Dũng quên được Vân Kiều đi, thì sẽ phải giải thích với nó làm sao?

Chúng nó thật đẹp đôi! Chúng nó yêu nhau tha thiết như vậy, sao lại phải xa nhau? Làm mẹ, ta giải thích cho con thế nào?

Ôi! Quá khứ của ta... Sự đại đột của ta... Liệu con trai ta có hiểu cho ta chăng? Không, chắc nó sẽ trách ta, nó sẽ xa lánh ta. Ta đã hy sinh tất cả cho nó, đưa con của tình yêu giữa ta và Phạm Tùng. Con... Đăng Dũng ơi! Con có hiểu là mỗi ngày ở bên con, lòng mẹ lại đón đau khi nhớ là còn 1 núm ruột nữa của mẹ, mà mẹ phải bỏ lại để ra đi không? Mẹ đã phải trả giá quá đắt cho 1 tình yêu thật sự, con có hiểu không?

Ôi! Ta là người mẹ tội lỗi. Phải, ta sẽ làm tất cả để chuộc lại lỗi lầm. Ta không thể nhìn con ta khổ sở thế kia, đau đớn thế kia được. Ta sẽ nghĩ ra cách gì đó để cho con trai ta lấy được người nó yêu, cho nó bảo vệ được tình yêu của nó. Phải giúp nó!

Nghĩ đến đây, bà Phương Lan lau nước mắt, rồi vỗ nhẹ vào vai con:

– Đăng Dũng! Con có điều gì giấu má, phải không?

Nghe tiếng mẹ âu yếm, Đăng Dũng đành quay lại. Chàng thấy mắt mẹ ngấn nước.

– Má! Làm sao má khóc?

Người mẹ buồn bã nhìn con:

– Biết con đau khổ, lòng má chẳng làm sao yên.

– Má! Con xin lỗi má. Con thật đáng trách.

Bà Phương Lan lắc đầu:

– Không. Con buồn vì chuyện Vân Kiều, phải không con?

Đặng Dũng nắm tay mẹ xúc động:

– Má...

– Đừng giấu má. Đặng Dũng! Má sẽ rất khổ tâm nếu con cứ tìm cách giấu má hoài như vậy.

– Má! Con không dám.

– Đặng Dũng! Con biết đấy, con là tất cả cuộc đời má. Đặng Dũng! Con hãy nói thật, biết đâu má có thể giúp được con.

Đặng Dũng lắc đầu:

– Không, má không giúp được con đâu.

– Nếu má không giúp được con, thì liệu có ai trên đời này giúp được con, hả Đặng Dũng? Con không hiểu lòng má hay sao?

Người mẹ đau đớn tha thiết nhìn con. Giọng bà làm con trai không kềm được niềm thương yêu mẹ cứ trào dâng lên mãi trong ngực chàng.

Phải, má nói đúng. Việc này nếu má không giúp ta, thì ai sẽ giúp ta?

Ta sẽ mất nàng ư?

Phải. Cha nàng đã nói thế, thì ta đâu còn lối quay lại tìm nàng nữa. Ta sẽ mất nàng... Ôi! Sao ta bất lực thế này?

Nhìn mẹ, Đặng Dũng hiểu tim bà đau đớn vì con.

Nhìn con, người mẹ hiểu trái tim con trai bà đang nhỏ máu, vì bất lực trước tình yêu bị đe dọa.

Hai mẹ con đều hiểu, tình yêu thương của họ đối với nhau sâu nặng đến dường nào, và điều này càng giày vò họ hơn mà thôi.

Đặng Dũng trầm nghĩ:

– “Mình không thể làm má buồn đau vì những lời sỉ nhục của ông ấy được. Mình sẽ không nói gì hết”.

Người mẹ lại nghĩ:

– “Ta sẽ chẳng bao giờ yên ổn khi nghĩ rằng vì ta mà con trai ta đã mất tình yêu đích thực của nó”.

Căn phòng chìm trong im lặng đến nỗi lòng.

Chợt cả 2 cùng hướng ra cửa. Có tiếng bước chân mạnh mẽ của ông Phạm Tùng. Một thoáng sau, ông hiện ra, cao lớn, vững vàng như 1 trái núi.

– Kia! Anh đã về ư?

– Đãng Dững bệnh à?

– Con bị bệnh, anh ạ. Cảnh sát, họ phải đưa con về đây.

– Vậy sao? Thế mà cô thư ký nói con hẹn ba có việc cần. Ba chờ hoài, gần 1 giờ không thấy. Ba gọi điện về nhà, mới được chị Ba báo là con đang ở nhà.

Phạm Tùng nói sau khi kéo ghế ngồi xuống giường gần con trai.

– Con bị chóng mặt chút xíu.

– Con hay thức khuya quá. Đãng Dững! Con còn trẻ, không nên phung phí sức quá.

Ông Phạm Tùng nhìn con, giọng rõ ràng không hài lòng. Bà Phương Lan thấy vậy, vội đỡ lời:

– Thôi mà, ông để con nằm yên chút đi. Người ta cũng có lúc khỏe, lúc mệt chứ bộ.

– Ba thấy công việc của con tồn đọng mấy bữa nay.

Đãng Dững nhìn cha ân hận. Chàng thành thật:

– Ba à! Mấy bữa nay, con không được tỉnh táo cho lắm.

– Đãng Dững! Con có chuyện gì sao?

Bà Phương Lan đã xuống nhà đem lên khay nước cam vắt để trong tủ lạnh.

Bà đem tới 1 ly, dịu dàng nói:

– Ông uống cho tỉnh nè.

– Em cho con uống đi. Anh không mệt đâu.

– Con mới vừa uống xong. Nước mát làm người dễ chịu lắm.

Đặng Dũng nhồm dậy. Chàng tựa vào thành giường.

– Sao con không nằm cho khỏe?

– Con đỡ nhiều rồi má. Con rửa mặt, rồi sẽ vào gặp ba, được không ạ? Có vụ mua máy tiện ngoài Hà Nội, con cần trao đổi với ba.

– Thôi được. Ba chờ con ở phòng ba nha.

Bà Phương Lan theo chồng bước ra cửa:

– Anh!

– Gì vậy em?

– Em cũng có chuyện muốn bàn với anh.

Ông choàng tay qua người bà, âu yếm:

– Chuyện gì vậy? Hình như 2 má con đều không vui? Hay đó là nguyên nhân làm Đặng Dũng bệnh?

Nghe ông hỏi ân cần, bà cảm thấy vững tâm hơn.

– Vâng.

– Chuyện gì vậy, Phương Lan?

Bà nhìn ông xúc động. Bao nhiêu năm, ông vẫn đối với bà như thế: Cứng chiều, dịu dàng vô cùng. Ông luôn giữ cách xưng hô như ngày còn trẻ và lúc nào ông cũng vẫn là người yêu bà nồng say, y như đêm đầu tiên họ ở bên nhau dưới 1 trời sao và giữa muôn hoa. Ông luôn là nơi cho bà tin tưởng và trông cậy. Bao giờ, ông cũng là cây tùng vững chãi che chở cho bà. Người ta sống và tồn tại vì cái gì? Và đừng bao giờ để cho cái tâm thường nhỏ bé trong đời cản trở, hay làm hỏng đi cái mà họ phải giữ gìn quý trọng.

Phạm Tùng - Phải chính ông đã giúp bà giữ gìn và bảo vệ tình yêu mà bà khao khát. Đạp bỏ sự phù phiếm và biết bằng nghị lực vươn lên trong cuộc đời.

Ông dìu vợ ngồi vào chiếc ghế êm ái nhất, rồi mới hỏi tiếp:

- Em nói đi. Vì sao cả 2 má con đều có vẻ buồn bã, lo lắng đến thế?
- Anh ạ! Em hỏi, nhưng con nó không chịu nói. Tuy vậy, em biết nó đang rất buồn, vì sự cảm đoán của Trần Chương.
- Phạm Tùng gật đầu suy nghĩ:
- Công việc nhiều quá, anh cũng chưa lúc nào trao đổi với con về chuyện này.
- Anh ạ! Bây giờ ta nên khuyên con thế nào đây?
- Hãy để tình yêu mách bảo nó. – Ông cười nhìn bà đầy ý nghĩa.
- Anh! – Hai gò má bà ửng đỏ như hời còn con gái.
- Không phải vậy sao? Nếu 2 đứa thật sự yêu nhau, thì ta sẽ hết lòng ủng hộ. Bà khẽ thở dài nhìn ông tha thiết.
- Tất nhiên rồi. Nhưng bên ấy cảm đoán con gái họ.
- Con bé chịu vậy sao?
- Kia anh! Vân Kiều mới có 18, nó có thể làm được gì?
- Ông cười khẽ:
- Trốn theo con trai ta chứ làm gì nữa.
- Ôi! Anh cứ đùa hoài à?
- Vậy chứ em bảo làm sao nào? Chúng ta không nên giáp mặt với Trần Chương nữa. Ông ta cố chấp lắm, chỉ làm cho sự hiểu lầm càng tăng thêm mà thôi.
- Vâng, em hiểu. Ông ta thật cố chấp. Bao nhiêu năm rồi mà vẫn vậy.
- Nhìn vợ bồn chồn lo ngại, Phạm Tùng ôn tồn:
- Em ạ! Em cứ bình tĩnh đi. Chuyện này cứ để cho 2 đứa thu xếp. Nếu không được, mình sẽ giúp chúng.
- Vậy tại sao anh không giúp chúng luôn đi?
- Không. Phương Lan ạ! Chỉ khi nào thật cần thiết mà thôi. Chỉ khi nào tình yêu của chúng có nguy cơ bị phá hoại thật sự, anh mới thu xếp cho chúng.

Cũng cần để cho chúng có dịp hiểu thế nào là tình yêu thật sự.

– Vâng, em hiểu.

– Vậy, em đừng buồn nữa nhé.

Ông kéo bà vào ngực vỗ về:

– Mọi chuyện sẽ qua thôi. Thời nay, thanh niên nó đâu có chịu đầu hàng dễ vậy. Ta hãy chờ xem. Đăng Dũng là chàng trai thông minh, trung thực. Anh tin con nó sẽ bảo vệ được tình yêu của mình.

– Anh tin thế sao?

– Anh tin, em yêu ạ.

Bà yên lặng nép vào ngực ông tin tưởng.

Ông bà đâu biết ngoài cửa, Đăng Dũng đã vô tình nghe ba mẹ trao đổi về chuyện của chàng.

Chàng ngạc nhiên vô cùng vì thấy 1 điều rất lạ trong lời của mẹ.

Đúng là ba mẹ không phải là kẻ như ông ta nói.

Dù sao ta cũng phải như ba nói: Tự bảo vệ lấy tình yêu của mình. Những lời ba chàng nói làm chàng tự tin hơn.

Xua Đi Quá Khứ

Tập 2

Sau khi Vân Kiều ra viện, ba cô cho người giám sát cô rất chặt. Đi đâu đều có má cô đi cùng. Ngay cả những buổi học sinh ngữ của Vân Kiều, bà Ái Vân cũng phải đưa con gái đi và bà chờ để đón con về.

Mới trong vòng kiểm tỏa của cha chừng nửa tháng mà Vân Kiều mất hết vẻ vui tươi, rực rỡ của 1 thiếu nữ tuổi 18. Đôi mắt đẹp của cô giờ trĩu nặng nỗi buồn, và chẳng có ai trong nhà còn được thấy đôi môi đỏ thắm của cô cười nữa. Vân Kiều chỉ còn là chiếc bóng âm thầm trong sự khắc nghiệt của cha. Một điều làm Vân Kiều buồn nữa, là nàng chẳng làm sao gặp được Đăng Dũng. Vân Kiều có nghe chị người làm kể lại là Đăng Dũng có tới thăm

nàng, nhưng:

- Cô chủ ạ! Bữa đó ba cô giận dữ quá, đã đuổi cậu ấy về rồi.
- Ba tôi đuổi anh ấy à?
- Dạ, và còn cấm cậu ấy trở lại gặp cô nữa.
- Ôi! Ba tôi... Sao ba tôi lại độc ác đến thế?
- Tôi nghe ông chủ quát mắng cậu ấy rất nhiều.
- Thật vậy ư?
- Dạ. Cậu ấy cũng có cô thanh minh.
- Thanh minh? Vậy mà ba tôi vẫn...
- Dạ. Ông chủ còn mắng cậu ấy là con kẻ phản bội nữa.
- Trời! Ba đã hạ nhục anh ấy, và cả ba má anh ấy.
- Tôi thấy cậu ấy ôm đầu lão đảo khi mấy người ở bệnh viện đến can. Họ phải gọi công an đưa cậu ấy về nhà nữa đó.
- Ôi! Vậy là anh ấy chẳng quay lại nữa đâu.
- Cô chủ! Cô đừng buồn nữa, cô đang yêu mà.

Vân Kiều ngồi xuống sàn nhà hóng mát, đầu óc nàng rối tung vì những ý nghĩ giằng co.

Anh ấy sẽ không đến nữa. Ôi! Sao ba nặng lời với anh quá vậy? Anh ấy yêu mình đến thế. Và mình, mình làm sao sống được nếu thiếu anh ấy.

Thấy Vân Kiều bơ phờ như người mất hồn, cô người làm lo lắng:

- Cô chủ! Ta vô nhà thôi.
- Không. Chị vô đi, tôi thấy ở đây dễ chịu hơn.
- Nhưng cô chủ mệt quá rồi.
- Chị Hoài! Bữa đó, chị còn thấy gì nữa không?
- Dạ không.
- Từ hôm ấy, có lần nào chị thấy anh ấy tìm tới tôi không?
- Dạ không. Với lại, tôi ở trong nhà, ít ra ngoài. Nếu có chuông, chắc ông Tư ra mở cổng. Để tôi hỏi ông ấy cho cô.
- Vân Kiều kéo tay chị Hoài buồn bã:
- Thôi chị ạ. Nếu anh đến, chú Tư chắc cũng không mở cổng cho anh ấy vô đâu.
- Ồ, cô nói đúng đó. Ông dặn chúng tôi thật kỹ: Không được cho cô và cậu ấy gặp nhau.

Vân Kiều chột gục xuống đôi tay, khóc nức nở.

- Cô chủ! Cô chủ! Đừng khóc nữa. Kìa! Bà chủ ra.

Vân Kiều lau nước mắt. Chị Hoài đứng lên, lễ phép:

- Bà chủ ra chơi ạ.
- Mẹ tìm con trong nhà không thấy. Nghĩ con lại trốn mẹ ra đây thôi. Sao con buồn quá vậy?

Bà Ái Vân sau khi gạt đầu ra hiệu cho chị người làm, bà ngồi xuống bên con

dịu dàng.

– Má! Con khổ lắm.

– Má biết. Nhưng con ạ! Sự đời có chiều ai đâu. Con đừng buồn nữa. Đạo này, cứ nhìn con, má lại khổ tâm.

Vân Kiều gục vào vai mẹ:

– Má! Sao ba lại đối xử với con thế, hả má?

Bà Ái Vân ôm lấy con. Bà không biết phải nói với con làm sao, dù bà thương con vô cùng.

– Chỉ vì... oái oăm thay, con lại yêu phải con của những người mà ba con có thù hằn.

Vân Kiều nức nở:

– Tại sao ba không thương con?(9)

– Ba thương con lắm chứ. Ba sẽ chiều theo ý con nếu... người đó không phải là con của họ.

– Họ làm sao, hả má?

– Má nói với con rồi. Vân Kiều ạ! Hôm nọ ở bệnh viện, má có nghe ba gọi họ là những kẻ phản bội nữa đó. Vì vậy, má khuyên con...

– Ôi! Làm sao như vậy được. Mà chúng con yêu nhau, có liên quan gì đến đời trước đâu?

Ái Vân vuốt bờ vai bé bỏng của con, dịu dàng:

– Con còn nhỏ, con chưa hiểu đó thôi. Hai con yêu nhau, muốn lấy nhau.

Khi đó, 2 gia đình sẽ phải là sui gia, mà như vậy có nghĩa là phải quý trọng nhau. Vì vậy, làm sao ba con có thể quý trọng kẻ phản bội mình được. Họ đã phá hoại tình yêu và tuổi trẻ của ba con, ba con không tha thứ cho họ đâu.

Vân Kiều buồn bã nói:

– Má! Thì ra thù hận còn cao hơn cả tình yêu. Ba đã không thể vì yêu thương con mà quên thù hận với họ sao?

– Con ơi! Má không biết. Nhưng có những thù hận mà người ta nhớ mãi, thậm chí còn truyền kiếp nữa đó con.

– Má! Con không tin thù hận lại có sức mạnh như vậy. Con đọc nhiều sách, nhưng chỉ thấy nói tình yêu mới có sức mạnh vô địch mà thôi.

– Con của mẹ! Phải, nhưng tình yêu và hận thù cũng hay song hành lắm.

Cần phải tránh nó thôi, con ạ.

– Có nghĩa là con phải hy sinh tình yêu vì thù hận của ba con hay sao?

Câu hỏi của con làm bà Ái Vân lúng túng. Bà nghĩ: “Phải, tại sao ông không hy sinh cho con? Vì tình yêu của con gái, Trần Chương phải quên thù hận đi mới đúng chứ”. Nhưng làm sao bà có thể nói với ông điều này.

Vì yêu ông, muốn được lòng ông, bà đã đứng về phía ông. Bây giờ nhìn con, hiểu lòng thương của bà đối với con cũng lớn vô bờ mà bà có thể vì con.

Nhận thấy mẹ buồn hắt, Vân Kiều thương mẹ vô cùng. Nàng biết mẹ làm

sao dám chống lại ba. Nhưng Vân Kiều cũng chột nghĩ: “Ta cố thử xem”.
Và nàng hỏi mẹ:

– Má!

– Gì vậy con?

– Lâu quá, con không gặp Đăng Dũng.

– Không nên con ạ.

– Con cần gặp anh. Dù sao, con cũng muốn nói lời chia tay với anh. Con không muốn cứ im lặng mãi.

– Vậy con muốn gì?

– Má! Nếu hôm nay, sau giờ học Anh Văn mà Dũng đến đón con, má cho con nói chuyện ít phút, được không?

– Vân Kiều! – Bà lo lắng nhìn con

– Má đừng lo. Con chỉ muốn nói lời chia tay với anh thôi mà.

– Nhưng con nói con vẫn yêu cậu ấy.

– Vâng. Nhưng vì ba, con sẽ nói cho anh ấy hiểu, con không phải là kẻ phản bội tình yêu.

– Vân Kiều ạ! Ba con mà biết con nói chuyện với cậu ta, thì...

– Má! Chú Tư rất ít lời. Con chỉ gặp anh 5 phút thôi mà.

– Vân Kiều! Con luôn bướng bỉnh.

– Má! Nếu không gặp anh ấy, con sẽ không sao yên tâm được. Con sẽ cứ nghĩ về anh ấy hoài. Vì có gì khổ hơn là yêu nhau mà không được.

Bà Ái Vân đồng cảm với con:

– Thôi được. Nhưng con cần nhớ...

– Con nhớ mà má. Cũng là vì ba thôi.

Thấy con thiết tha đề nghị, bà mẹ còn biết chối làm sao. Dù lòng bà thắc thỏm lo âu, nhưng trong thâm tâm, bà cũng cảm thấy dễ chịu phần nào. Một chút thôi, nhưng đó cũng là tấm lòng của bà đối với con. Bà không muốn con quá đau khổ. Bà muốn giúp con, làm giảm bớt nỗi buồn cho đứa con gái bé bỏng của bà.

o O o O o

Nghe tiếng xe của chồng, bà Ái Vân vội chạy ra đón ông. Nhưng bà nhận ra ngay nét mặt nghiêm nghị của ông, vì vậy, bà rụt rè bước chậm lại.

Ông Trần Chương bước những bước dài lên bậc thềm. Thấy vợ, ông hỏi liền:

– Vân Kiều đâu?

Bà Ái Vân lạnh cả người.

Không lẽ ông ấy biết việc mình để cho 2 đứa nhỏ gặp nhau?

Bà nhìn ông, lo lắng trả lời chồng:

– Con đang ở trên lầu.

– Anh có chuyện quan trọng nói với em và con.

Bà hơi ngạc nhiên thấy giọng ông không gay gắt nữa. “Nhưng ông muốn gặp bà và Vân Kiều làm gì đây?”

– Dạ, để em gọi con.

– Hãy vô phòng làm việc của anh.

– Dạ.

– Làm cho anh ly nước. À, thôi! Đem lên ngay cho anh 1 lon bia.

– Dạ.

Bà ngoan ngoãn chiều theo ý chồng.

Thấy vợ và con gái bước vào, Trần Chương đặt lon bia xuống chiếc bàn nhỏ bên cạnh, hỏi:

– Đăng Khoa đâu?

– Dạ, anh đi học chưa về ạ.

– Bữa nay học cả chiều nữa sao?

– Thưa ba...

Ông nhìn bà nghiêm khắc:

– Tôi bận công chuyện suốt ngày, việc dạy dỗ con cái, tôi giao cho bà, sao bà... chỉ chăm cho Vân Kiều thôi vậy?

– Kia ông! Con nó lớn rồi, làm sao tôi quản lý nó được chứ. Mà ông biết đó, Đăng Khoa đâu có chịu nghe lời tôi?

– Thì tại bà chứ tại ai?

Thấy ba mẹ căng thẳng, Vân Kiều vội cắt ngang bằng giọng nũng nịu:

– Ba! Ba cho gọi con kia mà?

Ông Trần Chương chợt cảm thấy mình thật vô lý, nên nhìn con gái cười.

– Ồ, ờ... Ba hơi bực vì anh con cứ mãi chơi hoài, không chịu lo học hành.

Hai mấy gần ba mươi vẫn cứ lông bông.

– Ba! Đạo này, con thấy anh cũng chịu khó đấy chứ. Con vẫn thấy anh miệt mài lắm, đâu có đi chơi như trước.

– Vậy hả! Thế thì tốt. Thôi, giờ ba có chuyện quan trọng muốn nói với con đây.

Vân Kiều nhìn mẹ lo lắng.

Bà Ái Vân cũng nhìn con, im lặng chờ đợi.

Ông Trần Chương uống thêm 1 hớp bia, rồi mới hắng giọng nói:

– Vân Kiều! Con lớn rồi, vì vậy...

Cả 2 mẹ con lại nhìn nhau ngớ ngàng: “Chuyện gì đây?”

Ông Trần Chương chậm chạp nói tiếp. Hình như ông muốn nói ngay, nếu không sẽ thật là khó nói. Suốt mấy hôm nay, ông đã suy nghĩ mãi. “Nếu cứ cảm đoán Vân Kiều hoài, thì rồi cũng có lúc nó làm bậy. Chỉ bằng tìm nơi xứng đáng gả quách đi.

Không, không thể để chuyện gì xảy ra được, cần sớm ngăn chặn. Ta bận công chuyện hoài, làm sao để mắt tới nó? Cần phải dứt khoát thôi!”

Nghĩ vậy, mấy hôm nay ông dò lại tất cả những người quen biết để tìm xem có ai, hay con cái họ hợp với Vân Kiều không? Nhưng thật khó... chẳng ai làm ông vừa ý cả. Ai cũng không bệnh nọ thì có tật kia, chẳng thể xứng đáng với cô con gái xinh đẹp của ông, và hợp với gia đình ông.

Trần Chương đã muốn dẹp chuyện này lại, thì thật là trời xui đất khiến.

Cách đây ít hôm, ông đã gặp được 1 chàng trai vừa ý cho con gái ông...

o O o O o

Đang trong văn phòng làm việc, Trần Chương được cô thư ký báo:

– Thưa ông chủ, có người muốn gặp, để hỏi về lượng dầu mà chúng ta có.

– Cô nói sao? Về xăng dầu à?

– Thưa ông chủ, vâng ạ.

– Ô! Cô biết đấy. Chúng ta chỉ có thể trao đổi theo nguyên tắc hàng lấy hàng.

– Vâng. Nhưng vị khách này nói có hàng ạ.

– Hàng gì?

– Thưa, anh ta nhất định chỉ trao đổi thẳng với ông chủ.

– Là nhĩ! Anh ta có nói tên không?

– Dạ, Hoàng Minh ạ.

– Hoàng Minh?

– Dạ.

Trần Chương nhớ ra: “Con trai Hoàng Lưu. Hình như anh ta chuyên chạy các mặt hàng từ ngoài Bắc đưa vào?”

Cần nhắc 1 chút, Trần Chương nói với cô thư ký:

– Thôi được, cô cứ cho anh ta vào.

Trần Chương hơi ngạc nhiên khi thấy 1 thanh niên ăn mặc chải chuốt bước vào. Bộ râu con kiến được chăm sóc kỹ lưỡng, tạo cho anh ta 1 vẻ vừa chững chạc vừa hào hoa. Ông đứng dậy:

– Ô! Chào anh.

– Chào ông.

Họ bắt tay nhau khá chặt.

Ông Trần Chương bước lại xa lông:

– Mời anh ngồi!

– Cảm ơn ông.

Trần Chương vào việc ngay:

– Anh muốn gặp tôi có chuyện gì vậy?

– Dạ, tôi được biết vừa rồi, ông có nhập về rất nhiều xăng dầu.

– À! Cũng có. – Ông Chương xác nhận.

– Tôi muốn đến trao đổi với ông.

– Chúng tôi chỉ lấy hàng chứ không lấy tiền.

– Tôi biết ạ. Chúng tôi có hàng nên mới tìm đến đây.

– Thế thì tốt. Anh có hàng gì vậy?

– Chắc chắn ông sẽ hài lòng.

Vừa nói, Hoàng Minh vừa lại gần ông Trần Chương. Y cúi sát vào tai Trần Chương thì thầm.

Ông cười to:

– Tất nhiên! Nhưng vận chuyển thế nào?

– Nếu ông tin tôi, tôi xin đứng ra bảo đảm.

– Thế thì hay quá! Này, anh Minh! Tôi biết ông bà cụ từ lâu.

– Dạ, ba mẹ tôi cũng có nói về ông.

–Ồ! Vậy à! Ông bà là những nhà sản xuất nổi tiếng, anh cũng nói nghiệp chứ?

– Dạ, thưa... Ông biết đấy! Tôi thấy không có gì nhanh bằng buôn bán. Sản xuất rất dễ thua.

– Và thế là anh chuyên ngành?

Trần Chương cười lớn, gật đầu tán đồng, anh chàng tỏ ra rất năng động và táo bạo trong việc này.

– Dạ, cũng mới thôi ạ.

– Trông anh, tôi cũng biết rồi. Anh khá đấy!

– Dạ, ông quá khen.

– Hôm nào, anh tới nhà tôi chơi.

– Dạ, thế thì hân hạnh quá.

Hoàng Minh cười mỹ mãn. Y hiểu việc trao đổi đã làm ông Chương hài lòng tuyệt đối.

Thì ra ông ta cũng chịu chơi thật! Đúng là người ta đồn không sai. Với ông ta, lợi nhuận là trên hết.

– À! Anh có gia đình chưa?

– Dạ, chưa ạ.

–Ồ! Anh còn trẻ, như thế là tốt. Đàn ông trước tiên phải là sự nghiệp, đúng không?

– Dạ, ông dạy rất phải ạ. Ba mẹ tôi cũng luôn nhắc nhở chuyện này.

Trần Chương gật đầu hài lòng:

– Anh có vẻ là 1 đứa con hiếu thảo.

– Dạ, ba tôi rất nghiêm.

Ông Trần Chương buồn buồn:

– Thăng con tôi... chắc cỡ tuổi cậu. Vậy mà... vẫn lông bông hoài.

Hoàng Minh cười và hỏi xã giao:

– Thưa, bác được mấy anh chị ạ?

–Ồ! Tôi không được dồi dào phúc đức như ông bà cụ của anh. Tôi chỉ có 2 đứa.

– Thế ạ!

- Nhưng cả 2 đều chưa có gia đình.
- Bác được 2 anh ạ?
- Không, không. Tôi được 1 trai, 1 gái.
- Chà, quý hóa quá. Thừa, cô nhà đã...

Trần Chương cười to:

- Con gái tôi 19. Anh đến nhà chơi, tôi sẽ giới thiệu anh với các con tôi.
- Chà! Thế thì hân hạnh cho cháu quá.
- Cậu không phải nhúng nhường thế. Tôi rất mừng nếu anh có thể giúp con trai tôi làm ăn.
- Bác cứ dạy thế, cháu kém cỏi lắm.
- Thôi, thôi, giấu tài hoài. Nhìn anh, tôi biết mà. Chắc chắn anh cũng xây dựng cho mình khá rồi.

Hoàng Minh đành im lặng như 1 sự thừa nhận.

Sau đó, Hoàng Minh còn trở lại gặp ông mấy lần nữa. Công việc làm ăn của họ thật trôi chảy, tốt đẹp. Tự nhiên, Trần Chương nghĩ:

- Tại sao ta không gọi ý gã Vân Kiều cho Hoàng Minh? Đây là 1 tay biết làm ăn, gia đình anh ta cũng khá.

Gặp nhau lần thứ tư, ông Trần Chương đã thực sự bị Hoàng Minh chinh phục vì tài môi giới làm ăn của anh ta. Toàn bộ xăng dầu ông có, được trao đổi rất lời. Những mặt hàng anh ta trao đổi đều là những mặt hàng “tạm ngưng nhập khẩu”, nên ông đã bán được giá cao cho nhiều bạn hàng quen thuộc bằng 1 đường dây riêng đặc biệt. Hoàng Minh cũng tỏ ra rất kính trọng Trần Chương, và thế là Trần Chương quyết định sẽ cho Hoàng Minh và Vân Kiều gặp mặt. Nhưng chỉ cần Hoàng Minh đồng ý, ông sẽ bắt Vân Kiều làm vợ Hoàng Minh. Nhất định đám cưới sẽ càng sớm càng tốt. Hình như Hoàng Minh cũng đã đọc được ý định của Trần Chương, nên ngay lần gặp thứ hai, anh ta đã đổi cách xưng hô: Một chú, hai chú, một con, hai con.

Trần Chương cũng thân mật gọi Hoàng Minh là cậu. Ngày mai thứ bảy, ông đã mời Hoàng Minh tới nhà chơi và dùng cơm chiều với gia đình. Minh đã sốt sắng nhận lời.

Trần Chương định nói với vợ con ý định của mình, nhưng thấy Vân Kiều có vẻ quá lo sợ, nên ông lại do dự. Cuối cùng, Trần Chương đổi giọng, ông cố không tỏ ra nặng nề, nghiêm trọng nữa:

- Ngày mai, nhà ta có khách, ba muốn con của ba phải tỏ ra là con gái của 1 nhà danh giá, có giáo dục. Con đừng làm ba mẹ phải buồn lòng.
- Ba! Nhưng ai thế ạ?
- À! Một người làm ăn cùng ba, anh ta rất giỏi giang. Vì vậy, ba muốn giới thiệu Đăng Khoa và con với anh ta. Các con sẽ học được ở anh ta rất nhiều đó.

Vân Kiều bót lo, nhưng vẫn nhìn mẹ cầu cứu. Thấy vậy, bà Ái Vân nhỏ nhẹ:

– Ông à! Khách đàn ông, vậy Vân Kiều ra, liệu có tiện không?

Trần Chương nhìn thẳng vào mắt vợ, tỏ vẻ khó chịu, rồi từ tốn:

– Sao em lại nói vậy? Có gì là không tiện? Đây là khách đàn ông, chứ có phải hạng người không ra gì đâu.

– Là... em lo cho con còn nhỏ, dễ sơ suất. – Bà chống đỡ yếu ớt.

– Vì vậy tôi phải dặn trước 2 mẹ con. Vân Kiều! Ba mong con hiểu ý ba.

Hãy làm cho ba được hài lòng.

– Thừa ba, con sẽ cố gắng.

– Tốt! Chủ yếu là con phải vui vẻ, niềm nở, chứ mang cái bộ mặt buồn rầu ra tiếp khách là không được đâu.

– Ba... – Vân Kiều kêu lên khổ sở.

– Thôi, nếu Đăng Khoa về, thì nói nó vào phòng tôi nha.

Trần Chương nhìn vợ. Biết ý, 2 mẹ con đứng dậy và rời khỏi phòng của

Trần Chương, lòng nặng trĩu.

Cả 2 đều cảm thấy chắc chắn có 1 điều nghiêm trọng sắp xảy ra. Họ im lặng về phòng của mình.

Đứng trước gương 1 lần nữa, Hoàng Minh mới yên tâm rời khỏi phòng. Anh ta hiểu bữa gặp mặt hôm nay sẽ vô cùng quan trọng. Hoàng Minh đã tìm hiểu và biết sơ sơ về cô con gái của Trần Chương. Cô ta rất đẹp. Và lại, điều Hoàng Minh chờ mong ở đây, là anh ta sẽ hội nhập vào cái gia đình giàu có của họ Trần.

Nếu số trời định cho Hoàng Minh này làm rể Trần Chương, thì chắc chắn Hoàng Minh sẽ chấm dứt vĩnh viễn những ngày (mất 2 trang).

Trần Chương mở cửa lớn bước ra.

– Chào chú. Cháu luôn đúng giờ.

– Anh vô đi. Rất tuyệt! Tôi vẫn thích những người khách đúng giờ.

Hoàng Minh theo Trần Chương lại xa lông đặt ở góc trái căn phòng rộng mênh mông.

– Bây giờ, tôi sẽ giới thiệu anh với con trai tôi.

Hoàng Minh nhìn thấy 1 thanh niên khá đẹp trai từ cầu thang bước xuống.

Trông cậu ta không được lành lợi lắm.

– Đây là Đăng Khoa, Trần Đăng Khoa, con trai tôi. Đang học năm thứ 3 khoa quản trị kinh doanh.

– Rất hân hạnh!

Hoàng Minh đưa tay về phía Đăng Khoa. Họ bắt tay nhau trong khi Trần Chương nói tiếp:

– Còn đây là Hoàng Minh, nhà doanh nghiệp trẻ...

– Tôi có nghe ba tôi kể về anh. – Đăng Khoa lịch sự nói với Hoàng Minh.

– Ngồi xuống đi! Ta sẽ uống 1 chút.

Trần Chương ra hiệu cho cô hầu gái đẩy chiếc bàn mi-ca có bánh xe tới.
Trên mặt bàn có đặt những chai rượu ngoại đắt tiền.

Vừa uống, Trần Chương vừa nói:

– Anh hãy dìu dắt Đăng Khoa giúp tôi.

– Dạ, chú dạy quá, con đâu được học nhiều như anh đây.

– Ô! Học ở trường là 1 chuyện, học đời mới là điều quan trọng. – Ông quay sang con trai – Đăng Khoa! Con nên nhớ, không 1 nhà doanh nghiệp nào lại chỉ dựa trên sách vở mà thành công đâu.

– Dạ, con hiểu.

– Vì vậy, con đừng bỏ lỡ cơ hội, hãy học hỏi ở Hoàng Minh. Hoàng Minh là cuốn từ điển sống đấy. – Trần Chương cười to vui vẻ.

Rượu vào, 3 người đàn ông thấy thật hứng, nên họ vui vẻ tôn vinh nhau, rồi bàn tới đủ chuyện trên trời dưới đất, về những mảnh khoe làm ăn cực kỳ tinh xảo.

Trần Chương khoái Hoàng Minh ra mặt:

– Cậu khá lắm, khá lắm! Tôi sẽ rất vui nếu có cậu làm con rể.

Họ cười vang sau những lời khôn ngoan của Hoàng Minh:

– Chú dành cho con vinh dự đó, thì con xin xả thân ngay ạ.

– Được. Chút nữa trong bữa ăn, ta sẽ giới thiệu chú với con gái ta.

Đăng Khoa cũng góp lời 1 cách mạnh dạn. Lần đầu tiên, chàng được ba cho phép ngồi cùng khách.

– Lúc đó mới cần đến thực tài của anh đó. Em gái tôi không dễ tính đâu.

– Chà! Anh nói làm em run quá. Chắc cô ấy phải “sắc nước hương trời” lắm?

– Tất nhiên.

– Thế thì thật là vinh dự cho em.

Hoàng Minh ngọt ngào xưng “em” với Đăng Khoa.

Họ lại chạm ly và tiếng cười lại vang lên.

Đăng Khoa được Hoàng Minh tâm bác, thì lấy làm khoái trá lắm, nên chẳng giữ gìn. Chàng hứa với Hoàng Minh:

– Anh yên trí đi! Tôi sẽ ủng hộ anh hết mình. Nhà này, ba tôi đã đồng ý, tôi lại ủng hộ nữa, thì nó sẽ phải vâng lời.

– Đúng! Nhà nào cũng vậy thôi, “quyền huynh thế phụ” mà.

Khi bà Tám đầu bếp nói cô Hoài lên thưa với ông chủ là bữa chiều đã sẵn sàng, thì cả 3 đều đã thân thiện như người nhà. Đăng Khoa choàng tay qua vai Hoàng Minh để cùng vô phòng ăn.

Ông Trần Chương ra dấu cho chị người làm:

– Cô Hoài! Lên mời bà và cô chủ xuống dùng cơm!

– Dạ.

Hoàng Minh hồi hộp chờ đợi. Và rồi anh thực sự choáng váng khi thấy 2

người phụ nữ xuất hiện. Dù Vân Kiều không chút trang điểm và đôi mắt nhìn xuống hơi buồn, nhưng Hoàng Minh vẫn không kềm nổi tiếng xuýt xoa trong bụng.

Trần Chương vui vẻ hướng về phía vợ.

– Đây là vợ tôi.

Rồi nhìn sang con gái, ông giới thiệu típ:

– Còn đây là Vân Kiều, con gái cưng của tôi.

– Dạ, dạ, hân hạnh cho cháu quá.

Hoàng Minh cứ luôn miệng và luống cuống xoa 2 tay vào nhau, trông thật lố bịch.

Trần Chương vẫn chưa dứt lời:

– Đây là Hoàng Minh, nhà doanh nghiệp trẻ, người cộng sự đáng tin cậy của tôi.

Bà Ái Vân khẽ đưa mắt chào khách. Còn Vân Kiều chỉ hơi nghiêng vai mà không nhìn lên.

Cả bàn ăn hơi lắng xuống.

Trần Chương vội cầm chai sâm banh lên:

– Nào! Chúng ta hãy uống mừng cuộc gặp gỡ hôm nay.

Ông rót rượu vào ly mỗi người.

Hoàng Minh đứng lên nâng ly:

– Dạ, hai bác cho cháu được chúc sức khỏe của 2 bác, của Đăng Khoa và của em Vân Kiều ạ.

Ba người đàn ông cười thật to.

– Dạ, ly này, xin chúc bác gái hạnh phúc ạ.

– ...

– Dạ, cháu xin chúc riêng em Vân Kiều luôn tươi trẻ xinh đẹp ạ.

Cứ thế, Hoàng Minh nói huyên thuyên, hết tán dương mẹ đến ca ngợi con gái, nhiều câu trơ trẽn làm bà Vân đỏ cả mặt. Còn Vân Kiều cứ cúi mãi xuống, không 1 lần dám ngẩng lên. Với nàng, bữa cơm hôm nay còn hơn cả cực hình.

Cuối cùng rồi bữa cơm cũng phải kết thúc, Trần Chương nói to rồi mới đứng dậy:

– Vân Kiều đưa anh Hoàng Minh thăm khu nhà của ta nha.

– Ba! – Cô kêu lên yếu ớt.

Thấy vợ tỏ ý không vui, Trần Chương đành nói thêm:

– Thôi được, vậy thì các bạn trẻ hãy cùng đi với nhau nha.

– Dạ, hai bác cứ để chúng con tự nhiên ạ.

Vừa nói, Hoàng Minh vừa đến bên Vân Kiều:

– Tôi rất hân hạnh được cô chỉ cho xem vẻ đẹp sang trọng của ngôi nhà.

Vân Kiều khổ sở nói lí nhí:

– Tôi mệt, để anh Hai tôi đưa ông đi.

– Ô! Sao cô lại nói thế? Chúng ta chỉ đi dạo thôi mà.

Thấy cha đang nhìn mình, Vân Kiều đành cùng anh trai và Hoàng Minh bước ra vườn.

Đăng Khoa nháy mắt ra hiệu cho Hoàng Minh, và thế là Hoàng Minh cứ bám sát Vân Kiều, buông những lời tán tỉnh sống sượng. Họ bước vào nhà hóng gió, thì Vân Kiều nhận ra anh trai cô đã biến đi đâu mất. Nàng muốn bỏ vào nhà, nhưng Hoàng Minh đã táo tợn kéo tay nàng lại:

– Kia em! Ở đây đẹp quá.

– Anh buông tay tôi ra.

– Vân Kiều! Anh biết đẹp như em thì kiêu kỳ lắm, nhưng không hề chi. Anh rất thích những cô gái kiêu kỳ.

– Anh thật trơ trẽn!

Hoàng Minh vẫn cười hì hì:

– Em hiểu lầm anh rồi, chỉ vì anh thật sự muốn chúng ta hiểu nhau, nên mới nói vậy thôi.

– Anh nhầm thì có. Chúng ta sẽ không bao giờ hiểu nhau được.

– Sao em lại nói vậy? Có gì mà không hiểu. Anh đã quen nhiều cô... cô nào cũng khó tính như em vậy đó, nhưng... hì... hì... Rồi cũng hiểu hết thôi mà.

– Anh chỉ nói bậy không hà. Anh quen nhiều vậy, bộ chưa đủ sao còn tới đây?

– Ô! Anh đến là do ba em mời anh, nhưng khi thấy em thì lòng anh đã rộn ràng, chỉ muốn được... làm bạn cùng em.

– Thôi, anh im đi! Tôi thấy chưa ai vô liêm sỉ như anh.

– Vân Kiều! Em phải biết điều 1 chút chứ. Ba em đang cần anh, và nhất định sau hôm nay, ông ấy sẽ gả em cho anh đó. Em đừng vội lên mặt với anh. Kéo khi làm vợ anh rồi thì lại khổ cho em mà thôi.

– Anh đừng có mơ. Tôi không phải là con nít cho anh phỉnh phờ đâu. Thôi, chào anh.

Vân Kiều bước nhanh ra cửa nhà hóng gió.

Hoàng Minh vội theo, kéo nàng lại:

– Đừng làm bộ nữa cô bé.

Vân Kiều giằng mạnh ra, nhưng Hoàng Minh đã ôm ngang người nàng.

– Để anh dạy cho em biết thế nào là yêu đương.

– Buông tôi ra! Tôi kêu lên bây giờ.

Hoàng Minh đã ngấm rượu mạnh, nên y ghì chặt Vân Kiều hơn và cố tìm môi nàng. Cô bé giãy giụa, nhưng nàng vừa khỏi bệnh nên rất yếu ớt. Nàng càng vùng vẫy càng làm cho Hoàng Minh bị kích thích thêm. Hắn không còn biết đang ở đâu nữa. Chợt Hoàng Minh trượt chân, cả 2 ngã nhào xuống cỏ. Vân Kiều khẽ huýt sáo.

Từ phía sau, trong dãy nhà của những người làm, con chó khổng lồ lao tới. Hoàng Minh hoảng hốt vùng dậy.

– Giôn! Lại đây!

Đúng lúc Hoàng Minh chết khiếp vì cú nhảy vọt lên ngang cổ của con bęc-giê, thì Vân Kiều kêu con chó lại.

Nàng dẫn chó đi về toà nhà, mặc cho gã khách còn tái mặt nhìn xuống bộ đồ sang trọng nhất của mình đã bị nhàu nát.

o O o O o

Bước vào nhà, Đăng Khoa cau có nhìn em gái đang chơi đàn.

Bản nhạc buồn làm Đăng Khoa không kiềm được sự bức tức vô cớ từ đâu ập đến.

Cùng là con cái trong nhà nhưng Vân Kiều thì như 1 nàng công chúa. Còn ta, ta chỉ là 1 gã bụi đời chẳng ai để ý tới.

Tại sao sống trong nhà mà ta như kẻ xa lạ? Ba thì suốt ngày quanh quẩn với việc kiếm cho thật nhiều tiền... Mà để làm gì cơ chứ? Còn mẹ, bà dịu dàng thật, nhưng mới âm thầm làm sao. Tuy chưa bao giờ bà oán trách chàng, nhưng giữa chàng và mẹ vẫn như có bức tường thành ngăn cách. Nhìn em gái luôn được mẹ âu yếm, chăm sóc, Đăng Khoa thêm được như em. Từ rất lâu rồi... Phải, từ khi cậu còn nằm nôi, hình như chàng có mẹ. Còn từ đó...

Tại sao? Chỉ vì mẹ yêu con gái nên mẹ đã dốc hết tình mẫu tử cho con gái, còn với thằng con trai này, mẹ đã bỏ qua. Mà... sao Đăng Khoa lại thêm được bàn tay dịu dàng của mẹ đến thế? Ngay những ngày đầu đi học, Đăng Khoa đã bị giày vò vì thiếu tình mẹ con rồi. Đứa nào đi học cũng có mẹ đi đưa về đón, còn cậu... bao nhiêu năm cũng chỉ có người lái xe mà thôi.

Chưa bao giờ chàng được gọi mẹ thật nồng nhiệt để nghe mẹ kêu lên âu yếm mến thương 1 tiếng “con”. Và với Đăng Khoa, mọi nỗi bất bình đau khổ âm thầm ấy chàng luôn tìm dịp để trút lên đầu em gái. – Kẻ mà chàng cho là đã giành hết phần yêu thương của chàng.

Dù Vân Kiều là 1 cô bé xinh xắn dễ thương, thì trong mắt Đăng Khoa vẫn chỉ là 1 con bé đáng ghét.

Từ lâu, Đăng Khoa biết em gái yêu 1 gã kỹ sư trẻ.

Thấy em tươi tắn trong tình yêu, Đăng Khoa càng thêm khó chịu. Đến khi thấy ba phản bác tình cảm của em, Đăng Khoa rất lấy làm hài lòng. Vì từ đó, chàng đã đọc được trên gương mặt của em nỗi đau khổ và tuyệt vọng.

Đăng Khoa khoái chí khi nhìn thấy đôi mắt sáng ngời niềm vui của Vân Kiều giờ trĩu nặng nỗi buồn. Đôi môi tươi thắm của em giờ nhợt nhạt 1 nỗi đau, gò má thiếu nữ hồng hồng của em giờ như 2 cánh hồng héo úa.

Và... Đăng Khoa đã thích thú hơn khi biết chắc Vân Kiều sẽ đau khổ hơn gấp ngàn lần nếu bị ép lấy Hoàng Minh. Từ ngày quen anh chàng này, Đăng Khoa được mời đi vui chơi, ăn uống suốt. Phải nói, Hoàng Minh rất rất sành

các địa điểm vui chơi, ăn uống. Hoàng Minh nói: “Chỉ cần anh giúp tôi lấy được em gái anh, tôi sẽ không tiếc anh 1 điều gì, miễn là cậu chịu chơi”. Thế là Đăng Khoa lại bỏ hết chuyện học hành. Chàng mặc cho Hoàng Minh đưa mình vào các nơi... “tắm tối”.

Hôm nay, Đăng Khoa vừa từ văn phòng làm việc của cha cậu về, và vừa bị cha khiển trách nặng nề. Vì vậy, thấy em gái, Đăng Khoa cố tình chọc tức em:

- Vân Kiều! Sao buồn quá vậy?
- Anh Hai! Anh không đến lớp à?
- Ồ! Khùng.
- Anh lại bỏ học nữa sao?
- Kệ tao!
- Anh Hai! – Vân Kiều nhìn anh không hiểu.
- Thôi, đừng lo cho tao. Tao có tin vui cho mày... À, Vân Kiều! Anh có tin vui cho em.

Vân Kiều khó chịu trước thái độ của anh. Nàng nhìn bộ mặt phờ phạc của anh lo lắng:

- Anh nói gì vậy? Để em kêu chị Hoài mang nước lên cho anh nghe.
- Ồ. Nhưng nghe anh nói nè.
- ...
- Vân Kiều! Em sắp được làm cô dâu rồi đó.

Cô sững sờ buông tay xuống mặt đàn làm bật lên những nốt rưng rờ:

- Anh nói gì vậy?
- Anh vừa từ chỗ ba về nè.
- Thì sao? Anh Hai! Ba đã nói gì với anh?

Đăng Khoa cười thỏa mãn khi nhìn em gái hốt hoảng:

- Ồ, thì con gái lớn, ba gã chồng có gì đâu mà lo.
- Anh nói láo!

Vân Kiều bực tức òa khóc.

Bà Ái Vân từ trên lầu ngó xuống:

- Có chuyện gì vậy Đăng Khoa?
- Vân Kiều đứng dậy, bỏ chạy lên lầu. Bà Ái Vân vội chạy tới bên con:
- Chuyện gì vậy Vân Kiều? Đăng Khoa trêu tức gì con vậy?

Đăng Khoa nhìn lên hành lang trên lầu, cười khiêu khích:

- Con không có trêu nó đâu. Con chỉ báo tin vui, mà nó khóc vậy đó.
- Tin vui? – Bà Ái Vân nhìn Đăng Khoa hỏi, giọng khó chịu.
- Má không tin à? Vân Kiều sắp làm cô dâu rồi, má sắp có con rể rồi.
- Đăng Khoa! Im đi! Nói bậy nói bạ gì vậy?
- Con nói thiệt đó.
- Thiệt gì chứ?

- Thì ba gả chồng cho Vân Kiều chứ gì nữa?
- Làm gì có chuyện đó.
- Có. Con từ chỗ ba về, ba nói mà.
- Vân Kiều! Má không tin đâu. Con đừng lo. Nếu có, má đã được ba con cho biết rồi.

Vân Kiều khóc to:

- Má! Con chết mất...

Nhìn 2 mẹ con ôm nhau, Đăng Khoa nhún vai bỏ vào nhà sau gọi nước uống.

Bà Ái Vân dìu con vào phòng, an ủi:

- Thật là cái thằng trời đánh. Nói bậy, nói bạ.
- Má! Lỡ ảnh nói thiệt thì sao? Con... con chết mất.
- Nhưng ba con định gả con cho ai chứ? Nếu gả cho ai, cũng phải mời về, rồi còn bàn bạc trong gia đình.
- Má! Dạo này ba làm sao ấy. Ba không còn thương con nữa.

Vân Kiều gục xuống giường, khóc nức nở.

Người mẹ nao lòng, cô ôm lấy con xoa dịu:

- Vân Kiều! Con nói gì vậy? Ba con vẫn cưng con nhất. Nín đi nào! À! Chắc nó chỉ đùa giỡn thôi. À! Hay là gia đình Đăng Dũng đến xin hỏi con?
- Ôi... Má! Không có đâu. Ba đâu có chịu.
- Vân Kiều! Ai mà biết được.

Lời mẹ nói làm Vân Kiều nghĩ ngợi.

Phải, Đăng Dũng nói sẽ tìm cách. Biết đâu... Vì ba má, anh đã đến gặp và thuyết phục ba mình?

Thấy con gái yên lặng, bà mẹ lựa lời:

- Vân Kiều! Bình tĩnh đi. Chưa gì con đã làm má lo chết đi được.
- Má! Con sợ lắm...

Bà mẹ nắm chặt tay con gái:

- Có gì đâu con. Lạy trời! Cầu mong sẽ không có điều gì xảy ra cả. Mẹ nghĩ ba con làm sao ép uống con được.

Vân Kiều vẫn run rẩy:

- Anh Hai con nói mà...
- Dù sao cũng phải đợi ba con về đã Vân Kiều ạ.
- Ôi! Mấy giờ rồi má? Con lo lắm. Con linh cảm thấy không tốt lành gì đâu má.
- Vân Kiều! Chỉ vì con quá lo lắng đó thôi.
- Má! Đăng Dũng bảo sẽ tìm cách, thế mà hơn 1 tháng rồi...
- Con vẫn gặp Đăng Dũng?
- Đâu có. Buổi tối, khi con tan lớp ngoại ngữ, ảnh vẫn chờ con, nhưng ảnh không nói gì cả.

Người mẹ thở dài:

– Chuyện này thật khó.

– Má! Con còn trẻ, nếu phải chờ đợi để ba thay đổi thái độ thì con vẫn chờ. Con yêu anh ấy, con không thể sống thiếu anh ấy.

– Má hiểu. Tội nghiệp con! Gặp phải mối tình ngang trái. Nếu không có chuyện gì, ba con đâu có ngăn cản dữ vậy. Hẳn ngày trước, ba má Đăng Dũng đã có lỗi với ba má con.

– Về việc gì? Tại sao ba thù hận lâu vậy má?

– Có những điều ba con luôn giữ kín 1 mình.

Thấy bà chợt buồn, Vân Kiều ân hận vô cùng vì nàng toàn làm má buồn.

Đáng lẽ nàng phải là niềm vui của má, vậy mà...

– Má! Con làm cho má buồn sao?

– Vân Kiều! Thấy con lo lắng, làm sao má vui?

– Con biết, con thật chẳng ra sao. Con làm cho ba giận dữ, vì vậy ba đã không dịu dàng với má. Con thật có lỗi.

– Đừng nói vậy, Vân Kiều. Má chỉ mong con gặp được tình yêu và con có hạnh phúc.

– Má ạ! Ba giận gia đình Đăng Dũng như thế, liệu có hy vọng gì không má?

– Má nghĩ... hay con nói với Đăng Dũng.

– Nói gì hả má?

– Nói ba má anh ta chịu nhượng bộ, tới xin bỏ qua chuyện cũ.

Vân Kiều nhìn má ngạc nhiên:

– Ôi! Má...

– Nếu ba con cố chấp thì chỉ có cách đó.

– Má nghĩ nếu cha mẹ anh ấy chịu xin lỗi thì ba tha thứ sao?

Bà Ái Vân trầm ngâm:

– Má không biết, nhưng chỉ có cách ấy là còn hy vọng. Có thể ba con sẽ thỏa mãn lòng tự ái.

– Nhưng ba má Đăng Dũng có lỗi gì với ba chứ?

– Ba con không nói.

Vân Kiều nhìn mẹ dăm dăm. Cuối cùng nàng nói:

– Phải, con sẽ nói với anh ấy. Con nghĩ nếu anh ấy yêu con, anh ấy sẽ thuyết phục được ba má anh. Đúng là họ có lỗi với ba con, nếu không, chẳng bao giờ ba con tỏ ra bất bình như thế. Chưa bao giờ ba giận dữ như hôm ở hội chợ.

– Đúng đó con ạ. Hôm ở bệnh viện cũng thế, ba con đã gọi họ là những kẻ phản bội.

– Má ơi! Nếu họ đến xin lỗi ba...

Mỉm cười yếu ớt để an ủi con, bà Ái Vân dịu dàng:

– Con yêu quý! Má nghĩ nếu họ vì con trai mà đến xin lỗi ba con, thì lẽ nào

ba con lại không vì con mà tha thứ cho họ.

– Ôi! Má nói đúng. Má! Con hy vọng quá.

– Chúng ta phải biết hy vọng, con ạ.

Hai mẹ con cùng mỉm cười nhìn nhau. Mắt họ đã long lanh những tia sáng. Tuy niềm hy vọng của họ còn mong manh lắm, song nó có khác gì ánh trăng êm dịu vuốt ve trái tim đang nức nở lo âu của họ.

o O o O o

Bước vào nhà hàng trong dáng dấp của 1 ông chủ giàu có, Hoàng Minh chìa tờ năm chục ngàn cho anh tiếp viên mở cửa. Tiếng giày của anh “sang trọng, điệu nghệ” làm cho thực khách phải quay nhìn.

Đẩy cửa vào 1 phòng riêng đặc biệt sang trọng, anh đưa mắt nhìn quanh.

Thấy ông Trần Chương đang ngồi giữa những khách mời, anh nở nụ cười rất tươi.

Gật đầu chào những người khách xung quanh, Hoàng Minh hướng về ông Trần Chương nói lớn:

– Thưa chú, con đã hoàn thành nhiệm vụ chú giao rồi ạ.

Ông Trần Chương gật đầu hài lòng, đôi mắt ông nhìn anh ngưỡng mộ.

– Tốt! Anh quả là 1 cánh tay đắc lực của tôi.

Quay sang những “bạn hữu”, ông Chương khoe:

– Đây, người mà lúc này tôi đề cập với các ông đấy. Thế nào, có phải là 1 nhân tài không?

Ông Châu gật gù:

– Ừ, quả đúng không sai, dáng dấp của 1 đấng nam nhi oai phong lắm.

Ông Hà tiếp lời:

– Tuổi trẻ tài cao thật hiếm thấy, anh thật là có phước đấy, anh Chương.

Ông Long gật gù:

– Hay là ông nhượng lại cho tôi đi, tôi sẽ trả cho ông 1 số tiền lớn.

Trần Chương cười ha hả:

– Ông đùa hay thật đó. Nhưng cũng được, ông thử ra 1 giá xem.

Hoàng Minh vò đầu:

– Con đã trở thành món hàng đắt giá lúc nào vậy? Thật quá vui rồi.

Ông Chương vỗ tay:

– Đừng lo, anh là 1 món hàng vô giá của tôi. Tôi sẽ không bao giờ nhượng lại cho ai cả.

– Cảm ơn chú đã xem trọng con, con nguyện đem hết sức ra để giúp chú.

Nghe những lời vuốt ve của anh, ông Chương càng khoái chí:

– Đây! Anh ta rất trung thành với tôi, tôi đổ các ông dụ khị được.

Ông Châu bật dậy kéo Hoàng Minh lại gần:

– Tôi có 1 cháu gái rất ư là xinh đẹp, là người mẫu. Nếu anh không chê, tôi sẽ giới thiệu cho anh.

Ông Long bước qua:

– Nè! Con gái của tôi cũng không tệ lắm đâu nha. Nó từng là hoa khôi của trường đại học kinh tế đó. Nếu anh bằng lòng, tôi nghĩ cả hai sẽ là 1 cặp xứng đôi nhất, “Trai tài gái sắc” đấy.

Ông Hà xua tay:

– Tôi bỏ cuộc thôi, vì tôi chẳng có con gái hay cháu gái, chỉ mong hợp tác chung là được.

Ông Chương cười cười nhìn Hoàng Minh:

– Tôi chắc rằng các ông chẳng có kết quả khả quan đâu, vì đây là 1 “câu hỏi” đã có đáp án rồi.

Hoàng Minh là 1 chàng trai thông minh, khi nghe lời nói của ông Chương anh đã hiểu ông muốn nói gì, nên đã chủ động đi trước 1 bước:

– Vâng, chú Chương đây đã “giam lỏng” tôi 1 thời gian rồi, nhưng rất lạ là tôi vô cùng tự nguyện đấy.

Anh quay sang ông Chương:

– Phải không chú?

– À... ừ, đúng rồi, đúng rồi đó.

Ông Châu thắc mắc:

– Anh Chương à! Anh có “bảo bối” gì vậy, chỉ cho tôi với coi?

Nhìn qua phía ông Long, Trần Chương gật gù:

– Được, thật ra “bảo bối” của tôi là...

Hoàng Minh câu nệ:

– Chú à! Đừng nói ra sớm như vậy, biết đâu chuyện không thành.

Ông Chương xua tay:

– Làm sao lại không thành, anh là 1 ứng cử viên sáng giá nhất mà.

Nói mạnh mẽ như thế, vì ông đã suy nghĩ thật kỹ: “Nếu Hoàng Minh trở thành con rể của ông, ông sẽ chẳng cần bôn ba xuôi ngược nữa. Tất cả mối lái sẽ do “con rể” cung cấp cho ông”. Nghĩ đến đây, nghĩ đến cái lợi tuyệt vời, ông nheo mắt:

– “Bảo bối” của tôi cũng giống như của ông Long đây, nhưng mà “bảo bối” của tôi rất hiệu nghiệm.

Mọi người ồ lên:

– Thì ra là vậy. Thế mà anh giấu kỹ ghê.

– Hèn gì anh ta chẳng đếm xỉa gì đến lời đề nghị của tôi.

Hoàng Minh ra về gia giáo:

– Con xin các chú đừng hiểu lầm. Tại vì con và con gái chú Chương đã hợp ý, tâm đầu, nên con phải thủy chung như nhất.

Nghe nói thế, ông Chương vui lắm. Ông giờ ly bì lên:

– Nào, chúng ta cùng nhau chúc mừng thắng lợi mới đi!

– Và cũng chúc mừng ông có 1 chàng rể quý chứ gì?

- Chẳng dám đâu, vì chưa chắc Hoàng Minh đã chịu con gái tôi.
- Ông Chương thăm dò trước, vì dù gì thì lòng ông cũng còn 1 chút phân vân. Hoàng Minh đưa ông vào thế bí trở lại:
- Con thì sẵn sàng hy sinh tất cả rồi, chỉ còn Vân Kiều thôi. Con rất sợ... sẽ ra đi với 2 bàn tay trắng.
- Không đâu, chẳng có gì phải sợ. Tôi đã hứa với anh thì anh đừng lo, mọi chuyện rồi sẽ kết thúc tốt đẹp mà.
- Con cảm ơn chú.
- Thôi nào, chúng ta cạm ly đi.
- Cạm ly!

Tiếng cụng ly vào nhau vang lên nghe chát chúa. Mọi người ai cũng hả hê vui vẻ, vì ai cũng nghĩ tới tương lai sẽ có nhiều mối lợi nhuận lớn. Thật sự giữa cái thân mật kia chỉ là ẩn giấu cái lợi dụng lẫn nhau. Vậy thì người lợi dụng và người bị lợi dụng sẽ lần lượt xuất hiện, và kết cuộc ắt hẳn sẽ rất lý thú và hấp dẫn đây.

Suốt buổi tiệc, Hoàng Minh đều lựa những lời ngon ngọt, tốt đẹp để “nâng đỡ” Trần Chương, khiến ông nở mặt với bạn bè, và vì thế ông luôn miệng hứa những điều mà ông chỉ cho là “có thể” thành sự thật. Mọi người xung quanh lại cứ tưởng là 1 cuộc hôn nhân hạnh phúc, nên cứ ca tụng và thúc đẩy.

Những lời hứa hẹn chuyện làm ăn, chuyện quan hệ cũng thân mật được mang ra thao thao bất tuyệt.

Tuy uống nhiều nhưng Hoàng Minh không say. Anh thích thú với kế hoạch của mình, thích thú với các câu hứa có người làm chứng. Rồi đây, có xảy ra chuyện gì đi nữa, anh vẫn có thể hiên ngang bước vào nhà họ Trần.

Nụ cười của anh luôn nở trên môi và dường như anh là người hăng cụng ly nhất.

Ăn uống no say, chẳng còn điều gì chúc tụng, mọi người lần lượt ra về.

Hoàng Minh thận trọng dìu ông Trần Chương ra xe. Anh đưa ông về nhà.

Trần Chương vẫn còn đủ tỉnh táo để biết, ông tỏ vẻ hài lòng và nổi phân vân trong lòng dần tan biến: “Dù biết Hoàng Minh là 1 tay sành đời, thú vui gì cũng biết, nhưng ông hy vọng sẽ chế ngự được anh, để khi anh ta bước vào nhà họ Trần sẽ tăng thêm phần vinh hiển”. Yên lòng với ý nghĩ đó, ông cho mình vào giấc ngủ.

o O o O o

Ngồi nhớ lại chuyện lúc tối, ông Trần Chương thoáng nhú mảy. Thật là tai hại khi rượu vào lời ra, nhưng mọi chuyện cũng đâu vào đó rồi, đành phải tiến hành thôi. Hoàng Minh cũng chẳng đến nổi tệ. Ta phải bàn gấp với vợ và con để không sẽ còn nhiều rắc rối.

Nghĩ vậy, Trần Chương cho gọi bà Ái Vân và Vân Kiều vào phòng làm việc

của ông.

– Em và con đã đến.

Chờ cho vợ và con bình tĩnh xong, ông nói:

– Vân Kiều! Ba đã chấp thuận gả con cho Hoàng Minh.

– Ba! Con không yêu Hoàng Minh. – Vân Kiều nhỏ nhẹ thưa.

– Thì từ từ rồi con sẽ yêu thôi con ạ. Sau khi cưới, sống chung với nhau, con sẽ yêu anh ta thôi. – Ông Trần Chương vỗ về con gái.

– Ba! Con không thể nào sống chung và yêu được Hoàng Minh đâu, ba ạ. – Vân Kiều thẳng thắn trả lời ba.

Bà Ái Vân thấy con như vậy, bà nói:

– Ông coi còn có cách nào khác không? Chứ con nó không yêu mà ép gả cho thằng Hoàng Minh, tôi thương con quá. Tôi thấy... Hoàng Minh không được tốt.

– Bà có im ngay đi không! Nó đã giúp tôi làm ra bao nhiêu tiền.

– Tiền? Đó là nó bỏ con tép sắn bắt con cá lớn đó thôi. Ông nhầm rồi.

Thấy vợ gay gắt, ông Chương tức nghẹn cổ. Chưa bao giờ... Suốt ngần ấy năm chung sống, bà không dám cãi ông 1 lời, vậy mà hôm nay... Ông dầm tay xuống bàn:

– Thôi, tôi đã quyết định rồi, các người khỏi cãi.

– Ba! Ba không thương con. Ba... – Vân Kiều cố kêu lên tuyệt vọng.

Trần Chương trợn mắt:

– Không thương mày! Vậy mày có thương cha mày không? Mày không lấy thằng Minh là để mày theo thằng Đãng Dững, đúng không? Mày hại cha mày. Mày biết đó là những kẻ phản bội cha mày mà Vân Kiều.

– Ba! Nhưng chúng con có tội gì đâu?

– Tội gì à? Để ba mẹ nó cười vào mặt tao sao? Phải, tao không còn chỗ gả con, nên phải cho con gái vào nhà kẻ phản bội, kẻ phá hoại đời tao, phải không?

– Ba! Con xin ba... Nếu không, con xin thề với ba, con không lấy chồng.

Ông Trần Chương vẫn giận dữ cắt lời con:

– Mày biết ba nó là ai không? Chỉ là đầy tớ nhà tao. Ông bà nội mày đã nuôi ong tay áo. Ông bà mày đã tin cậy nó như ruột thịt, để rồi nó trơ tráo phá hoại cả gia đình tao, cướp... vợ tao. Ôi...

– Ba!

Thấy ông Trần Chương như khùng lên vì tức giận vì mối hận xưa đang trào lên, Vân Kiều chỉ còn biết khóc.

Nhìn vợ dìu con gái ra khỏi phòng của mình, Trần Chương gào theo:

– Từ nay, cấm mày bước ra khỏi nhà nghe chưa. Không học hành gì nữa, nhớ đó. Cứng cổ thì đừng trách ba mày.

Bà Ái Vân nước mắt đầm đìa. Lần đầu tiên trong đời, bà thấy ông nổi giận

như vậy. Bà chỉ còn biết ôm lấy con mà thôi.

Vẫn trong cơn giận dữ, Trần Chương gọi hết người nhà dặn không được ai cho Vân Kiều ra ngoài, và không được cho bất cứ ai vào nhà mà không được sự đồng ý của ông.

Chị Hoài hầu phòng nhìn ông Tư lái xe đầy ý nghĩa. Cả 2 cùng đưa mắt cho chú Tư “cầu” – con trai ông già luyện chó của gia đình ông Trần Chương từ mấy chục năm nay. Cả bà Tám nấu ăn cũng kín đáo đưa mắt cho mọi người. Tất cả đều hiểu, cô chủ bé nhỏ, dễ thương và đáng yêu của họ cần được giúp đỡ.

Tòa nhà nặng nề mặc cho ánh ban mai đã chiếu vào những ô cửa sổ trên lầu hai.

Cô Hoài rón rén vào phòng cô chủ nhỏ:

- Trời ơi! Cô không ngủ ư?
- Chị Hoài! Làm sao em ngủ được.
- Cứ như vậy hoài, cô sẽ bệnh mất.
- Thà bệnh và chết đi còn hơn.
- Sao cô lại nói thế?

Vân Kiều ngồi bên cửa sổ trông xuống vườn, gương mặt thất thần tuyệt vọng. Hoài nhìn cô chủ ái ngại hết sức. Chị thêm có 1 lời nào đó để an ủi cô Vân Kiều. Nhưng... Biết làm gì, nói gì bây giờ.

- Chị Hoài! Chị đã yêu bao giờ chưa?
- Hà! Cô hỏi gì? Tôi mà yêu ai?
- Chị đẹp thế, thiếu gì người yêu.
- Cô nói vậy chó tôi nghèo, lại là phận tôi tở, chẳng ai mà thêm để ý tới tôi.
- Chị nói dối! Tôi thấy chú Tư thương chị lắm và hình như cả chú Tư “cầu” nữa.

Chị Hoài đỏ mặt: “Thì ra cô chủ tinh ý ghê!”

Nghĩ vậy, nhưng chị Hoài vẫn im lặng thu dọn trong phòng và liếc nhìn thái độ của Vân Kiều. Đang vui tươi như 1 chú chim non, giờ Vân Kiều thần thờ, ngơ ngác như 1 chiếc lá xanh sắp sửa lìa cành. Mà sao cô ấy hỏi mình kỳ cục vậy? Trời ơi! Làm gì để giúp cô ấy đây chứ? Không biết Vân Kiều muốn gì đây? Tuy xong việc, nhưng chị Hoài vẫn còn bao ý nghĩ, chị nhìn Vân Kiều ái ngại.

– Cô uống sô-cô-la không? Tôi sẽ nói bà Tám pha cho cô 1 ly thật ngon nha.

- Tôi không uống đâu.
- Vân Kiều! Cô không ăn uống gì sẽ bệnh đó.

Chị Hoài nhìn ra cửa rồi nói nhỏ:

- Cô có cần tôi giúp gì không?
- Chị Hoài! Nếu phải lấy cái người tên Hoàng Minh đó, em chết mất. Em có

người yêu rồi, mà ba em không chịu, ông ép uống em. Em khổ quá!

– Thế cậu người yêu cô có biết gì không?

– Chắc không. Anh nói em ráng chờ anh tìm cách. Mà... Có cách nào đâu.

Ba em độc đoán quá.

Chị Hoài thở dài:

– Cô chủ ạ! Hay cô có muốn nhắn cậu ấy không? Có thể tới lúc này, cậu ấy sẽ tìm ra cách.

Vân Kiều nhớ tới những lời má nàng nói: “Nếu ba má Đăng Dũng chịu đến xin lỗi ba vì chuyện cũ, chắc ba sẽ bỏ qua, và ba sẽ không ép mình lấy Hoàng Minh nữa”. Ôi, phải rồi! Mình cần gặp Đăng Dũng. Mình cần nói cho Đăng Dũng biết tất cả.

– Phải, nếu ba má anh thương anh, thì...

Nghĩ một hồi, Vân Kiều nắm tay chị Hoài:

– Chị chịu giúp em?

– Nhìn cô buồn, tôi khổ tâm lắm.

– Vậy chị chuyển cho anh ấy lá thư giúp em nhé.

– Cô chủ cứ viết đi, nhớ đừng để ông chủ biết.

– Em hiểu rồi.

– Vậy cô viết đi. Chút xíu, khi tôi đi chợ, tôi sẽ lên lấy.

– Cũng được.

– Tôi mang sữa lên cho cô. Cần uống 1 chút, cô chủ ạ.

– Vâng, chị Hoài! Chị thương em quá.

– Có gì đâu. Nhà này ai cũng thương cô hết, cô đừng lo.

Nói rồi, chị Hoài nhanh nhẹn bước ra, để Vân Kiều lại với những tâm sự riêng của mình.

Ngồi trước trang giấy trắng, nước mắt từ đâu lại dâng lên, làm Vân Kiều nức nở. Bao nhiêu kỷ niệm lại hiện lên. “Đăng Dũng...”

Vân Kiều kêu nhỏ rồi lại khóc. Một lát, chưa viết được gì, chị Hoài đã mang sữa lên.

– Cô uống đi sẽ tỉnh táo lại liền hà. Trời! lại khóc nữa.

– Ba má tôi dậy chưa chị Hoài?

– Rồi. Ông đã xuống nhà gọi lái xe nói sẽ đi đâu sớm đó. Bây giờ là ông đi rồi.

– Còn má tôi?

– Bà còn trong phòng, bà cũng buồn lắm. Bà hỏi cô dậy chưa? Tôi nói, cô không ngủ, bà khóc.

– Tôi nghiệp bà! Má tôi cũng bất lực, không cứu được tôi.

– Ông chủ nghiêm quá, ai cũng sợ.

– Ba tôi thật là độc đoán.

Chị Hoài lại bênh Vân Kiều:

– Tôi cũng hơi ngạc nhiên, vì ông chủ cung cô lắm mà, tại sao ông thay đổi như vậy?

– Chị nói đúng đó. Chắc vì do không bằng lòng với tôi, và thứ hai... có lẽ tại Hoàng Minh.

– Hoàng Minh là...

– Người mà ba tôi ép tôi lấy đó. Ba tôi mới quen mà sao ông thương anh ta quá trời. Đúng là 1 “thằng cha” nham hiểm.

– À! Cái ông hôm... đến ăn chiều đó hả?

– Phải đó. Chị nhớ không?

– Nhớ chứ sao không nhớ. Mồm anh ta cứ tía lia, con mắt thì lảo liên.

– Vậy mà tôi sắp sửa là vợ anh ta. – Vân Kiều lại rung rung nước mắt.

– Thôi, cô có viết gì thì viết đi, tôi phải xuống dưới nhà đây. Đừng khóc nữa, tôi sẽ nói với cậu ấy đến. Dù sao cậu ấy yêu cô, thì cũng phải cản cái đám cưới này chứ.

– Chị tin như vậy à?

– Ôi! Yêu nhau thì có gì mà không dám làm.

– Chị Hoài! Chị tốt với tôi quá.

– Lại nói nữa. Chỉ vì cô đẹp người đẹp nét thôi.

Chị Hoài dịu dàng vỗ vào vai Vân Kiều, ánh mắt chị mang niềm đồng cảm đến với cô.

o O o O o

Đang lia nốt những nhát dao cạo cuối cùng trên mặt, thì Trần Chương nghe có tiếng gõ cửa:

– Cái gì vậy?

– Thưa ông chủ...

– Cô Hoài đó à? Vô đi! À, nè...

Ông định dặn chị người làm chuẩn bị bộ đồ veston cho ông, nhưng ngó ra ông thấy chị ta sợ hãi nhìn ông run rẩy:

– Thưa ông, con vô dọn phòng cho cô chủ. Con... con...

– Có chi không? Làm sao mà chị run vậy?

Trần Chương vút bàn cạo xuống, kéo chiếc khăn bông bước khỏi phòng tắm. Ông hoang mang, ngực chột nhói lên.

– Thưa ông chủ, cô con... không có trong phòng.

Trần Chương linh cảm thấy có điều hệ trọng, nhưng ông vẫn cố nén lo lắng:

– Nó có đi đâu sớm không?

– Dạ. Con nghĩ cô đi đâu đó, xuống vườn hoặc ở phòng của bà. Nhưng khi lại bàn trang điểm, con thấy có lá thư của cô.

Trần Chương trợn mắt hỏi ngay:

– Thư? Đâu?

– Dạ, con không dám. Vẫn ở đó.

– Trời ơi! – Trần Chương kêu to – Sao mọi bữa chị lạnh lẽ, thế mà bữa nay khờ quá vậy? Sang lấy đưa qua cho tôi coi.

Chị Hoài vẫn run run quay bước, nhưng Trần Chương đã nhanh chân qua mặt chị.

Lòng ông dâng lên 1 nỗi lo đến khó tả. Tuy đã dần nén sự hồi hộp, nhưng tay ông vẫn còn run khi mở lá thư:

“Kính thưa ba má!

Con biết ba má sẽ cho con là đứa con bất hiếu, nhưng con không thể ở lại được nữa. Vì sao? Chắc ba má đã biết. Xin ba má tha lỗi cho con về tất cả. Xin ba má đừng tìm con.

Vĩnh biệt ba má.

Con gái của ba má.

Trần Vân Kiều”.

Nhìn ông chủ bàng hoàng đứng ngây ra như chưa hiểu, chị Hoài lắp bắp:

– Thưa... cô chủ nói gì vậy ạ?

Trần Chương sực tỉnh. Mặt tái đi, ông hỏi mà còn run:

– Bà đã thức chưa?

– Dạ, bà chưa dậy ạ. Đêm qua bà thức khuya.

Trần Chương không biết làm gì nữa, ông ngồi phệt xuống ghế. Ông không thấy giận con mà chỉ thấy lo sợ cho con. Nó đi đâu? Liệu nó có liều thân?

Ôi! Con gái của ba! Trần Chương gục xuống 2 tay ôm đầu:

– Đừng nói cho bà biết vội nha.

Ông Trần Chương nhìn lên, thờ thẩn nói với chị Hoài:

– Vân Kiều bỏ nhà đi rồi.

– Trời! Ông chủ nói sao?

– Tôi chết mất. Tại tôi...

– Ông chủ! Ông bình tĩnh lại đi. Bây giờ làm sao đây?

– Làm sao? Tôi cũng không biết nữa.

Chị Hoài ngó trôn ông chủ và nghĩ bụng:

– “Thương con gái vậy mà... cứ ép uống con. Cái ông này kỳ thiệt”.

– Hay ta báo công an, hử ông chủ?

– Phải, phải, báo công an ngay. Báo ngay.

– Để con đi gọi chú lái xe lên.

– Ờ. Gọi cả Tư “cầu” nữa. Tôi cần họ giúp tôi. Trời ơi...

– Dạ.

Chị Hoài rời khỏi phòng ông chủ. Thương con mà chỉ chút lợi trước mắt mà làm khổ con 1 đời sao? Thật là 1 bài học nhớ đời cho ông.

Vừa ra đến hành lang, chị gặp bà Ái Vân. Thấy chị, bà hỏi, giọng lo âu:

– Chị Hoài! Thấy Vân Kiều đâu không?

– Dạ... dạ... Thưa, không ạ.

– Ông dậy chưa?

– Thưa bà, ông dậy lâu rồi ạ.

Hơi lạ vì thái độ của chị Hoài, bà Ái Vân bước vội về phía phòng của chồng. Không thấy chồng đâu, bà bước nhanh về phòng Vân Kiều. Bà sợ hãi thấy ông vẫn còn mặc áo ngủ, đầu tóc rối tung. Ông đang gục trong tay và rên rỉ điều gì đó.

– Ông ơi! Nè ông...

Trần Chương nhìn vợ bằng cặp mắt mờ đi vì đau đớn.

– Gì vậy ông? – Và bà chợt nghĩ ra – Hả? Vân Kiều đâu? Con tôi đâu? Con tôi đâu?

Thấy vợ gào lên thảm thiết, Trần Chương tỉnh dần. Ông nắm lấy tay vợ, giọng yếu đuối:

– Nó trốn đi rồi.

– Ôi! Trời ơi là trời! Vì sao? Ôi, Vân Kiều! Nó đi hồi nào, sao ông biết? Sao ông không cho tôi hay? Sao thế này? Ôi! Ông giết tôi rồi... Trời ơi... Ông giết con tôi rồi.

Bà ngã xuống giường khóc trong tiếng kêu than đến não lòng.

Đang rối đầu, nhức óc, lại nghe tiếng vợ khóc, Trần Chương như phát cuồng lên:

– Chú Tư! Chú Tư đâu?

– Dạ... thưa ông chủ.

– Xuống dưới nhà, tôi muốn nói chuyện.

Mọi người nhìn nhau rồi trở ra cầu thang. Trần Chương lại bên vợ:

– Bà có im đi không! Để tôi kêu người đi tìm nó về.

– Tìm? Trời ơi! Con tôi nó làm sao, thì ông giết tôi đi, giết tôi đi... Con ơi, Vân Kiều ơi...

Nhìn vợ bối rối, Trần Chương đành để mặc bà lại và chạy xuống lầu.

Mọi người thấy ông chủ đều cúi đầu chờ đợi.

Trần Chương bật 1 câu hỏi vô lý:

– Ai thấy Vân Kiều đi đâu không?

– Dạ, thưa ông chủ, không ạ.

Ông Tư tài xế trả lời. Vì ông là người giữ chìa khóa cổng, và mỗi đêm, ông đều đi dạo quanh nhà.

– Anh Tư “câu”?

– Dạ, thưa ông chủ, không ạ. Cả mấy bữa nay, con không có gặp cô chủ.

– Bà Tám, chị Hoài đều không nghe cô chủ nói đi đâu à?

– Thưa ông chủ, nếu cô đi đâu, phải kêu tôi mở cổng chứ. – Ông Tư tài xế đỡ lời.

– Mở cổng? Giờ này mà ông còn chờ nó kêu ông mở cổng. Đồ ngu! Giờ mấy người chia nhau đi báo công an cho tôi. Báo khắp mọi nơi, nghe chưa?

- Dạ.
- Lẹ đi!
- Trần Chương chạy lên lầu, ông lục tìm ảnh con với ý nghĩ: “Chắc phải nhờ đến Đài Truyền hình nữa. Lạy trời! Mong Vân Kiều đừng đại dột. Con ơi! Đừng đại dột nghe con. Con về, ba chiều con. Ba sẽ chiều theo ý con hết”. Lục hoài không thấy hình của Vân Kiều, ông liền nhào qua phòng mình, nhìn vợ vẫn rên rỉ, hỏi:
- Bà có biết con nó để hình ở đâu không?
- Tôi không biết. – Bà thần thờ trả lời, rồi lại kêu – Ôi, Vân Kiều! Phải chi ông đừng ép uống nó, thì đâu đến nỗi này. Trời ơi! Suốt đời ông mang thù mang hận, để bây giờ ông giết con, ông hả dạ chưa? Hả giận chưa?
- Bà dầm tay xuống giường, giọng khàn đặc.
- Đang lục tung cái giá sách mà ông nhớ là có quyển album để đó, chợt Trần Chương dừng tay, kêu lên:
- Vậy mà tôi không nghĩ ra. Phải, phải...
- Bà Ái Vân nhìn chồng không hiểu gì.
- Bà yên tâm đi! Đúng là nó trốn đến nhà thằng đó chứ không đi đâu đâu. Chắc thằng khốn nạn đó rủ rê nó, nó mới dám bỏ nhà đi.
- Ông đừng nói xàm. Tối qua, chín giờ, ông còn nghe nó đàn mà.
- Ồ há. Vậy nó đi hồi nào kìa? Nhưng đi 1 mình, làm sao nó dám đi. Chắc chắn là nó có hẹn với thằng ấy rồi.
- Ông còn ngại biện. Ông ép uống nó quá, nó còn biết sợ là gì nữa. Nó... Trời ơi! Vân Kiều! Con đừng nghĩ quẩn nha Vân Kiều.
- Tôi phải đến gặp họ mới được.
- Gặp ai?
- Ba mẹ thằng đó.
- Ông định làm gì vậy?
- Họ chứ không ai vào đây. Nhất định họ đã bàn mưu cướp không con gái mình. Đúng là lũ cướp.
- Ông Chương nghiêng rằng :
- Họ mà ngoan cố không chịu trả con Vân Kiều, thì tôi sẽ báo công an khám nhà họ, xem liệu họ có liều được nữa không?
- Ôi! Ông nghĩ kỹ chưa? Nếu không hận thù lại chất thêm thù hận.
- Bà im đi không? Cứ nghe bà rên rỉ hoài, tôi hết nghĩ ra điều gì rồi.
- Nghĩ? Nghĩ gì nữa, ông hại con rồi.
- Bỏ mặc bà Vân, ông ra hành lang, kêu to:
- Cô Hoài!
- Dạ., thưa ông chủ.
- Anh Tư tài xế về thì báo ngay cho tôi.
- Dạ, thưa ông chủ dùng điểm tâm chứ ạ?

– Được. Cho tôi ly cà phê sữa nóng.

– Dạ.

Chị Hoài chạy vô bếp, hấp tấp theo lời ông chủ.

o O o O o

Thật ra, chị Hoài đang thì thầm dở câu chuyện với bà Tám, nên vừa đặt mấy thứ vào khay, chị Hoài vừa nói:

– Xui cho cô chủ ghê, bà biết không?

– Kể thì kể lẹ đi, tao đang rối ruột đây.

– Thì... bà biết không? Bữa đó, tôi đi chợ và lén mang thư của cô chủ đến cho cái cậu ấy.

– Ai? Cậu nào?

– Cậu Đăng Dũng đó. Cậu là 1 kỹ sư.

– Thôi, đưa lên cho ông chủ đi đã.

Bà Tám trút miếng ộp la thứ hai vào đĩa, nói.

– Nhưng tôi đến tận xí nghiệp của cậu ấy tìm mà không gặp. Người ta cho tôi hay cậu ấy vừa bay ra tận Hà Nội nhận máy, bà bảo vậy có xui không?

Bà Tám chùi tay vô tạp dề gạt đầu:

– Xui, xui thật. Nhưng đi đi đã, không ông chửi bây giờ, rồi ở đó mà kể lể.

Lạy trời phù hộ cho cô chủ.

– Ôi! Bà làm gì nhiều vậy nè?

– Trời! Trời, tui quên. Đầu óc thiệt tình...

Chị Hoài trở lại ngay và tiếp tục câu chuyện:

– Bà biết không? Tôi đành quay về chớ làm sao bây giờ?

– Ờ. Rồi sao nữa?

– Nghe tôi nói cậu ấy đã đi Hà Nội, cô chủ xui liền.

– Thì ra bữa kia, khi cô gọi tôi lên ấy à?

– Chứ gì nữa. Bà chủ cũng phát hoảng. Tôi sợ đứng tim. Lạy trời! Tôi chỉ nghĩ tại mình ngu, nên làm hại cô chủ.

– Nhưng cô ấy đã tỉnh rồi còn gì.

– Thì đã đành. Ai ngờ cô ấy bỏ đi như vậy.

– Cũng tại ông chủ cả.

– Bây giờ, ông chủ mới quỳnh lên đó.

– Lỡ cô ấy có làm sao, chắc bà...

– Ông cũng chẳng sống được chớ đừng nói bả. Tôi lên mấy lần, vẫn thấy bả vừa khóc vừa chửi ông.

– Xưa nay, bà ấy vẫn hiền lành.

– Gặp chuyện này, có Phật cũng lên tiếng chớ đừng nói người mẹ đứt ruột đẻ con ra.

Chợt có tiếng xe hơi chạy vô. Chị Hoài vội bỏ bà Tám bươn ra cửa:

– Có tin gì chưa chú Tư?

– Chưa.
– Ông chủ nói chú chuẩn bị đưa ông đi ngay. Tôi lên bảo ông xuống liền đó. Ông Tư gật đầu và vẫn im lặng như mọi ngày, ông thông thả đi vô bếp tìm nước uống.

o O o O o

Bà Phương Lan sững sờ nhìn ông Trần Chương. Chuyện gì đây? Trông mặt ông ta kia! Bơ phờ, giận dữ và đau khổ nữa.

Lấy vẻ tự nhiên, bà bước ra ngoài phòng khách:

– Chào ông.

Trần Chương sực tỉnh, ông không ngờ sau ngần ấy năm, Phương Lan...

Phải, bà vẫn kiêu diễm như thế.

– Chào bà.

– Mời ông ngồi.

Bà đưa tay về phía bộ xa lông, rồi bước tới trước:

– Ông Tùng có nhà không bà?

– Ông hỏi nhà tôi à?

Tim Trần Chương giật 1 cái làm ông nhói buốt khi nghe Phương Lan nói “nhà tôi”. Ông hiểu bà vẫn như ngày nào : Đây sức chinh phục.

Cố lấy lại sự đĩnh đạc, Trần Chương gật đầu:

– Tôi đến đây có chuyện quan trọng muốn hỏi ông bà.

Bà Phương Lan nén hồi hộp lại, vẫn tự chủ đến ung dung, bà nói:

– Chuyện quan trọng? Vậy xin ông cứ nói, liệu xem tôi có thể giúp gì cho ông không?

Trần Chương nhìn Phương Lan để tìm xem liệu bà có lúng túng vì tham dự vào âm mưu giữ Vân Kiều không? Nhưng... Ông không thể đọc được điều gì trên gương mặt vẫn rất đẹp của bà. Trần Chương cảm thấy khó xử. Mọi sự hùng hồ của ông đã tan biến ngay khi vừa nhìn thấy bà.

Đọc được sự lúng túng của Trần Chương, bà Phương Lan đứng lên, hỏi:

– Ông uống chút gì đã nha.

Không để ông trả lời, bà bước ra phía sau.

Trần Chương ngơ ngác nhìn theo như nhìn 1 ảo ảnh đang dần dần tan biến trước mắt.

“Mình nên bắt đầu như thế nào đây? Giá có Phạm Tùng ở nhà, thì dễ hơn.

Bây giờ chỉ có Phương Lan, mình phải nói gì bây giờ? Phương Lan... vẫn quyến rũ và vẫn mạnh mẽ như xưa. Mắt nàng vẫn long lanh, nhưng đó là ánh sáng của hạnh phúc thực sự. Đó là đôi mắt của người đã có được tất cả”.

Phương Lan đã trở ra với khay nước trên tay.

Bà vẫn giữ nguyên dáng đi của 1 bà chủ giới giang vừa trang trọng, vừa duyên dáng.

– Mời ông dùng nước.

– Cảm ơn bà.

“Thế mà đã có ngày bà ấy là của ta.”

Những ý nghĩ về 1 thời lại lướt nhanh trong đầu Trần Chương.

– Rất tiếc! Ông đến vào giờ này, thì cả nhà tôi và con trai tôi đều đi vắng cả.

“Phương Lan như không hề nhớ đến chuyện xưa. Nàng đối với ta như 1 gã người dưng, 1 vị khách không quen. Nhã nhặn và lịch sự quá”.

Thấy Trần Chương vẫn chưa vào chuyện, bà Phương Lan rất ngạc nhiên. Bà nghĩ: “Nhất định ông ta đến là phải có chuyện gì đó”, nên bà điềm tĩnh nhắc:

– Ông nhất thiết phải gặp nhà tôi sao?

–Ồ! Không, tôi gặp bà cũng được rồi.

Trần Chương lúng túng:

– Vậy, xin ông cứ tự nhiên cho.

Trần Chương uống thêm 1 ngụm nước, rồi mới đặt ly xuống, tìm lời mở đầu:

– Thưa bà, chuyện hơi...

– Xin ông cứ rõ ràng, thẳng thắn.

– Vâng, chắc bà cũng biết con trai bà?

– Ông muốn nói... Ông muốn nói Đăng Dũng hay... – Bà hơi xao động nên thấy ông do dự, bà hỏi luôn.

– Vâng, Đăng Dũng thưa bà.

Phương Lan giấu hơi thở nhẹ, nhìn Trần Chương chăm chú:

– Xin ông nói tiếp. Chẳng hay con trai tôi có gì phiền ông chăng?

– Bà biết con trai bà theo đuổi con gái tôi chứ? Và đã có lần...

– Tôi biết. Vâng, kể cuộc đời cũng oái oăm quá. Đăng Dũng lại yêu con gái ông.

– Tôi biết. Vâng, kể cuộc đời cũng oái oăm quá. Đăng Dũng lại yêu con gái ông. Nhưng có chuyện gì nữa chẳng, vì theo tôi biết, ông không bằng lòng mối quan hệ này?

– Làm sao tôi có thể bằng lòng cho con gái tôi yêu con trai bà.

Trần Chương thấy nóng mặt. Phương Lan khẽ nhún vai:

– Vì sao, thưa ông?

– Vì sao? Bà là người biết rõ điều đó, bà còn hỏi à? Tôi thật không ngờ...

Phương Lan điềm tĩnh mỉm cười:

– Ông không ngờ làm sao? Lúc nào ông cũng không ngờ cả. Vì sao, ông biết không? Vì ông chưa bao giờ biết thế nào là tình yêu.

– Không đúng. Tôi đã... Tôi đã yêu bà, nhưng bà phản bội tôi.

– Ông lầm rồi.

– ...

– Tôi không phản bội tình yêu của ông. Có lẽ phải nói là tôi đã phản bội sự nhầm lẫn của ông thì đúng hơn. Ông có 1 tâm hồn yếu đuối, làm sao lại yêu tôi được. Người ông cần phải là 1 phụ nữ dịu dàng, hiền thực. Nhưng thôi,

ông nói tiếp đi. Ông đến có chuyện gì vậy? Hay ông đã đổi ý rồi? Ông đồng ý cho 2 đứa yêu nhau?

– Không, không. Không bao giờ tôi cho con gái tôi yêu con trai bà đâu.

– Vậy ông đến đây làm gì? Ông nên bình tĩnh lại.

Giọng ông giờ trở nên lạnh lùng:

– Tôi đến để hỏi: có phải con trai bà đã bắt cóc con gái tôi không?

Bà Phương Lan tròn mắt:

– Cái gì? Ông nói gì kỳ vậy? Ông làm như ta đang ở Mỹ không bằng, hay ở thời kỳ “khủng bố”.

– Bà đừng mỉa mai tôi nữa.

– Ông nhầm! Ai lại mỉa mai ông vào lúc này. Thì ra... – Bà Phương Lan ngạc nhiên quá.

– Con gái tôi bỗng biến mất.

– Ai? Vân Kiều à? Cô ấy đi đâu?

Phương Lan thấy xúc động thật sự khi giọng nói Trần Chương run run nhắc đến con gái. Bà nhìn Trần Chương trân trối.

– Phải. Và tôi nghĩ con trai bà đã đem nó đi.

– Không. Nếu chúng yêu nhau, thì sẽ cưới xin đàng hoàng chứ.

– Vì tôi không đồng ý, thì làm sao cưới xin đàng hoàng được. Cho nên... bà đừng đóng kịch nữa. Hãy bảo Vân Kiều ra ngay cho tôi.

– Ông điên à? Con trai tôi không làm việc đó.

– Vậy thì nó đi đâu chứ? – Trần Chương vẫn nghi ngờ.

– Cô ấy đi bao giờ?

Phương Lan thành thật lo lắng hỏi. Bà thấy đau lòng như chính con gái mình bỏ đi.

– Mới sáng nay. Nghĩa là tối qua, nó còn ở nhà. Sáng nay, chúng tôi mới hay.

– Có thể Vân Kiều đi chơi đâu đó.

Vì Trần Chương giấu không nói chuyện mình ép con gái lấy chồng, nên đành giải thích theo hướng khác:

– Nó bỏ đi và có để lại thư.

– Thư? Ồi...

Đến đây thì bà Phương Lan hiểu. Đúng, Vân Kiều đã bỏ nhà đi.

– Chúng tôi đã cho tìm khắp nơi.

– Nhưng con trai tôi và cả nhà tôi nữa, đều đã bay ra Hà Nội từ mấy ngày nay rồi.

– Bà không gạt tôi chứ?

– Tùy ông.

Bà Phương Lan đứng dậy và nhìn Trần Chương nghiêm khắc:

– Ông đã gây ra chuyện rắc rối này, chỉ tại ông. Nếu ông tôn trọng tình yêu

của con gái ông, thì liệu cô ta có phải bỏ nhà đi hay không? Ông nói đi! Ông bao giờ cũng thật là độc ác. Bây giờ, cả với con gái ông, ông cũng tàn nhẫn như vậy sao? Lỡ... cô bé làm sao... Phải, lỡ nó liều mình đại đột thì ông... suốt đời ông sẽ ân hận.

– Bà im đi! Tôi đến đây không phải để nghe bà “lên lớp” tôi.

– Trần Chương! Tôi mong ông nghĩ kỹ. Hãy quên thù oán đi. Tôi vẫn đứt từng khúc ruột mỗi lần nhớ đến Đặng Khoa.

– Đến bây giờ, bà vẫn còn kêu than à? Bà đã phản bội tôi, bà đã giẫm nát tình yêu của tôi, bà đã hủy hoại đời tôi... Vậy mà giờ đây bà còn trách tôi nữa à? Tôi căm thù bà. Căm thù các người.

Trần Chương rên rỉ đau khổ và tức giận.

– Không đúng. Trần Chương! Ngày ấy... Phải, tôi không yêu ông, tôi chỉ yêu Phạm Tùng. Tôi hiểu, nhan sắc của tôi đã làm ông hiểu lầm tất cả. Ông si mê tôi không phải vì tình yêu mà vì xác thịt. Người đàn bà cho ông phải là người dịu dàng thùy mị, chứ không thể là tôi. Trần Chương! Ông phải hiểu, chính tôi đã cố thử, nhưng sống với ông mà lòng tôi nguội lạnh. Chỉ khi... với Phạm Tùng thì khác.

– Bà nhìn ông rồi trầm lại – Trần Chương! Nếu tôi sống với ông, thì suốt đời tôi sẽ phải lừa dối ông. Phải, tôi có tội với ông, nhưng thà như vậy. Tôi cứ nghĩ rồi ông sẽ hiểu. Không có tình yêu mà sống với nhau thì có khác gì sống trong địa ngục. Trần Chương! Chỉ vì ông cố chấp quá... ông đã tự hại mình. Xin ông... Tôi xin ông hãy quên tất cả đi.

– Không. Làm sao tôi quên được những ngày ấy. Cô đã đầu độc tôi. Tôi sống chỉ vì cô, vậy mà cô...

– Tôi tạ tội cùng anh. Chỉ mong anh cho tôi gặp con tôi. Đặng Khoa... con của tôi.

– Đừng nói nữa! Trời ơi...

– Ngần ấy năm rồi, chúng ta không còn trẻ nữa, tôi cứ phải khổ sở mỗi lúc nghĩ: Con trai tôi vẫn không biết tôi là mẹ nó. Trần Chương! Tôi xin ông...

– Không, không bao giờ.

Trần Chương chột bưng tỉnh. Ông quát to rồi bước nhanh ra cửa. Ông hiểu, nếu ông nhìn Phương Lan lúc này, ông sẽ phải khuất phục bà. Bà phủ phục trên nền nhà, nỗi đau đớn làm khuôn mặt bà đầm lệ. Bao giờ bà cũng làm ông đau khổ cả. Phải, đúng là số mệnh đã dày vò ông.

“Quá khứ trở về – nỗi đau đớn mệnh mông.

Ai biết được nỗi lòng tôi, ai biết?”

o O o O o

Trần Chương nhìn đắm đắm vào lá thư của con. Nét chữ Vân Kiều nhảy múa trước mặt ông. Người ông thoát nóng, thoát lạnh. Nỗi tâm trạng khó tả phủ kín người ông.

Giận, thương, đau đớn và sung sướng... tất cả làm ông tê dại. Rất lâu sau,

Trần Chương mới nhìn rõ từng chữ của con.

Thật là cứng cổ! Nó còn thách thức ba nó nữa, con ơi là con!

Nhưng biết làm gì bây giờ? Ông chợt nghĩ:

– Phải, thằng Hoàng Minh không tốt thật, nó chỉ giả dối mà thôi. Ta phải nói rõ cho hắn biết, ta không gả con cho hắn nữa.

Ông Trần Chương đọc lại bức thư, nó làm ông nhớ lại hôm vừa rồi khi ông cho Hoàng Minh biết tin Vân Kiều bỏ trốn:

– Ông đóng kịch hay sao?

Trần Chương ngạc nhiên nhìn Hoàng Minh trừng mắt quát hỏi ông rất hỗn xược.

– Trời ơi! Tôi đang dứt từng khúc ruột.

– Tôi không tin. Ông sắp đặt để lừa tôi. Tôi không dễ bị gạt đâu. Ông nhớ là tôi luôn luôn theo “luật rừng”.

– Hoàng Minh! Tôi nói thật. Tôi đến báo cho anh biết để cùng đi tìm Vân Kiều.

– Tìm? Ông không gả con cho tôi, việc đó quá rõ rồi còn tìm, tìm cái gì? Má tôi đã đi hết chùa nọ miếu kia, xin ngày tốt để sang nhà ông, giờ ông lại nói ngược vậy là sao?

Trần Chương không ngờ Hoàng Minh nói năng hỗn xược đến như vậy. Y đã không hề đêm xía gì đến nỗi lo lắng, đau khổ của ông, mà còn dám chửi ông nữa. Thật không thể chịu nổi. Trần Chương chỉ mặt Hoàng Minh:

– Thì ra mày chỉ là 1 thằng khốn nạn.

– Khốn nạn? Ông đừng trách tôi không biết điều nha. Ông tự nhìn lại mình xem. Ông nói rồi ông lại nuốt lời. Tôi không ngu để ông qua mặt đâu.

– Hoàng Minh! Mày định làm gì? Được, tìm được con gái rồi, tao sẽ trị cho mày 1 trận.

– Hả! Ông nói gì? Trị tôi? Ha... Ha... Ông điên rồi ông Trần Chương. Mở to mắt ra mà nhìn xem ai trị ai.

Nói xong, Hoàng Minh bỏ đi.

Một kẻ như thế mà mình lại định gả con cho nó. Mình thật hồ đồ.

Chỉ tại mình giận gia đình Phạm Tùng quá mà thôi. Mình chỉ muốn làm như vậy để chấm dứt hoàn toàn việc con của Phạm Tùng hy vọng làm rể mình.

Thật đúng là “tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa”. Bà Ái Vân này giờ nhìn chồng chờ đợi. Thấy ông im lặng quá lâu trong giây vò, bà nhỏ nhẹ:

– Ông ơi! Ông nghĩ sao, hả ông?

Trần Chương bưng tỉnh nhìn vợ:

– Còn nghĩ sao nữa? Đúng là... Thôi, bà cho người đến đài phát thanh và truyền hình nhắn tin cho con đi bà.

– Vậy là ông đã tha lỗi cho nó? – Bà Ái Vân xúc động hỏi lại.

– Phải.

– Tôi biết, tôi biết thế nào ông cũng tha thứ cho nó mà. Chị Hoài! Chị Hoài ơi...

Bà Ái Vân vội vã kêu lên, rồi chạy đi tìm mấy người giúp việc. Họ đã đứng ngay cầu thang chờ đợi. Chồng bà đã chịu nhún nhường không ép uống con gái nữa.

Lên đến lầu 1, thì bà gặp Đăng Khoa.

– Con đi đâu vậy?

– Con đi gặp ba.

Đăng Khoa vừa đi vừa trả lời.

Bà Ái Vân lại bảo:

– Ba con đang ở trong phòng. Con tìm ba có việc gì?

– Con có ít việc muốn bàn với ba. – Đăng Khoa trả lời.

Nói xong, Đăng Khoa đi thẳng xuống phòng.

Vừa thấy Đăng Khoa, ông Trần Chương vội lên tiếng:

– Đăng Khoa! Tất cả tại ba, tại ba hết. Tại ba mà em con mới bỏ nhà trốn đi.

– Trần Chương đau khổ rên rỉ.

Đăng Khoa ngạc nhiên nhìn ông Trần Chương hỏi lại:

– Tại ba? Sao lại tại ba? Nó lớn rồi, ba tìm nơi gả chồng cho nó chứ có gì mà...

– Nhưng... Ba ép nó lấy người nó không yêu.

– Ba! Vậy bây giờ ba nghĩ sao? Ba định thế nào?

– Đăng Khoa! Trước tiên phải tìm em con về đã.

– Biết nó ở đâu mà tìm.

– Nếu ba chịu tha lỗi cho nó, không ép nó lấy Hoàng Minh nữa, nó sẽ về.

– Ba đồng ý vậy sao? – Đăng Khoa nhìn ba ngạc nhiên hỏi.

– Thì đồng ý chứ sao nữa. Không lẽ bỏ mặc em con hay sao?

Đăng Khoa đi đi lại lại, rồi nhìn ba, nói:

– Ba ạ! Không được đâu.

Trần Chương nhìn con ngạc nhiên:

– Con nói gì! Sao lại không được?

Đăng Khoa dừng lại nói:

– Ba ạ! Con vừa gặp Hoàng Minh.

– Gặp Hoàng Minh?

– Dạ. Anh ta không tin là Vân Kiều bỏ trốn, mà cứ khẳng khẳng là nhà mình lừa anh. Anh ta dọa sẽ...

– Sẽ gì? Nó giỏi thì thử làm gì tao coi. Tao sẽ báo công an tóm cổ hắn chớ dọa tao à?

Đăng Khoa ngồi xuống chiếc ghế gần bàn làm việc của cha, nói:

– Ba coi thường Hoàng Minh quá. Anh ta không như ba tưởng đâu.

– Nhưng...

- Con phải nói mãi, anh mới tin chuyện Vân Kiều bỏ đi. Nhưng nếu Vân Kiều về, mà ba không chịu gả cho Hoàng Minh, thì sẽ có chuyện đó.
- Chuyện gì? Tao không sợ.
- Chỉ tại ba vội vàng. Nói thiệt với ba, giờ con đi đâu cũng lo ngại nữa đó.
- Lo gì? Hoàng Minh nó làm được gì?
- Ai biết được.

Nghe con nói, ông Trần Chương cũng thấy lo lo. Nhưng gả con cho Hoàng Minh thì...

Không, ông không thể. Ông đã hiểu, đó chỉ là 1 thằng đều.

Thấy cha tỏ ra kiên quyết, Đăng Khoa lo lắng thật sự. Cậu không muốn kể hết với ba những gì Hoàng Minh đe dọa cậu và gia đình. Cậu sợ tên lưu manh ấy. Hoàng Minh có quan hệ với rất nhiều băng nhóm anh chị. Chúng sẵn sàng ra tay, chỉ cần Hoàng Minh có tiền đưa ra. Mà Hoàng Minh thì đã nói: “Bằng mọi giá, tao cũng phải cưới cho được Vân Kiều. Nếu cần, tao bán cả gia tài đi”. Đăng Khoa biết Hoàng Minh không nói đùa. Y dám làm thiệt. Vì y đã tính, nếu lấy được Vân Kiều, y sẽ giàu gấp 10 lần.

Vì tiền, có chuyện gì y không dám nhúng tay.

Ông Trần Chương đứng lên, vỗ vai con:

- Đăng Khoa! Thôi, con cứ lo bốn phận của con đi, đừng sợ. Cha sẽ có cách. Đăng Khoa nghe giọng cha, cậu biết cha nói vậy thôi, chứ làm gì có cách nào.

o O o O o

Đăng Khoa chán nản bỏ về phòng mình. Bà Ái Vân đã nghe hết chuyện của 2 cha con. Bà lo lắng nhìn chồng.

- Có chuyện gì vậy ông?
- Không.
- Ông giấu tôi à? Hoàng Minh đe dọa nhà ta sao?
- Nó mà dám làm gì.

Biết chồng chỉ gạt đi, chứ thật ra ông chưa biết tính sao. Bà càng lo lắng hơn.

- Ôi! Con gái đi chưa về mà nó đã đe dọa rồi. Ông thấy chưa? Tự dung rước họa vào thân.
- Bà im đi! Ai biết Hoàng Minh khôn nạn thế. Thấy nó tử tế...
- Tử tế? Tiền, tiền... chứ tử tế gì cái mặt nó. Mới thấy nó, tôi đã biết ngay mà, nhưng ông tin nó quá. Ông biết đâu nó giăng bẫy ra rồi.
- Bà có im đi không? – Ông quát lên bất lực.

Bà nhìn ông dứ khoát:

- Ông muốn làm sao mặc ông. Nhưng Vân Kiều về, nhất định tôi không để ông gả nó cho thằng đều đó đâu.

Trần Chương nhìn vợ, rồi gạt đầu:

– Thì tôi có gả Vân Kiều cho thằng đó nữa đâu. Chẳng lẽ tôi hứa với con là để lừa nó hay sao? Tôi thương nó chứ có phải ghét bỏ nó đâu.

Bà Ái Vân chạy lại bên chồng:

– Ông nói thiệt chứ? Phải, ông đừng bắt con lấy thằng khốn nạn đó nghe ông.

– Không. Nhất định không mà.

– Nhưng... Ông nói sao với nhà Hoàng Minh bây giờ?

– Thôi, lo gì, tới đâu hay tới đó. Bà không phải lo lắng như vậy.

Bà thở dài, rồi nói chuyện khác:

– Không biết bao giờ con nó mới về, hả ông?

– Thì được tin, nó sẽ về chứ gì?

– Trời ơi! Mỗi 1 giờ trôi qua, tôi lại thấy ngày như dài mãi vậy.

Khẽ vỗ vào vai vợ, Trần Chương cảm thấy ông quá yếu mềm. Ông rất cần được san sẻ, được yêu thương. Vậy mà giờ đây, bên cạnh ông, chỉ có gánh nặng hận thù làm tình thương duy nhất của ông cũng phải lìa xa. Và cả vợ ông nữa, bà cũng đã không còn vâng lời ông như trước.

Giờ đây, ông mới biết rõ thật sự của tình thương yêu là thế nào. Thật khó có thể hình dung.

o O o O o

Ngay khi vầng trăng trốn vào 1 đám mây, thì Vân Kiều cũng rời khỏi toà nhà. Nàng quá thất vọng. Không có lối thoát nào khác nữa rồi. Vân Kiều tra chiếc chìa khóa vào ổ khoá lớn, thật nhẹ nhàng nàng lọt ra đường. Đêm đã khuya, Vân Kiều như người mộng du. Nàng đi và thì thầm nói chuyện với Đăng Dũng, 1 Đăng Dũng trong ký ức:

– – Anh yêu! Em đã nhờ chị Hoài tìm anh, vậy mà anh đi đâu?

– ...

– Em không thể chờ đợi anh được. Ba em cứ 1 mực bắt buộc em.

– ...

– Đăng Dũng! Vì yêu anh, em phải bỏ trốn thế này đây. Anh ơi! Em biết đi đâu bây giờ? Ôi! Thà chết chứ em không thể lấy ai ngoài anh.

– ...

– Kẻ ấy chỉ làm em kinh tởm. Y trơ tráo và đáng ghét vô cùng. Vậy mà không hiểu sao, ba em lại chịu y? Anh ơi! Có lẽ vì ba cố tình chia cắt chúng ta chăng? Có lẽ kiếp này ta sẽ không thể lấy được nhau chăng? Anh nói đi! Có phải vậy không anh?

Vân Kiều cứ đi mãi, đi mãi... Trăng mười tám đã chuyển dần sang phía Tây. Đường không 1 bóng người, nhà cửa cũng thưa thớt dần, để nhường chỗ cho những bức tường im lìm. Những hàng bạch đàn rung nhẹ trong gió. Chẳng chút sợ hãi, Vân Kiều cứ đi như thế. Đi mãi, đi mãi... Rồi nàng tới chân chiếc cầu bê tông khổng lồ.

Vân Kiều quẹo xuống con đường mòn dẫn ra bờ sông. – Nơi nàng vẫn thường cùng Đăng Dững ngồi tâm sự mỗi lúc họ được ở bên nhau. Hôm nay, nơi đây vẫn thế, gió chạy dài trên mặt sông, làn nước lao xao lấp lánh dưới trăng... Tất cả thật êm đềm tĩnh lặng. Vân Kiều thấy đau đớn vô cùng.

– Ôi! Sống làm gì nữa cơ chứ? Giờ đây em không có anh bên cạnh nữa rồi. Đăng Dững! Khi anh trở về thì em đã mãi mãi ngủ dưới làn nước kia. Mãi mãi...

Vân Kiều nhìn mông lung. Nàng nhớ lại tất cả những gì mà nàng và Đăng Dững đã nói với nhau. Vân Kiều âm thầm khóc 1 mình.

– Có lẽ ta phải trở lên trên cầu kia. Ở đây bờ nước thấp quá, lau có nhiều quá, không thể nhảy xuống được.

Nghĩ vậy, Vân Kiều đứng dậy. Nàng quá mệt mỏi nên lại ngã xuống.

Trăng rời đám mây sáng rực rỡ. Vân Kiều lại gượng dậy: “Trăng ơi! Hãy nhấn lại với Đăng Dững cho ta. Ta chỉ yêu Đăng Dững mà thôi. Ta chết đi mãi mãi được yêu anh”.

Nhìn lên vầng trăng, rồi ngó xuống bóng mình trên cỏ, Vân Kiều thì thảo lần cuối cùng. Nhưng chặng đường từ nhà tới đây đã làm 2 chân của nàng đau đớn, nhức nhối. Lúc này, nàng chẳng hề biết gì, Còn bây giờ, Vân Kiều muốn đứng lên để lên trên thành cầu, thì 2 bàn chân nàng, đầu gối nàng lại không đỡ được cùng đứng lên. Vân Kiều rên rỉ gượng dậy lần nữa.

– Ôi! Đau quá...

Vân Kiều tái người sợ hãi vì nàng chợt nghe tiếng quát đầu đó.

– Ai? Ai đó?

Và rồi 1 bóng người chạy tới, nhìn nàng, hỏi:

– Ai? Ai vậy nè? Sao lại ở đây khuya khoắt vậy?

Trăng sáng nên đang run rẩy vì sợ, Vân Kiều cũng nhận ra người hỏi là 1 ông già cao lớn, râu óng ánh nước.

Hình như ông già cũng đã trấn tĩnh lại được và nhận thấy trước mắt ông chỉ là 1 cô gái trẻ, nên cúi người xuống hỏi:

– Cô là ai mà ở đây lúc này?

– Cháu... cháu...

Ông già cảm thấy có chuyện gì chẳng lành đến với cô gái, nên lấy giọng ôn tồn hơn cho cô gái đỡ sợ:

– Cô ngồi dậy đi. Đừng sợ! Nhà tôi ở gần đây. Tôi đi câu. Cô ở đây có 1 mình sao?

– Dạ, cháu... cháu bị lạc đường.

– Ôi! Thật hả? Khô! Nhà cô đâu mà lại lạc tới đây? Khuya khoắt thế này... cũng gần sáng rồi đó. Thôi, đứng dậy đi. Tới nhà tôi, chờ tới sáng hẵng về. Con gái, đừng đi ngoài đường 1 mình thế này, cô hiểu không?

– Dạ. Ông mặc cháu.

– Kia!

Thấy cô gái trẻ chân chừ, ông nghĩ:

“Để cô ấy 1 mình ở đây thật không nên. Nhưng sao cô ấy lại không chịu theo mình về nhà? Chắc cô ấy sợ”.

Nghĩ vậy, ông lão ngồi xuống bên cô, đặt giỏ cá xuống cạnh:

– Cô nghe tôi, đừng ngồi đây.

Cô gái chợt khóc, làm ông già nghĩ: “Hay cô ta có chuyện gì buồn nên định tìm ra đây? Phải rồi! Ôi! Con gái thế kia... Khổ... Nhà ai có con mà để đến nông nổi này nhỉ? Mình phải khuyên cô ấy mới được”.

– Sao cô không đứng dậy? Đừng sợ cháu ạ. Hay cháu có chuyện gì buồn mà nghĩ đại nghĩ đột vậy? Nè! Lão khuyên thật. Chuyện gì rồi cũng qua, cháu chớ đại mà thiệt thân.

Vân Kiều khóc lớn hơn, nàng đang cần những lời an ủi.

Ông lão nói tiếp:

– Cháu nên nghĩ tới bố mẹ. Đừng làm khổ họ, cháu ạ.

– Ông ơi! Cháu khổ lắm.

– Nhưng không nên đại đột đi tìm cái chết thế này. Nào, bây giờ theo lão! Nhà lão chỉ có 2 ông bà già thôi, cháu đừng ngại. Bà lão nhà ông sẽ chăm sóc cho cháu.

– Ôi! Cháu... Ông mặc cháu, mặc cháu.

Hai ông cháu đang co kéo thì có tiếng gọi:

– Bớ... ông lão! Bớ... ông lão!

– Chết cha! Thấy lão đi lâu, bà sốt ruột ra gọi đó. Đi! Đứng lên đi cháu.

– Bớ... ông lão!

– Bà nó! Tôi ở đây.

– Trời đất! Có được con nào không mà ông đi lâu dữ vậy? Tôi đã lo cho ông.

– Lo cho tôi? Lo gì nào?

– Ôi! Già rồi, ông không sợ đêm hôm gió máy hay sao?

Ông lão bước nhanh lại gần bà lão, nói to:

– Tôi hả? Tôi, trời còn chẳng sợ, thì gió làm được gì? Bà nè! – ông thấp giọng – Có con bé nhà ai, chắc nghĩ đại, định tìm ra đây... Bà ra kêu nó về nhà mình đi. Lỡ nó đại đột thì...

– Ông nói gì? – Bà vừa hỏi vừa bước theo ông.

– Cô gái! Bà lão nhà tôi nè. Cô hết sợ chưa? Thôi theo chúng tôi về nhà đi.

Có gì, sáng ra ta tính.

Bà lão cũng sốt sáng:

– Úi chà! Còn trẻ thế này... Con ơi! Sao đại vậy? Đứng lên nào! – Bà kéo tay cô gái.

Vân Kiều đành đứng dậy.

– Úi. – Nàng khuy xuống.
 – Cô bị đau chân à?
 – Dạ.
 – Cố chút xíu. Nhà tôi gần đây à, chỉ mấy bước thôi. Nào! Ráng chút con gái. Đi, đi con!
 o O o O o
 Trời sáng rực lúc nào.
 Ông già ngó vào chiếc võng cô gái lạ đang ngủ mê. Ông ngạc nhiên bước lại gần nhìn Vân Kiều kỹ hơn:
 – Chà! Giống quá. Trông quen quá trời. Nhưng không lẽ...
 Nhìn cô gái lần nữa, ông bước vội xuống bếp.
 – Bà làm gì đó?
 – Nấu nước cho ông pha trà chứ làm gì?
 – Bà nè!
 Vẫn đây thêm củi vô bếp, bà hỏi ông:
 – Lại gì nữa đây?
 – Bà nhìn kỹ cô gái hồi đêm chưa?
 – Cái ông này! Sao phải nhìn kỹ? Cô ấy còn trẻ con. Tội nghiệp! Chắc con nhà giàu, chân tay trắng tươi ha ông. Không quen đi bộ nên kêu đau, khóc chán rồi ngủ. Tội nghiệp quá!
 – Cái bà này! Gì mà cứ tía lia.
 – Gì? Ông nói gì?
 – Bà nè! Tôi trông con nhỏ quen quá. Tôi cứ ngỡ gặp cô ta ở đâu rồi thì phải.
 – Ông chỉ được cái nhận xằng, nhận xạo không hà. Minh mà quen gì người như vậy? Tôi xem ra cổ là con nhà giàu có lắm đó. Quần áo thì thiệt là đẹp, đôi giày cũng vậy luôn, mặt mũi xinh xắn. Mà này! Hình như cổ đeo đầy vòng vàng nữa đó.
 – Thì bà cứ ra nhìn lại coi. Ai biết được. Biết đâu chừng mình có biết ba má cổ thì mình cũng mừng.
 Bà lão đành đứng dậy, bước theo ông ra ngoài.
 Cô gái vẫn ngủ ngon trên võng treo ở góc nhà.
 Hai ông bà lại gần cô gái.
 Bà kéo tay ông, thì thầm:
 – Đúng là... Phải, mình đã gặp cổ ở đâu rồi nhỉ?
 – Tôi nói mà.
 Cả 2 nhìn cô gái một lúc, rồi vào trong bếp thì thầm tiếp:
 – Bà nhớ chưa?
 – Chưa. Mà...
 Bà lật đật chạy vô buồng. Một lát, bà bê xuống chiếc hộp sắt cũ.

– Bà lôi thứ đó ra làm gì vậy?

Bà già không trả lời, mà mở hộp ra. Bà bỏ những giấy tờ lật vạt ra và thận trọng, bà lão lấy ra 1 chiếc túi ni lông, bên trong có những tấm ảnh cũ.

– Bà làm gì kỳ vậy?

– Ông xem này! – Bà đưa 1 tấm ảnh ra trước mặt ông.

– Ồ, cái này mình chụp kỷ niệm với ông bà chủ trước khi về đây chứ gì?

– Ông nhìn kỹ đi.

– Để làm gì kia chứ?

– Ông thấy ai đây không?

Ông già nheo mắt đưa tấm hình lại sát bên cửa sổ:

– Thì đây là ông chủ, đây là bà chủ. Còn đây là bà và tôi.

– Thế, mấy đứa nhỏ?

– Thì con ông chủ, con mình... Thằng Tư “cẩu” nè.

– Rồi... Ông thấy con gái ông chủ chưa? Nhớ không?

Ông hơi lặng đi và nhìn mãi vào gương mặt cô bé chừng 13, 14 tuổi.

– Không lẽ...

– Còn ai vào đó nữa.

– Nhưng... Tại sao?

– Hú vía! Mình phải giữ con nhỏ lại mới được.

– Mà sao con nhỏ lại ở đây đêm hôm vậy cà?

– Tôi chắc là có chuyện gì rồi.

– Phải đó. Nhưng...

– Đợi cổ dậy, tôi sẽ hỏi kỹ. Tội nghiệp, đêm qua nó khóc quá trời.

– Không lẽ ông bà chủ đuổi cô ấy?

– Làm sao vậy được. Ông không nhớ cô ấy là cục cưng của ông bà ấy sao?

Họ chỉ có 1 mình cô, chứ Đăng Khoa thì...

– Cũng là con của ông chủ chứ bộ.

– Đã đành... Nhưng cậu ấy là con của bà Phương Lan, chứ đâu phải con bà Ái Vân.

– Ôi! Con của ông, không phải con hay sao?

– Bà thiệt tình. Dù sao, nhìn thấy Đăng Khoa, ông cũng đau khổ và... Còn bà Ái Vân thì làm sao yêu quý cậu chủ được, cho dù bà ấy rất hiền lành.

– Ông thật khéo nghĩ. Mọi chuyện đã qua lâu rồi, chẳng lẽ cứ nhớ mãi chuyện xưa mà buồn, mà giận hay sao? Thôi, thôi, ra xem cô ấy dậy chưa nào? Phải hỏi cô chủ mới được.

– Bà nên làm cái gì cho cô ấy ăn thì hơn. Tôi thấy cô ấy mệt mỏi quá đó.

– Ồ, để tôi nấu cho cô ấy tô cháo cá lóc.

o O o O o

Bà Ái Vân bật dậy khi nghe có tiếng lao xao dưới nhà.

– Cô chủ đã về!

– Cô chủ đã về rồi!

Bà chạy vội xuống lầu.

Ông Trần Chương cũng lao ra cửa, nhưng rồi ông không đi theo vợ. Ông chỉ nhìn từ bao lon tầng lầu xuống. Cảnh 2 mẹ con Vân Kiều ôm nhau khóc làm ông xúc động. Nhưng 1 ý nghĩ chợt lóe lên:

“Vân Kiều từ đâu về? Nếu không phải từ chỗ gia đình Phạm Tùng giấu giếm nó?

Phải. Hôm ấy bà ta đã chối, nhưng lại xin ta cho Vân Kiều và Đăng Dũng cưới nhau. Rõ ràng họ có ý dờn ta vào tình thế khó xử để phải đầu hàng họ. Hà! Để xem các người có khôn ngoan hơn ta không? Nhất định ta không gả Vân Kiều cho Đăng Dũng. Nhất định là như thế”.

Nỗi tức giận lại bỗng chốc làm tim ông thắt lại. Tình yêu thương trong những ngày qua nay bỗng chốc cháy thành lửa đốt sự hận thù âm ỉ suốt bao nhiêu năm nay trong lòng ông. Trần Chương vẫn chưa bao giờ quên là mình đã bị Phương Lan và Phạm Tùng lừa dối.

Ông rung chuông gọi người làm.

– Ông chủ cần gì ạ?

– Hãy nói với Vân Kiều lên gặp tôi.

Ngạc nhiên trước thái độ của ông chủ, nhưng chị Hoài vẫn im lặng vâng lời chạy xuống lầu.

– Thưa bà, ông chủ cho gọi cô Vân Kiều.

– Thế à! Đúng là con phải lên gặp ba con đi. Con hãy chào ba và cảm ơn ba.

– Má! Ba còn giận con không?

– Má không biết. Nhưng những ngày qua, ba con đã rất lo lắng cho con.

– Vậy mà ba đã không xuống với con. Ba vẫn giận con, má ạ.

– Vân Kiều! Con đừng sợ. Ba con... có lẽ muốn giấu xúc động thôi. Đã mấy đêm nay, ba con không ngủ. Lúc nào cũng bồn chồn ngóng chờ tin con.

– Thật hả má?

– Ôi! Con của má.

Bà Ái Vân ôm lấy con âu yếm. Hai mẹ con cùng bước lên lầu.

Vân Kiều thấy ba ngồi ở bàn làm việc. Khi nàng và má nàng vào, ông không nhìn lên làm cả 2 mẹ con cùng cảm thấy lo sợ. Bà Ái Vân nắm tay ra ý:

– Con chào ba ạ.

– Vân Kiều! Con từ đâu về?

Giọng ba nặng nề làm cho Vân Kiều lo sợ:

– Thưa ba...

Trần Chương nhìn con, cặp chân mày cau lại làm gương mặt ông dữ hằn.

Ông gay gắt:

– Đừng nói dối ba. Con ở đâu về, nói cho thiệt nghe chưa. Ba sẽ không tha thứ cho kẻ nào giấu giếm con. Ba không muốn họ lợi dụng sự nhẹ dạ của

con để ép ba.

– Ba! Ba nói gì vậy? Con không hiểu...

– Vân Kiều! Con không hiểu hay con về hứa với họ để lừa dối ba?

Vân Kiều nhìn mẹ, nàng quá ngạc nhiên trước những lời ba nàng vừa nói.

Bà Ái Vân cầm tay con rồi nhìn chồng, nhỏ nhẹ:

– Kia ông! Con nó mới về sao ông kỳ vậy? Chẳng phải ông đã mong chờ nó về hay sao?

Ông Trần Chương đứng dậy, bước đến trước 2 mẹ con đang nắm chặt tay nhau.

– Đúng là tôi đã mong nó về, nhưng chuyện đó không dính dáng gì đến việc nó phải trả lời câu hỏi của tôi.

– Ba! Con xin lỗi ba. Hôm ấy vì quá sợ việc ba ép con lấy Hoàng Minh, con đã trốn khỏi nhà...

– Con trốn theo thằng Đăng Dũng à?

– Không ạ.

– Không? Con nói thiệt chứ Vân Kiều?

– Ba! Con đâu biết nói dối.

– Thế mày ở đâu suốt mấy hôm nay? Nói đi! Chẳng lẽ mày dám 1 mình đi lang thang và thuê khách sạn ở?

– Ba! Con đã trốn đi lúc nửa đêm. Con cũng chẳng biết mình đi đâu. Con... con đã định... – Nước mắt ở đâu chảy dài trên má Vân Kiều.

– Trời ơi! Ông thật tàn nhẫn. Con đã về, ông còn muốn gì nữa? Nín đi con! Trời ơi...

– Má...

Vân Kiều tủi thân quá trước thái độ của cha cô. Cô ôm lấy mẹ nước nở.

– Thôi im đi! Nín đi! Mày ở đâu về?

– Ông không thể để cho con nó nghỉ ngơi đã ư? Ông muốn nó ở đâu về?

Bà Ái Vân nhìn chồng tức giận. Bà mĩa mai ông.

Trần Chương đập tay xuống bàn:

– Tôi muốn nó ở đâu về à? Ở đâu cũng được, miễn là đừng ở nhà của những kẻ tôi căm ghét, kẻ thù của tôi, bà hiểu chưa?

– Trời ơi! Ai là kẻ thù của ông? Ông nói gì vậy?

Vân Kiều đã hiểu ba nàng muốn gì, nàng kêu lên:

– Má! Má để con nói. Ba! Con có ở nhà ai đâu. Con ở...

– Ở đâu? Nói mau!

– Thừa ba, con ở nhà ông bà Tám “cầu”.

– Hả! Ai?

– Dạ, ông bà Tám ngày xưa ở nhà mình. Ba má anh Tư “cầu” làm vườn nhà mình đó ba.

– Làm sao con biết nhà ông bà ấy mà tới?

Trần Chương có phần dịu lại. Ông thấy mình thật hồ đồ, nên tỏ ra ân cần.

– Dạ, thấy con lang thang giữa đêm. Lúc ấy, con đi bộ nhiều, chân đau quá. Ông đi câu đêm, tưởng con lỡ đường cho con về nhà nghỉ nhờ. Hôm sau, ông bà nhận ra con. Ông bà Tám còn giữ bức hình nhà mình chụp cùng ông bà khi tiễn ông về nghỉ.

– Ôi! Tôi nhớ ra rồi. Phải, bữa đó con mặc chiếc đầm màu hồng, đúng không? Trời! Mười mấy năm rồi mà ông bà Tám vẫn nhận ra con sao?

– Dạ.

Vân Kiều nhìn mẹ đang vui vẻ nhắc lại kỷ niệm cũ.

– Ôi! Má phải đi cảm ơn ông bà đã cứu mang con. Ôi! Đúng là trời thương con. Đúng là ông bà nhà mình có hồng phúc. – Bà Ái Vân ôm con xuýt xoa. Ông Trần Chương nói:

– Nhưng biết là con mà ông bà dám giữ con suốt 1 tuần hay sao? Ông không sợ ba mẹ trách à?

Vân Kiều nhìn cha, rồi kể tiếp:

– Đúng là nhờ có ông bà Tám, nếu không, con đã đại dột... Nhưng khi ông bà bắt con về, thì con đã không chịu. Con khóc rất nhiều, xin ông bà cho con ở với ông bà. Sau đó, ông nghĩ ra cách viết thư cho ba. Con vẫn nghĩ ba sẽ không tha thứ cho con, nhưng ông bà Tám cứ cam đoan với con hoài: “Tôi sống ở nhà cô mấy chục năm tôi biết, ông chủ nhân hậu chứ không ác đâu. Vả lại, ông chủ thương cô nhiều lắm”. Rồi ông bà kể cho con nghe bao nhiêu là chuyện về ba mẹ, về ông bà nội.

Ông bà Trần Chương nghe Vân Kiều nói vậy thì nhìn nhau. Ông cau mặt, hỏi:

– Ông bà Tám còn kể về ai nữa không?

– Không ạ. Sao ba lại hỏi thế?

– À... – Trần Chương thấy lúng túng nên vờ đứng dậy.

– Ba mẹ ạ! Ông bà Tám thật tốt với con.

– Con yên tâm! Ba mẹ biết phải làm gì.

– Hôm nay, ông bà cũng đưa con về nữa đó. Ông nói, sợ ba lại rầy con, nên...

– Vậy ông bà ấy đâu, lúc này sao mẹ không thấy?

– Dạ, dưới chỗ chú Tư “cầu”.

– Trời đất! Gọi ông bà ấy lên ngay đi.

Ông Trần Chương gạt đầu đồng tình.

– Tôi cũng cần hỏi ông bà ấy vài điều.

– Ba! Ba không tin con à?

– Tin chứ. Nhưng con tự ý bỏ đi trong đêm làm ba vẫn nghi ngờ.

– Trời ơi! Ông thử ở trong tâm trạng của con xem, ông đã làm con nó uất quá.

– Đúng là bữa đó... Không thể tìm được Đăng Dũng, nên con nghĩ con chẳng còn cách nào khác, con chỉ muốn chết. – Nước mắt lại làm cô bé nghẹn ngào.

– Ôi, con gái của mẹ! Con về rồi, mẹ mừng lắm. Đừng khóc nữa con, ba con cũng sẽ không ép uống con nữa đâu. – Bà Ái Vân cố an ủi con.

Vân Kiều lau nước mắt, rồi nói:

– Ba má cho con về phòng, con mệt quá.

Nhìn con, bà Ái Vân nói với chồng:

– Ông thật kỳ cục quá! Con nó đi thì lo lắng thế, vừa thấy mặt con, ông đã lại này nọ. Ông không còn thương nó hay sao?

– Thôi, bà im đi! Chỉ vì bà không hiểu tôi đó thôi.

Thấy chồng quát lên, bà Ái Vân vội bỏ về phòng riêng. Vừa đi, bà vừa nghĩ:

– “Đạo này ông ấy thật trái tính trái nết quá”.

Dù sao Vân Kiều cũng đã về. Ôi! Con yêu quý, ngọc ngà của mẹ. Nhìn thấy con, mẹ đã sống lại rồi. Lạy trời! Con xin tạ ơn người đã phù hộ độ trì cho chúng con.

Hãy để cho Vân Kiều nghỉ ngơi 1 chút. Mình xuống dưới nhà nói bà Tám nấu cái gì thật ngon cho Vân Kiều ăn mới được.

Phải, ta sẽ đi gặp ông bà Tám “cầu” ngay, để cảm ơn họ nữa.

o O o O o

Trong khi ở nhà Vân Kiều như vậy, thì Đăng Dũng cùng cha rất bận ở ngoài Bắc. Họ tìm đến những nhà máy lớn chuyên chế tạo máy công cụ như nhà máy công cụ số I ở Hà Nội, rồi nhà máy cơ khí Đông Anh... Đến đâu, họ cũng có được những hợp đồng rất tốt. Phạm Tùng còn được tin ở cảng Hải Phòng mới nhập kho 1 lượng khá lớn máy nông nghiệp của Nhật. Ông vội vàng cùng con xuống tận nơi xem xét.

Ngồi trên chiếc xe du lịch thuê của công ty xe khách Hà Nội, 2 cha con vừa ngắm cảnh 2 bên đường, vừa phấn khởi trò chuyện. Phạm Tùng nhìn con trai, hỏi:

– Con thấy không khí làm ăn ngoài này ra sao?

– Con rất thích, ba ạ.

– Vì sao?

– Việc mua bán ngoài này, con thấy có vẻ sòng phẳng lắm.

– Ý con muốn nói: không qua khâu môi giới nhiều, nên giá cả đúng đắn chứ gì?

– Đúng vậy đó ba ạ. Trong mình, việc mua bán qua nhiều khâu trung gian quá. Nếu mình không rành chút xíu là bị lừa ngay.

– Ồ. Ba thấy việc hợp đồng cũng vậy. Mọi chi tiết đều rõ ràng, chuẩn xác. Không hề có chuyện 2 mặt như 1 số nơi trong mình.

– Đó. Tất cả nó tạo nên 1 giá cả thích hợp đó ba.

–Ồ. Con có nhận xét gì nữa không?
–Dạ, con chỉ hơi tiếc là các xí nghiệp quốc doanh ngoài này luôn có 1 thủ tục chậm chạp quá. Từ lúc gặp, trao đổi đến ký hợp đồng giao hàng mất quá nhiều thời gian. Nếu ở Sài Gòn, họ làm trong 1 giờ, thì ngoài này mất cả tuần. Con không hiểu tại sao họ luôn luôn phải “hội ý ban giám đốc” như vậy.

Ông Tùng cười to:

– Con của ba tinh lắm. Mọi cái, con đều có nhận xét chính xác cả. Có điều nếu ta là bạn hàng quen rồi, thì mọi khâu sẽ nhanh hơn.

– Liệu có đúng vậy không ba?

– Thì như ở nhà máy công cụ đó. Mình đã là bạn hàng hơn 2 năm nay của họ rồi, nên trong buổi sáng, cha con mình đã có ngay hợp đồng của 3, 4 loại máy.

Đặng Dũng gật đầu:

– Đúng thế. Con nhớ ra rồi. Có phải ta đặt hàng họ máy điện loại nhỏ và 1 số chi tiết cho máy xay xát và máy đóng gói, phải không ba?

–Ồ. Ba thấy tiếc cho nhà máy đó thiệt.

– Ba tiếc cái gì vậy ba?

–À! Họ có 1 công nghệ sản xuất quá lớn, nhưng họ lại sử dụng quá ít.

– Ba thấy thế à?

–Mấy lần xuống, hoặc đi qua các phân xưởng, ba thấy rất rõ điều đó. Trong mình chưa có nhà máy công cụ nào lớn như vậy.

– Ba ơi! Nếu đợt này chúng ta xuống Hải Phòng có hàng vừa ý, thì ba có định tham gia hội chợ không?

– Có con ạ. Chuyến này vô, cha con mình sẽ lại vất vả đấy. Cần tham gia hội chợ để thu hút khách hàng, con ạ.

– Con nghe nói hội chợ kỳ tới có mấy chục nước đăng ký lận đó.

– Con yên tâm đi. Ba đã có chuẩn bị rồi.

Xe của họ đang tiến vào thành phố Cảng. Hai bên đường thật nhiều xe máy đời mới chạy, Đặng Dũng nhận xét:

– Ba thấy ở đây, họ xài sang hơn Hà Nội không?

–Ồ. Còn hơn cả Sài Gòn nữa ấy chứ. Ba nghe nói ở dưới này, họ làm ăn dữ lắm, chứ không trì trệ như ở Hà Nội.

Một cặp nam nữ chở nhau trên chiếc mô tô phân khối lớn vượt qua xe của cha con Đặng Dũng. Cả 2 quay lại cười thay lời cảm ơn anh tài đã có ý cho họ vượt lên an toàn. Cô gái còn quay lại vẫy tay với Đặng Dũng. Chàng chào lại và chợt nhớ tới Vân Kiều.

Thấy con tư lự nhìn mông lung, Phạm Tùng đoán ngay là con có tâm sự.

Ông hỏi vừa đủ Đặng Dũng nghe thấy:

– Con và Vân Kiều dạo này ra sao?

- Ba ạ! Con khó nghĩ quá.
 - Trần Chương vẫn không chịu à? Đúng là nan giải đấy, con ạ.
 - Ba! Không lẽ con và Vân Kiều phải xa nhau thật sao ba?
- Phạm Tùng nhìn ra đường phố, chậm rãi nói:
- Tình yêu sao dễ khuất phục vậy con?
 - Nhưng ba Vân Kiều nhất quyết lắm. Cả tháng nay, ông còn cấm Vân Kiều đi 1 mình nữa đó. Đi học sinh ngữ, ông cũng bắt má Vân Kiều kèm... Con đâu có gặp cô ấy nữa.
 - Vậy mà tối nào, má con cũng bảo con không có nhà. Ba cứ nghĩ...
- Đặng Dũng lắc đầu, thở dài:
- Con chỉ đứng nhìn cô ấy tan học ra mà thôi. Con... Con buồn quá, ba ạ.
 - Và vì vậy nên con lao vào công việc cho quên, phải không?
- Nghe giọng ba vừa cảm thông, vừa có chút trách móc, Đặng Dũng lắc lắc đầu:
- Thì con còn biết làm gì nữa.
- Phạm Tùng nhìn con không vui lòng. Ông cau mày nói, giọng nghiêm khắc:
- Thế thái độ của Vân Kiều ra sao?
 - Cô ấy rất khổ tâm. Một lần xin được mẹ cho phép ra gặp con. Vân Kiều nói: “Dù thế nào, cô ấy cũng chờ con”, ba ạ. Vân Kiều yêu con thật mà.
- Ông Tùng nhìn vào mặt con:
- Vậy mà con lại để mặc cho sự việc dần trôi. Con nghĩ hạnh phúc tự đến với con sao?
 - Ba! Tất nhiên con sẽ không để mất Vân Kiều. Nhưng làm thế nào, thì con chưa thể nghĩ ra.
- Ông Tùng gật đầu:
- Ba tin con của ba biết đấu tranh để bảo vệ tình yêu của mình. Đặng Dũng! Con biết không? Ba yêu mẹ con khi... mẹ con đã có chồng. Vậy mà ba vẫn giành được tình yêu, ba vẫn bảo vệ được tình yêu của ba mẹ.
 - Ôi! Thế cơ à?
 - Điều cơ bản là mẹ con cũng rất yêu ba, và mẹ con rất can đảm. Mẹ con không phải là người đàn bà cam chịu. Ba gặp mẹ con, ba hiểu ngay mình đã gặp người đàn bà của cuộc đời. Hiểu vậy nên ba chẳng chịu khuất phục, bất cứ 1 thế lực nào ngăn cản ba...
 - Ba thật tuyệt!
- Ông Tùng cười trong những hình ảnh của 1 thời trai trẻ đang hiện về.
- Con biết không? Thậm chí khi biết ba và mẹ yêu nhau, người ta... À! Thì là chồng của mẹ lúc ấy – con 1 gia đình giàu có nhất Sài Gòn lúc bấy giờ – đã đẩy ba vào lính. Họ nghĩ ba sẽ tử trận. Chiến tranh lúc ấy đang hồi khốc liệt, con ạ. Quân giải phóng đã tấn công vào Sài Gòn rồi mà.
 - Tức là mùa xuân năm Mậu Thân, hả ba?

- Ồ. Con nhớ năm đó chứ?
 - Con có học qua lịch sử?
 - À! Vậy mà con biết không? Súng đạn cũng không giết được ba 1 khi ba chưa cưới được má con.
- Đặng Dũng nhìn ba thán phục:
- Ba giỏi thật! Còn con, con hèn kém quá.
 - Đặng Dũng! Con là con của ba mẹ, lẽ nào con chịu khoanh tay để người yêu đau khổ. Vẫn chưa muộn, Đặng Dũng ạ. Ba mong con sẽ xứng đáng với tình yêu của Vân Kiều trao cho con.
 - Ba! Nhưng...
 - Hãy chịu khó suy nghĩ, khi đó sẽ tìm ra lối thoát. Con nên nhớ là ba mẹ lúc nào cũng ở bên con.
 - Con cảm ơn ba. Nhất định lần này trở về, con sẽ tìm ra cách gì đó.
 - Ba chúc con thành công!

Hai cha con nắm chặt lấy tay nhau.

Chiếc ô tô đang đưa họ vào khu vực cảng Hải Phòng. Người tài xế rất thông thạo ở đây, nên anh ta đã nhanh chóng giúp cha con Đặng Dũng tìm ra văn phòng giao dịch. Anh ta còn hứa, nếu cần anh sẽ giới thiệu với họ tới những nơi cần thiết.

Dù chưa vào việc, song ông Phạm Tùng đã thấy hài lòng và tin rằng chuyến làm ăn này của 2 cha con nhất định sẽ gặt hái được nhiều kết quả tốt.

Vừa đặt chân đến đất Cảng, họ đã hoà ngay vào không khí làm ăn sôi động vô cùng. Từng đoàn xe hàng dài không dứt và cảng mới tập nập, náo nhiệt làm sao. Đoàn tàu biển lớn từ hàng trăm quốc gia cập bến.

Thật tuyệt vời! Đặng Dũng sung sướng ngắm nhìn tất cả và nghĩ:

“Bao giờ cưới Vân Kiều rồi, chàng sẽ đưa nàng ra hưởng tuần trăng mật ngoài này”. Chàng đã được nghe bao nhiêu chuyện về những danh lam thắng cảnh ở ngoài Bắc mà chưa có dịp nào cả. Đặng Dũng cũng nghĩ:

“Ba nói rất đúng. Không thể ngồi chờ tình yêu phát triển. Về tới Sài Gòn, chàng nhất định phải tìm gặp Vân Kiều ngay. Nếu nàng đồng ý, thì họ sẽ 1 lần nữa xin ba má Vân Kiều cho họ cưới nhau. Nhưng nếu ba mẹ của Vân Kiều vẫn không chịu, thì mình sẽ cùng Vân Kiều đi xây dựng hạnh phúc ở 1 nơi thật xa. Thời buổi này, làm sao ba Vân Kiều có thể ngăn cản mãi được. Nhất định chàng sẽ thuyết phục nàng, không cam chịu nữa. Không thể để cho người khác được quyền quyết định tình yêu và hạnh phúc của mình được”.

Với quyết tâm như vậy, Đặng Dũng thấy phấn khởi trở lại. Chàng cảm thấy thật dồi dào sức mạnh. Chàng lao vào công việc để sớm được trở về gặp Vân Kiều. Chắc nàng đang ngóng chờ tin chàng lắm.

Ngày ấy, chàng đã hứa với nàng sẽ tìm cách giải quyết. Vậy mà rồi chàng đã

để nàng chờ đợi.

“Vân Kiều! Anh sẽ sớm trở về tìm em. Hãy chờ anh! Vân Kiều yêu quý! Hãy chờ anh”.

“Sẽ ra sao khi xa người yêu đầu

Buộc lại lòng mình trong nỗi nhớ bơ vơ

Từng đêm buồn nhẹ bước dạo thần thờ

Sao thế nhĩ tình yêu ơi có biết?”

o O o O o

Chờ cho tới khi thấy chiếc xe chở ông Trần Chương rời chiếc cổng sắt lớn để trườn xuống lộ và sau đó vài giây đã hòa vào dòng xe vô tận chạy trên đường. Bấy giờ, Đấng Dững mới rời khỏi quán cà phê nhỏ chếch bên kia đường.

Hơi do dự, song Đấng Dững vẫn nhấn chuông. Không phải chờ lâu, chàng thấy có 1 người đàn ông cao lớn, tay vẫn còn cầm chiếc kéo tỉa cây thông thả đi về phía cổng. Chạy trước anh ta là 1 con béc—giê lừng lững. Tuy thấy người đứng ngoài, con chó vẫn không tỏ ra giận dữ.

— Anh hỏi ai vậy?

Đấng Dững đoán người này là anh làm vườn trong nhà Vân Kiều. Nàng có kể cho chàng nghe về người này. Một người tốt, hiền, và rất giỏi huấn luyện chó.

— Dạ, tôi muốn gặp cô Vân Kiều.

Người kia nhìn Đấng Dững từ đầu đến chân, rồi nói từng tiếng một:

— Ông chủ tôi có ra lệnh: không cho ai vô nhà khi chưa được phép của ông.

Đấng Dững vội nói:

— Nhưng ông ta vừa đi rồi.

— Thì anh phải chờ ông ta về.

— Tôi cần gặp cô Vân Kiều ngay. Anh hiểu cho, tôi cần gặp cô ấy mà.

— Cậu nên biết rằng, tôi chỉ là người làm, tôi buộc phải theo đúng lời ông chủ dặn.

Đấng Dững thở dài lúng túng tìm lời, hy vọng người kia hiểu cho chàng, nhưng chàng không biết bắt đầu nên thế nào. Vì vậy cứ nắm lấy song sắt ngó sâu vào sân với hy vọng nhìn thấy Vân Kiều.

Người đàn ông chậm chạp quay lui. Chú chó cũng vụt chạy lên trước.

— Anh gì ơi!

Thấy ông ta bỏ đi, Đấng Dững cuống quýt gọi.

Người kia nhìn lại, nét mặt vẫn thản nhiên:

— Anh cần gì à?

— Vâng, vâng. Anh giúp cho. Anh nhấn giúp Vân Kiều ra cho tôi gặp nàng chút xíu.

— Ô! Chắc không được đâu. Nếu ông chủ về, ông ấy bắt gặp, thì tôi sẽ bị

khiến trách.

– Tôi van anh, tôi xin anh mà. Anh hãy thông cảm giúp tôi.

Người đàn ông lại ngó trôn Đấng Dũng, rồi thông thả gật đầu, nói:

– Thôi được, tôi vào báo với cô chủ. Còn cô ấy có dám ra không thì lại là chuyện khác.

– Dạ, vâng. Anh giúp cho ạ. Xin anh nói, có Đấng Dũng đến tìm.

Không nói gì, người đàn ông bỏ đi và mất dạng sau những hàng cây thông xanh biếc.

Đấng Dũng hồi hộp chờ đợi.

o O o O o

Lòng anh dâng lên 1 cảm xúc rất khó tả.

Khi được nghe mẹ kể lại tất cả những chuyện xảy ra lúc anh đi vắng, anh xúc động vô cùng. Vân Kiều đã vì anh mà dám bỏ nhà ra đi chống đối lại cha nàng. Điều ấy chứng tỏ nàng yêu anh thật lòng thật dạ, sẵn sàng hy sinh tất cả vì anh. Càng nghĩ, anh càng yêu nàng hơn và anh cảm thấy có lỗi với nàng. Anh đã để nàng 1 mình chống chọi với cơn bão cuộc đời.

“Ôi, Vân Kiều người yêu bé nhỏ của anh! Hãy cho anh được chung vai cùng em hứng chịu những sóng gió để vượt qua thử thách. Hãy tha thứ cho anh về tất cả. Từ đây đã có anh bên cạnh, chúng ta sẵn sàng bảo vệ tình yêu cho nhau”.

Đang cầm những bông hoa vừa mới hái từ vườn vào, thì Vân Kiều ngạc nhiên thấy anh làm vườn bước vào cửa lớn. Rất ít khi Vân Kiều thấy anh lên toà nhà này, ngay cả hôm ba mẹ anh đưa Vân Kiều về.

– Anh Tư! Có chuyện gì phải không?

Thấy cô chủ chạy lại, người làm vườn lùi ra. Con bẹc-giê thì chạy lại bám lấy ngực nàng. Mím cười, Vân Kiều hồn nhiên:

– Có phải anh định vào bếp tìm nước uống không? Anh vào đi. Hay để tôi kêu chị Hoài đưa ra cho anh nha.

– Ấy đừng, đừng cô chủ. Nếu khát, tôi biết đi đến chỗ nào có nước chứ.

– Thế có chuyện gì? Anh muốn gặp mẹ tôi à?

– Dạ không.

– Hay anh tìm tôi? Vậy thì vô đi. Anh đừng ngại. Rồi chị Hoài sẽ lau ngay vết bùn đất ở chân anh.

Hơi đỏ mặt vì 2 lần Vân Kiều nhắc đến cái tên Hoài với giọng trêu đùa ranh mãnh, anh Tư lắc đầu.

– Cô chủ ạ! Ngoài kia có người muốn gặp cô.

Vân Kiều thấy run rẩy. Tim nàng đập dữ dội.

– Ai... ai thế?

– Vì ba cô dặn không cho ai vào, nên tôi...

– Nhưng... Trời ơi! Không phải Hoàng Minh chứ?

– Cô chủ! Không phải Hoàng Minh đâu ạ. Nếu là gã thì tôi đã nhận ra, và sẽ cho chó xé xác thằng cha ấy.

Vân Kiều lại hấp tấp hỏi:

– Vậy ai? Họ không nói tên cho anh à?

– Dạ, anh ta bảo cứ nói với cô có Đăng Dũng đến thăm ạ.

– Sao, Đăng Dũng à? Ôi! Anh ấy đã về sao?

Nàng buông rơi những bông hoa và định chạy xuống thềm. Chợt có tiếng bà Ái Vân gọi:

– Vân Kiều! Con định chạy đi đâu đấy?

Nghe tiếng mẹ, Vân Kiều sững lại. Nàng bối rối, nhưng trước lúc quay vào, Vân Kiều nói với anh làm vườn:

– Hãy chờ em ngoài kia.

Nhặt mấy bông hoa lên, Vân Kiều đi lại phía cầu thang, nơi mẹ nàng đang bước xuống:

– Mẹ!

– Con đang cắm hoa à?

– Vâng ạ. Con đi dạo và thấy những bông hoa này đẹp quá. Mẹ có muốn con đặt bình bông này vào phòng mẹ không?

– Cảm ơn con.

– Mẹ xuống nhà làm gì vậy?

– À! Mẹ xuống dặn bà Tám chuẩn bị 1 món ăn khuya cho ba con. Dạo này, ba con rất bận.

– Lại mở gian hàng mới à mẹ?

– Không, năm nay ba con chỉ tham gia hội chợ thôi, và ông ấy muốn làm thật quy mô. Thôi, con cắm hoa tiếp đi nha.

– Dạ.

Vân Kiều nhìn theo mẹ và nghĩ: “Nếu mình gặp Đăng Dũng bây giờ không gặp cha quay lại đột ngột thì nhờ má biết má cũng sẽ rầy. Má vẫn rất sợ phải chống lại ba. Má quá yêu ba và chỉ muốn phục tùng ba”.

Vân Kiều do dự, rồi vụt chạy lên lầu.

Nàng chạy trở xuống, rồi lao ra vườn gọi:

– Anh Tư! Anh Tư!

– Tôi đây cô chủ.

– Anh đưa cho anh ta tờ giấy này nha.

– Cô không ra gặp à?

Vân Kiều cảm động trước sự quan tâm của anh Tư. Anh ít nói, nhưng biết nhiều.

– Không anh ạ. Và anh nói giùm em, anh ấy về ngay đi nha. Kéo dặng ba em.

Dù rất muốn ra với Đăng Dũng, nhưng Vân Kiều vẫn không dám. Nàng sợ

làm ba bức tức thì rồi ổng lại bắt nàng lấy chồng.

Nhìn theo anh Tư, Vân Kiều bước theo anh trên cỏ và khi nhìn thấy cổng, nàng liền nép vào sau 1 chậu cây cảnh lớn đặt trên bệ đá trắng.

– Đấng Dững! – Nàng thầm kêu – Hãy đến với em!

Rồi sợ mình sẽ lao ra khỏi chỗ nấp, Vân Kiều lại bỏ chạy trở vào. Nàng đã nhìn thấy chàng, và nàng đã biết là chàng vẫn nhớ đến nàng. Thế là đủ, lòng sung sướng và hồi hộp nàng chờ đợi.

Ngồi lên xe, Trần Chương quay kính cửa xuống cho mát và mệt mỗi ngả lưng vào đệm xe phía sau.

– Anh cũng mệt lắm, phải không?

– Dạ. Hôm nay, chúng tôi chuyên nhiều hàng quá.

– Anh thông cảm cho tôi nha. Thuê người bốc vác bữa nay sao khó quá. Ai cũng kêu thiếu người cả, anh thấy không?

– Dạ. Tôi làm được mà ông chủ.

– Tiếc là hôm nay không kêu cậu Tư “cầu” cùng đi.

– Dạ.

– Máy giờ rồi nhỉ?

Trần Chương lục túi tìm đồng hồ, nhưng vẫn hỏi.

– Dạ, 11 giờ rồi ạ.

– Chà, khuya quá!

– Vâng, đường đã vắng lắm rồi.

– Đây là ngoại ô mà. Chớ trong thành phố, giờ này vẫn còn đông lắm.

– Vâng ạ.

Sau đó Trần Chương lim dim mặc cho xe chạy.

Tiếng xe thắng gấp làm Trần Chương giật mình tỉnh hẳn, nhưng không nhìn thấy gì nên hỏi:

– Gì vậy?

– Có người chặn đường.

– Đâu?

– Ông Trần Chương! Tôi đây.

Trần Chương ngơ ngác quay phắt về phía cửa. Hoàng Minh quét đèn pin vào mặt tài xế và lia về phía Trần Chương.

– Anh định làm gì thế?

– Làm gì à? Chỉ hỏi ông định hủy đám cưới, phải không?

– Nhưng con gái tôi không chịu.

– Tôi không biết. Mặc ông!

– Anh định làm gì tôi? Anh Tư! Cứ chạy xe đi.

– Chạy đằng trời! Để tôi dạy cho ông biết là khi nuốt lời hứa với Hoàng Minh thì sẽ ra sao.

Gã đâm thẳng vào mặt Trần Chương.

Bên kia, người lái xe chưa kịp xử trí cũng đã bị lôi ra khỏi xe.
Bốn bóng đen chia nhau đánh, đấm Trần Chương và người lái xe túi bụi.
Trần Chương đau đớn rên rĩ.

- Thằng khốn nạn... Rồi mày sẽ biết.
- Ha... Ha... Sắp chết còn bày đặt. Để tao cho mày đi luôn, xem mày còn bẻm mép được nữa không?
- Thằng chó! Đồ đều! Hự...
- Tổng vào bụng nó ấy. Hãy cho nó biết thế nào là Hoàng Minh...
- Ồi... Ái... Trời ơi...

Từ đâu bay tới 2 bóng người và những cú đá mạnh đến vỡ hàm Hoàng Minh, làm y kêu thất thanh. Trong ánh đèn pha của ô tô, Trần Chương nhìn rõ cuộc ẩu đả diễn ra khốc liệt. Nhưng 4 người của Hoàng Minh đã yếu dần và bỏ chạy.

- Ông không sao chứ? Ông hãy lên xe đi, tôi sẽ đưa ông về nhà.
- Nhìn người tài xế của mình đang đau đớn, Trần Chương gạt đầu. Ông để Phạm Tùng diu vào băng sau.

o O o O o

Sau khi đưa ông Tư tài xế đi cấp cứu ở bệnh viện, trong tòa nhà mới im ắng dần.

Bà Ái Vân sẵn sóc chồng thật dịu dàng.

Đồng hồ điểm 2 giờ sáng.

Vân Kiều lên xuống lầu, rồi chạy ra cổng.

- Em yêu!

- Anh!

Cổng được thận trọng mở ra và đóng lại, không 1 tiếng động.

Đặng Dũng ôm lấy người yêu. Họ hôn nhau say đắm.

Đặng Dũng bồng người yêu đi sâu vào sân.

Vân Kiều nghen ngào úp mặt vào ngực người yêu.

- Nín đi em. Anh nhớ em quá.

- Em cũng thế.

Chàng lại hôn lên môi nàng.

- Vân Kiều!

- Dạ.

- Rồi đây, liệu ba em có chịu gả em cho anh không?

Vân Kiều tuột xuống, đứng trên thảm cỏ mềm.

- Em không biết.

- Vân Kiều! Nếu ba em không chịu thì sao?

- Em không biết. – Nàng đắm đuối nhìn người yêu.

Đặng Dũng ghì chặt lấy nàng, thì thầm:

- Em dám đi cùng anh không? Anh yêu em! Anh không thể sống thiếu em

được, Vân Kiều ạ.

– Em cũng yêu anh, Đăng Dũng ạ. Những ngày vừa qua càng làm em hiểu là em chỉ có thể sống nếu có anh.

– Ôi, em của anh! Như vậy là em đồng ý đi với anh chứ? Chúng ta sẽ đi thật xa. Và bao giờ...

Chàng cúi xuống nhìn nàng mỉm cười:

– Bao giờ thì sao hả anh?

Họ ngã xuống cỏ. Nàng lọt giữa vòng tay âu yếm của chàng.

– Em muốn biết bao giờ ư?

– Em muốn biết lắm. – Tiếng nàng du dương như nhạc hòa trong đêm xuân.

– Thật sao em yêu? – Chàng hỏi và hôn lên má nàng mắt nàng rồi xuống cổ nàng.

Vân Kiều ngã người mềm mại dưới những nụ hôn của người yêu. Tay nàng vòng quanh cổ chàng:

– Nói đi anh yêu.

– Và bao giờ chúng ta có con.

Họ cuốn lấy nhau trong muôn ngàn nụ hôn cuồng say.

Bầu trời trên đầu họ quay tròn, đất dưới lưng họ rung chuyển. Hơi thở của họ xao xuyến cả vườn cây, làm chim trong tổ phải ngừng thở, và mầm dưới cây phải cựa mình hồi hộp đợi chờ...

Vân Kiều gối đầu lên ngực người yêu thì thào:

– Ba má anh chịu xa anh sao?

– Vì tình yêu của anh, ba má anh không bao giờ cản.

– Ba má anh thật tuyệt vời.

– Phải, vì họ hiểu thế nào là tình yêu, em ạ.

– Còn ba em thì lại không hiểu tình yêu. – Vân Kiều thì thầm buồn bã.

Vuốt ve tấm lưng thon thả của người yêu, Đăng Dũng hỏi:

– Em vẫn buồn sao?

– Nếu chúng ta đi, má em sẽ đau khổ biết chừng nào. Bà luôn cần có em.

– Nhưng nếu không... Hay em không muốn theo anh?

– Đăng Dũng! Sao anh nói thế? Em sẽ đi theo anh, dù có phải tới tận nơi nào xa xôi nhất, nhưng em rất thương má... Giá ba đừng ngăn cản chúng ta. À, anh yêu! Hay...

– Em muốn nói gì vậy, Vân Kiều?

– Anh có thể đến gặp ba em 1 lần không? Biết đâu ông nghĩ lại.

Vuốt bờ vai xinh đẹp của người yêu, Đăng Dũng nói:

– Vân Kiều! Em tin ba em đã nghĩ lại mà chịu cho chúng ta cưới nhau sao?

– Nhưng... cũng có thể chứ.

– Em yêu! Nếu vậy thì ông đã chẳng gần như đuổi cha con anh về.

– Ôi! Không biết vì sao mà ba em lại giận ba má anh quá vậy, hả anh?

– Anh không biết. Nhưng em hãy tin anh, ba má anh là những người tốt nhất trên đời.

– Đăng Dũng! Em tin anh mà. Em tin ba má anh rất tốt. Họ không thể là kẻ phản bội như ba em nói được.

Thấy Vân Kiều vẫn nòng nài bày tỏ, Đăng Dũng rất cảm động. Chàng ghi chặt người yêu vào ngực.

– Vân Kiều! Anh cảm ơn em nhiều lắm. Em thật nhân hậu. Anh vẫn buồn mỗi lúc nghĩ có thể em sẽ thiếu sự kính trọng ba mẹ anh.

Vân Kiều ôm chặt lấy Đăng Dũng:

– Không đời nào. Dù em rất thương ba em, nhưng em biết có thể ba em đã hiểu lầm ba mẹ anh. Em luôn quý trọng ba mẹ anh. Phải, ba anh là 1 người dũng cảm. Anh cũng vậy, Đăng Dũng ạ. Còn má anh, em chưa thấy ai đẹp như bà. Một vẻ đẹp đầy sức chinh phục. Nhìn bà, em nghĩ trong bà luôn dồi dào 1 nguồn yêu thương vô bờ bến, tuy đôi mắt của bà có ánh buồn kín đáo.

– Vân Kiều! Em nhạy cảm quá. Em rất ít gặp má anh, mà sao em nhận xét má đúng như anh vậy. Má thật mạnh mẽ, nhưng không phải má chỉ có niềm vui và hạnh phúc. Đầu đó trong tim, hình như má vẫn có chút buồn.

– Má anh thật can đảm mới có thể giữ riêng cho mình nỗi buồn khổ ấy.

– Phải. Có lần anh bất chợt nhìn thấy má khóc âm thầm. Thấy anh vào, má giấu nước mắt và cười với anh.

– Má em rất hiền lành. Bà yêu ba em lắm và rất cưng em. Có điều, hình như bà không yêu anh Đăng Khoa lắm.

– Vậy à?

– Anh Hai em luôn nói như vậy. Em không biết có phải như vậy không?

Tiếng chuông nhà thờ ngân nga bay đến khu vườn làm đôi trẻ tỉnh mộng đắm say:

– Anh phải về thôi.

Chàng hôn lên môi nàng, âu yếm dịu dàng đứng dậy. Họ chia tay nhau lưu luyến:

– Hãy chờ anh, đêm nay.

Mắt họ soi vào nhau tha thiết quá làm chàng lại ôm chặt nàng lần nữa, hôn nhau lần nữa rồi chàng mới vụt chạy ra đường với niềm vui sướng mê mông.

o O o O o

Đang chuẩn bị nổ máy chiếc Suzuki sang trọng của mình, thì Đăng Khoa bị ai đó đập vào vai:

– Cậu Khoa!

– Anh... Hoàng Minh.

Nhìn vẻ hốt hoảng của Đăng Khoa, Hoàng Minh cười, nói nhỏ bên má cậu ta:

– Vào đây uống nước đã.

– Tôi vừa uống xong cùng mấy đứa bạn.

– Tôi biết. Nhưng tôi có chuyện muốn bàn với cậu đây.

Nghe giọng đe dọa của Hoàng Minh, anh lo lắng:

– Chuyện gì vậy? Tôi phải về.

– Cứ vô đây đã. Cậu biết tôi rồi mà.

– Anh đã...

– Tôi chỉ dạy cho ba cậu biết điều chút đỉnh thôi, và cậu cũng nên biết điều với tôi thì hơn.

Không hy vọng thoát khỏi tay Hoàng Minh, Đăng Khoa đành khóa xe theo y vào quán cà phê.

Hoàng Minh dẫn chàng đến 1 chiếc bàn nhỏ dưới 1 khóm trúc vàng rực, rồi nói với cô phục vụ:

– Em cho bọn anh 2 ly cà phê đá.

– Dạ, có liền ạ.

Chờ cô gái đi xa, Hoàng Minh kéo ghế lại gần Đăng Khoa hơn:

– Cậu hứa giúp tôi cưới em gái cậu, vậy mà...

– Dạ, tôi...

– Tất nhiên là do ba cậu. Nhưng bây giờ cậu cần phải giúp tôi.

– Bây giờ thì tôi giúp được gì cho anh?

– Ô! Tất nhiên là được, tôi mới gọi cậu chứ.

– Nhưng...

– Cứ ngồi yên, tôi sẽ nói cho cậu rõ.

Hoàng Minh đã biết tâm sự riêng của Đăng Khoa: Luôn khao khát tình yêu của ba mẹ, vì vậy, y khôn ngoan nói:

– Nếu cậu làm được việc này, thì ba cậu sẽ không thể thờ ơ với cậu như trước nữa.

Đăng Khoa nghi ngờ nhìn Hoàng Minh:

– Anh nói thế là sao? Tôi chưa hiểu.

– Này nhé! Ba cậu rất căm ghét nhà thằng kỹ sư, người yêu của em gái cậu chớ gì?

– Sao anh biết?

– Biết chứ. Cũng vì vậy mà ông hứa gả Vân Kiều cho tôi, đúng không nào?

– Đúng.

– Bây giờ, tất nhiên ông rất lo là nếu không gả được chồng cho Vân Kiều, thì nó sẽ theo thằng đó. Mà tôi biết, ông ấy hận gia đình đó lắm. Anh mà cho thằng kỹ sư “nóc ao”, thì nhất định ông phải thương anh rồi.

Đăng Khoa nghe nói, ngồi ngẩn ra nghĩ ngợi:

“Đúng là ba mình căm ghét nhà Đăng Dũng thiệt. Ông đã nói họ là những kẻ phá hoại đời ông, cướp đoạt tình yêu hạnh phúc của ông. Phải, ông vẫn chưa

trả được hận nhà đó. Phải, mình mà... Nhưng bằng cách nào làm cho Đăng Dũng “nốc ao” được cơ chứ?

Từ trước tới giờ, mình toàn làm cho ba phiền lòng, chỉ có Vân Kiều là... Nếu bây giờ mình làm được điều này, chắc chắn ba sẽ thương yêu mình hơn”.

Đoán biết Đăng Khoa đã chịu, Hoàng Minh liền choàng tay qua vai Đăng Khoa, kéo sát lại thì thầm:

– Cậu cứ làm... như thế nha. Đơn giản quá, phải không nào? Dễ vậy mà còn muốn gì nữa. Bọn mình sẽ hỗ trợ cho cậu.

– Thật vậy sao, anh Hoàng Minh?

– Chớ gì nữa. Cậu chỉ tham gia chút xíu thôi, rồi sau này cậu được tất cả còn gì nữa. Đồng ý chứ?

Thấy Đăng Khoa vẫn còn do dự, Hoàng Minh lại nói tiếp:

– Cậu lớn rồi, vậy mà gia tài đó cậu định để vượt khỏi tay à? Nếu ba cậu vì nể má cậu mà cho hết con Vân Kiều thì sao? Cậu phải tranh thủ ngay tình cảm của ba cậu đi. Chỉ cần cậu “loại” được thằng Đăng Dũng, cậu sẽ tha hồ mà lập công với ông.

Đăng Khoa uống nước rồi gật đầu, chắt lưỡi nhận lời Hoàng Minh.

– Cậu cứ y vậy mà làm. Đó là kế hoạch tuyệt hảo mà bọn này nghĩ ra đó.

Nhét vào túi áo trước ngực của Khoa gói giấy nhỏ, Hoàng Minh đứng dậy:

– Giờ thì chào. Nhớ tất cả chưa? Địa điểm, cách thức?

– Nhớ.

Hoàng Minh cười, gật đầu rồi bỏ đi. Y khoái chí khi thấy kế hoạch đã hoàn tất bước đầu.

Nhất định phải cho thằng khốn nạn đó 1 trận ra trò mới được. Để xem mày còn ra oai nữa hay không? Mày cậy mày và cha mày có võ hả? Rồi mày sẽ biết.

Về đến nhà, Đăng Khoa chạy lên phòng mình ngay để xem Hoàng Minh đưa cho mình cái gì. Chàng đi qua phòng của ba mẹ thì nghe tiếng ba nói to:

– Mày nói gì vậy Vân Kiều? Thì ra mày vẫn lén lút gặp nó à?

– Kia ông! Con nó nói vậy...

Ông Trần Chương quát lớn:

– Còn bà nữa. Bà làm hư nó. Bà nuông chiều nó quá, nên mới đến nông nổi này.

– Nhưng ông đồng ý... – Tiếng mẹ chàng yếu ớt chống đối.

Ba chàng lại gay gắt:

– Đồng ý? Đồng ý cho nó về, đồng ý hủy bỏ hôn lễ với thằng Minh, chứ đồng ý cho nó lấy thằng con trai nhà Phạm Tùng à?

Đăng Khoa ghé sát cửa nghe cho rõ. Chàng gật đầu:

– Lại chuyện của Vân Kiều. Rõ ràng ba thù nhà thằng đó quá trời.

Tiếng em gái chàng:

– Ba! Người ta còn dám cứu ba.

– Thì chỉ tại vì con... vì con mà ba suýt chết đó, con thấy không? Hoàng Minh không hận ba sao được. Thiệp cưới nhà nó đã đặt in xong, mọi việc đều đang tiến hành. Ba ở vào địa vị Hoàng Minh, ba cũng vậy thôi.

– Ông nói gì kỳ vậy?

– Ba! Người ta quên mọi hận thù để cứu ba thoát nạn. Ba không thể quên hận thù sao?

– Không. Có phải cha con nó định ép ba? Hà... làm ơn để lấy nư sao?

– Ba! Đâu có chuyện đó. Nhưng...

– Thôi! Ôn là ôn, oán là oán. Không nói nhiều.

– Ôi! Ba nói ba thương con, mà sao ba nỡ chia rẽ con và anh ấy. Chúng con yêu nhau mà ba.

– Trời ơi! Nói hoài mà con tôi nó chẳng hiểu cho tôi là sao? Nó không hiểu là ba nó chịu bao nhiêu là đau đớn hay sao? Bao nhiêu năm nay. Phải, có ngày nào nhìn Đăng Khoa mà ba không đứt từng khúc ruột đâu.

– Ba... ba nói gì?

– Ba nói...

– Kia! Ông lại mất bình tĩnh rồi.

Tiếng má chàng cắt ngang làm Đăng Khoa ngạc nhiên. “Ba nói gì kỳ thiệt. Mỗi ngày nhìn Đăng Khoa... Thế là thế nào nhỉ?” Dù sao mình cũng cần phải giúp ba ngay mới được. Thật quá rõ rồi. Ba vẫn hận nhà Đăng Dũng ghê gớm”.

– Vân Kiều! Thôi để má đưa con về phòng.

– Má! Con khổ quá.

– Con... Rồi ba con sẽ nghĩ lại mà.

– Hừ! Không bao giờ. Bà và nó đừng có mơ tưởng, không bao giờ tôi gả cho nhà ấy.

Nghe tiếng dép mẹ kéo lê trên sàn. Đăng Khoa bỏ về phòng của chàng. Nằm lăn ra giường, Đăng Khoa nói 1 mình:

– Ba ơi! chỉ này mai nữa thôi... Ngày một là mọi chuyện sẽ kết thúc. Ba sẽ không bao giờ phải khổ sở vì những người kia nữa. Con sẽ trả thù cho ba, con sẽ được ba yêu, phải không ba?

“Trên cả bầu trời, tình thiêng liêng cao cả

Đấng sinh thành vất vả mới có ta

Mù quáng, đam mê, ham gắm vốc lựa là

Bất hiếu tử quay đầu kia là bên”.

o O o O o

Đang ngồi trên chiếc mô tô đã tắt máy đậu sát vỉa hè, Đăng Khoa bật dậy khi thấy chiếc xe du lịch trườn khỏi cổng. Cậu nhìn và nhận ra Đăng Dũng ngồi

sau tay lái. Không do dự, Đăng Khoa sai bước tới cạnh xe:

– Đăng Dũng!

– À! Cậu đây à?

– Anh biết tôi không?

– Tất nhiên. Vân Kiều vẫn kể về anh mà.

– Phải, chúng tôi chỉ có 2 anh em. Mà anh đi đâu vậy?

Đăng Khoa nhìn đồng hồ nghĩ: Hoàng Minh tài thiệt! Đúng đến cả giờ, cả phút.

Đăng Dũng ngó vào cổng, nói:

– Tôi sắp đi Tiền Giang.

– Lúc này à? Chiều rồi.

– Phải. Nhưng chúng tôi có việc.

– À, ra thế! Anh đợi ai? Ta uống nước đã. – Đăng Khoa hất đầu vào quán bia bên kia đường.

Đăng Dũng do dự, nửa nể Đăng Khoa – anh trai của người yêu – nửa sợ má ra đề đi gấp nên lắc đầu:

– Thôi, để khi khác nha. Tôi sợ má tôi ra.

Đăng Khoa cười:

– Ôi! Mới gặp anh lần đầu mà vô duyên quá. Thôi được, anh cứ ngồi đó đi.

Tôi lấy 2 lon bia lạnh ra ta uống gặp mặt được rồi.

Đăng Dũng gật đầu, liền nói theo.

– Lẹ nha! Má tôi ra là phải đi liền à.

Đăng Khoa trở lại ngay với 2 lon bia lạnh bốc hơi:

– Nè! Anh em gặp nhau tôi rất vui. Vân Kiều nó yêu anh quá, phải không?

Nhận lon bia đã bật nắp trong tay Đăng Khoa, Đăng Dũng cười vui vẻ:

– Cầu trời cho tôi được làm em rể anh.

– Chúc may mắn! Tôi rất vui được gặp anh.

– Tôi cũng vậy. Nhưng bạn quá nên chưa có dịp mời anh đó.

– Thôi, bữa nay vậy là 1 mở đầu hên đấy.

– Nhất định bữa nào tôi phải hẹn anh, ta đi làm 1 châu thiết đã nha. Tôi biết, có 1 nơi rất tuyệt.

– Tôi không bao giờ từ chối. Nào! Ta uống cạn kẻo má anh ra thấy lại phiền tôi.

– Không có đâu. Má tôi vui lắm.

– Thiệt hả?

– Kìa! Má tôi ra tới kìa.

Đăng Dũng chỉ về phía người đàn bà ăn bận rất lịch sự.

– Má! Đây là anh của Vân Kiều. – Đợi má ngồi yên trong xe Đăng Dũng mới nói.

– Hà? Con nói...

Má Đăng Dũng nhìn ra. Mắt bà hơi lạc đi một giây, rồi tối lại vì đau khổ. Bà hỏi:

– Đăng Khoa à?

– Má biết tên anh ấy à?

– Ồ... À! Má biết chứ. Nhưng... Chào cậu nha, chúng tôi phải đi gấp rồi. Ta đi kéo muôn con.

Đăng Dũng lại chui đầu ra cười:

– Thông cảm nha. Chúng tôi có việc phải đi Tiền Giang gấp. Có bạn hàng lớn về máy nông nghiệp. Hẹn dịp khác!

– Cháu chào bác.

– Chào con.

Đăng Dũng và Đăng Khoa nhìn nhau hơi ngạc nhiên vì cảm thấy giọng bà Phương Lan như ghen ngào.

– Má! Má mệt à? Hay để con đi 1 mình cũng được.

– Ồ, không! Má có mệt gì đâu. Má phải đi chứ, việc này cần có má mà.

– Vâng. Họ đã quen làm ăn với má, như vậy sẽ thuận lợi hơn.

– Đúng vậy. Thôi, đi đi con. Chào cậu nha.

Đăng Khoa nhảy lên vỉa hè để cho chiếc xe trườn tới ra giữa lộ. Chàng ngăn người nhìn theo chiếc ô tô rồi bước dài về phía mô tô của mình.

Ta có thể về kể cho ba nghe phi vụ này được rồi. Hoàng Minh nói thuốc mạnh lắm.

Nhảy 2 bậc 1 lên lầu. Đăng Khoa thấy bồn chồn vô cùng. Chàng vừa thấy vui mừng khắp khởi và lo sợ hồi hộp làm sao ấy. Má Đăng Dũng nhìn mình kỳ quá hà. Hay bà ấy linh cảm thấy điều gì, sao bà ấy buồn đến muốn khóc vậy nhỉ? Ôi! Phải nói cho ba hay liền mới được. Ta nóng lòng cho ba hay tin này quá. Hẳn ba sẽ mừng lắm:

– Ba! Ba có ở trong đó không ba?

– Đăng Khoa đấy à? Có chi vậy?

– Ba! Con có chuyện này thưa với ba.

– Chuyện chi vậy con?

– Bí mật mà. Ba phải thưởng con nữa đó.

– Ồ! Vậy hả? Con vô đi, cửa không khóa đâu.

Đăng Khoa bước vô phòng ba.

– Má con đâu ba?

– Hình như ở trong vườn với em con. Có chuyện gì vậy, Đăng Khoa?

– Ba ơi! Ba biết không?

Trần Chương nhìn con ngạc nhiên vì thấy Đăng Khoa có vẻ vui mừng, hồi hộp rất lạ. Ông đứng dậy, rồi bàn làm việc đến bên con.

– Chi vậy con? Con thi rồi à? Điểm tốt phải không?

– Dạ, không phải chuyện đó.

Đặng Khoa chợt lúng túng, cậu thấy sợ. Nên nói với ba thế nào nhỉ? Ông Trần Chương nhìn con chờ đợi.

– Ba ạ! Con và Đặng Dũng vừa uống bia với nhau.

– Trời đất! Hèn chi mà mặt con đỏ tía. Mà sao lại uống với thằng đó?

Thấy ba nói tới Đặng Dũng với giọng khó chịu, Đặng Khoa yên tâm nói tiếp:

– Ba ạ! Nhưng con đã cho vào lon bia của Đặng Dũng 1 viên thuốc ngủ loại cực mạnh, con đã nghiền kỹ rồi.

Trần Chương tròn mắt kinh ngạc.

– Mà làm trò gì vậy Đặng Khoa?

– Đặng Dũng đang lái xe đi Tiền Giang, con cho nó uống thế, để...

– Trời đất! Mà nói gì? Nói gì? – Trần Chương lay vai con lo lắng hỏi.

– Thì không phải ba rất ghét nó và gia đình nó hay sao? Con chỉ muốn giúp ba thôi.

– Hả! Mà giúp tao? Ôi! Con ơi...

– Ba lo gì nào? Nó uống bia say, tai nạn là do nó, sao ba kỳ quá vậy?

– Kỳ hả? Tao không ưa họ, nhưng sao lại thất đức thế được. Mà làm sao mà nghĩ ra trò đó vậy?

Hoảng hốt trước thái độ của ba, Đặng Khoa líu ríu kể mọi chuyện.

– Đúng như Hoàng Minh nói, chiều nay Đặng Dũng và má anh sẽ đi Tiền Giang... Mọi việc rất đơn giản.

– Cái gì! Cả bà Phương Lan à? Trời! Mà nói gì hả Đặng Khoa? Mà... mà giết má mà sao? Ôi...

Trần Chương choáng váng khi biết tin trên xe còn có cả bà Phương Lan.

Ông thù bà vì ông quá yêu bà mà thôi. Ông hoàn toàn không thể bình tĩnh hơn được.

– Phải đi cứu họ ngay.

– Đi hả ba? Cứu họ? Kỳ vậy!

– Gọi xe lẹ lên! Mà nói Hoàng Minh à? Thật khôn nạn! Mắc mưu nó hết rồi. Gọi cả Tư “cầu” đưa con bęc-giê theo nghe. Lẹ lên!

Trần Chương lao xuống dưới nhà.

Mọi người ngơ ngác ồ ào.

Vân Kiều và mẹ cũng chạy ra:

– Có chuyện gì vậy?

Trần Chương cổ trần tỉnh nói với vợ:

– Đi kêu ông Phạm Tùng ngay. Đường về Tiền Giang nghe. Khẩn trương lên! Bọn thằng này khôn kiếp thật. Hoàng Minh, nó hại gia đình Phạm Tùng. Rồi đẩy Đặng Khoa lên xe, ông giục cho xe chạy hết tốc lực, nhưng đường giờ này quá đông.

Trần Chương như ngồi trên đồng lửa, ông cau có chửi thề liên tục – Một

điều chưa bao giờ Đăng Khoa thấy ở cha. Chàng cùng Tư “cầu” và chú chó khổng lồ ngồi băng sau nín thở hướng về phía trước.

o O o O o

Vân Kiều quay sang mẹ lo lắng:

– Có chuyện gì khẩn cấp quá vậy má?
– Má không biết, nhưng ba con dặn đi kêu ông Phạm Tùng ngay. Bây giờ làm thế nào?

Bà Ái Vân lúng túng nhìn con, rồi nhìn chị Hoài như muốn cầu cứu họ.

– Vân Kiều ngó quanh rồi nói:

– Má! Ta đi báo cho ông Phạm Tùng.

– Đi à con? Con biết nhà à?

– Con sẽ chở má đến nhà ông Phạm Tùng bằng chiếc mô tô của anh con. Ta phải nhanh lên, má ạ.

Mấy phút sau, xe của họ đã lao trên đường, rồi quẹo vào 1 phố nhỏ và dừng lại. Vân Kiều nhảy xuống, bấm chuông liên hồi. Cô linh tính có chuyện nguy hiểm đến với Đăng Dũng và mẹ của anh, nhưng Vân Kiều nhủ thầm: Cần bình tĩnh.

Ông Phạm Tùng ngạc nhiên nhìn Vân Kiều và bà Ái Vân:

– Vân Kiều! Chào bà. Mời...

Vừa tới sân nhỏ, Vân Kiều nói:

– Bác ạ! Hình như có chuyện gì rất nguy cấp. Ba cháu nói báo bác biết ngay... Chạy về hướng Tiền Giang.

– Vâng. Thưa ông, nhà tôi đi ngay...

Phạm Tùng đoán được tình thế. Ông lao lên gác, rồi chưa đầy 1 phút sau, ông đã đẩy chiếc mô tô hai trăm năm mươi phân khối ra cổng.

– Tôi cũng đi, chứ lo quá! – Bà Ái Vân kêu lên.

Ông Phạm Tùng đưa cho bà chiếc nón bảo hiểm, rồi họ lao vút ra lộ.

o O o O o

Đường giờ này xe cộ đen nghệt. Phải vất vả lắm, Đăng Dũng mới đưa được xe ra đường quốc lộ. Chàng lắc đầu vì thấy mệt, mắt nặng trĩu.

“Chạy trong thành phố mệt muốn chết!”

Đăng Dũng nghĩ và nhấn ga cho xe lao lên. Mắt mỗi lúc 1 nặng, nhưng Đăng Dũng vẫn nhìn thẳng phía trước.

Qua kính chiếu hậu, chàng thấy má ngồi ở băng sau đang như nghĩ đi đâu.

Mắt bà hơi đỏ bên mí, hình như má cố kìm nước mắt, môi bà hơi mím lại...

“Hình như má gọi Đăng Khoa là con. Ôi! Sao mắt mình cứ chực díp lại thế này? Buồn ngủ kỳ quá!”

Đăng Dũng cho xe vượt cầu An Lạc, chàng vẫn tỉnh táo. Chàng không để ý phía sau chàng 2 chiếc mô tô thể thao lớn bám theo.

Một người trên mô tô là Hoàng Minh nói:

– Hay lắm! Chúng mày có thấy tay lái của nó lạng đi chưa? Thiếu chính xác chưa?

– Hình như có. Anh Hai nhìn kia!

– Ồ. Thằng này khỏe thiệt. Phải đưa khác là gục rồi.

– Nhưng anh thấy thằng... cho thuốc ngủ à?

– Thấy. Tao đã chờ sẵn trong nhà hàng, đưa cho nó lon bia đã mở mà.

– Thế thì chắc ổn rồi. Chút xíu nữa là nó đi đời thôi. Thuốc Mỹ đó anh Hai. Mạnh lắm đó!

– Tao biết. Bữa nay thì nó đừng hòng thoát khỏi tay tao. Mẹ kiếp! Nó toàn ngáng đường tao không.

– Thằng đó cướp vợ anh hả?

– Bữa đó nó giỏi ghê ha anh Hai. Cha con nó võ thứ thiệt đó.

– Thứ thiệt thứ giả gì, thì bữa nay nó cũng đi tong.

– Chà! Đến đây mà nó vẫn lái được thì ghê thiệt.

– Cứ chờ khi nào nó loạng quạng, mình sẽ ép thêm vào, nhất định nó không thể giữ tay lái được.

– Hay đến cầu Bình Điền, mình cho nó xuống sông luôn? – Một gã râu quai nón nói.

– Được, tụi mày phải cho vững đó nha.

– Anh Hai yên trí đi. Bữa nay mà không cho nó về châu Diêm Vương, thì bọn này giải nghệ.

– Tốt! Nhìn kia.

Cả 4 tên đều nhận ra chiếc du lịch lạng bất ngờ ra giữa phần đường xe ngược chiều. Chúng cười to.

Bà Phương Lan giật mình nhìn con:

– Gì vậy Đăng Dũng?

– Dạ... không ạ.

– Sao xe chạy kỳ vậy?

– Dạ, lúc này con hơi mệt.

– Hay để má lái cho. Con dừng lại đi.

– Không sao đâu má.

– Gần tới rồi, nên cẩn thận con ạ. Kia! Chiếc mô tô bên phải.

– Họ định vượt hay sao mà họ cứ như đùa thế này?

Đăng Dũng cố điều hòa hơi thở cho tỉnh đầu óc, nhưng chàng cảm thấy khó gượng lại.

Hai chiếc mô tô đang áp sát chàng. Xe của Dũng dạt vô lễ, rồi lại lạng ra bất tử.

Bà Phương Lan thấy rõ ràng 2 chiếc mô tô kia có ý định gì đó. Chúng nhìn vào xe bà cười nhạo nhử? Phương Lan gọi con:

– Đăng Dũng! Cẩn thận! Bọn này có ý xấu.

Đặng Dũng muốn gục xuống tay lái. Bà Phương Lan hốt hoảng. Họ đang lên cầu, cứ thế này xe của bà sẽ lao xuống sông mất. Hai chiếc mô tô như múa lượn trước mặt. Bà quyết định trèo lên ghế trước.

– Đưa tay lái cho má!

– Con... – Đặng Dũng ngã ra trên ghế.

Bà Phương Lan đã nắm được vô-lăng. Chiếc xe vọt xuống cầu.

– Anh Hai! Con mẹ này ghê thiệt. Làm sao bây giờ?

– Cứ chạy. Gần tới bãi gỗ thì chặn nó lại. Bây giờ, ở đó công nhân về hết rồi. Tổng 2 mẹ con nó xuống đó.

Hoàng Minh gào lên giận dữ vì 1 phần kế hoạch của y đã bị hỏng.

“Nhưng không sao, bãi gỗ rộng cả chục mẫu, tha hồ cho mình ra tay”.

Hai chiếc mô tô vẫn lượn lúc vượt lên, lúc tụt lại, khi ép xe du lịch vào mé ruộng. Nhưng người đàn bà vẫn giữ được bình tĩnh, bà đã ngồi được hẳn vào vị trí.

“Không biết tụi chúng định làm gì đây?”

Gương mặt rất lo lắng, bà nhìn con.

– Đặng Dũng! Con khỏe chưa?

– Má...

– Thôi, con nằm yên đi.

– Con lo cho má quá.

– Không lo đâu. Má lái được mà. Con ngủ đi.

– Chúng nó nhất định... có âm mưu gì. Đường còn xa... Có đoạn vắng...

– Con đừng lo. Mẹ sẽ bám chặt chiếc xe hàng phía trước. Có xe, chúng không dám làm gì đâu. Đến Long An, ta sẽ nhờ công an can thiệp.

– Má! Hãy cẩn thận. Kia! Chiếc xe tải chở hàng chột quẹo phải vô chiếc công sắt.

Hai chiếc mô tô áp sát nhau:

– Con mụ này khôn lanh lắm. Anh Hai! Làm sao đây?

– Sắp tới bãi gỗ rồi, chúng mày chú ý. Nè! Thằng Râu “cọp” chặn đường nha, để tao buộc mụ ấy xuống xe.

– Anh Hai yên tâm.

Tên râu xồm cho xe lượn lên ngang xe của bà Phương Lan, rồi vượt lên mũi xe du lịch, chạy uốn éo trên đường.

Phương Lan nghĩ: “Bọn này lại giở trò gì nữa đây?”

Bà cho xe chạy nhanh sát đuôi xe mô tô. Hai gã trên xe vẫn tỉnh bơ lượn qua lượn lại. Đường lúc này không có chiếc xe nào ngoài họ. Trời chiều xuống nhanh quá. Bà đưa mắt sang 2 bên đường: Trống không. Bên phải phía trước mờ mờ 1 bãi gỗ ngổ ngang, những thân cây khổng lồ lẫn lộn trên đất trống. Đặng Dũng cựa mình cố ngồi dậy. Chàng dùng tất cả ý chí để thoát khỏi cơn buồn ngủ lạ lùng. Không thể để má 1 mình được.

Chiếc mô tô thứ 2 ép chiếc xe của bà Phương Lan chạy sát mé đường. Rồi đột ngột, Phương Lan đạp thắng... Bánh xe bốc khói trên mặt đường.

– Ra khỏi xe ngay!

– Các người muốn gì?

– Ra khỏi xe sẽ biết.

– Tôi không ra.

– Má...

– Ô! Nó chưa ngủ hẳn. Ra xe ngay!

Tiếng kính bị đập vỡ choang, rồi rơi xuống mặt đường nghe rợn người. Hai thằng đứng trước mũi xe, 1 thằng rút khẩu súng từ bụng ra:

– Bà có ra khỏi xe không thì bảo?

– Nếu các ông muốn cướp tiền thì đây. – Bà Phương Lan ngó xuống băng sau.

– Tốt! Ra khỏi xe hết.

Đặng Dũng mở cửa xe lão đảo chui ra.

– Má! Ta ra xem họ định làm gì?

– Tốt!

Bà Phương Lan chân chừ, rồi bước lại phía con.

Đặng Dũng thấy tỉnh lại đôi chút. Gió chiều giữa chốn này thật dễ chịu.

Nhưng chàng chưa kịp đứng cho vững thì 1 quả đấm rất mạnh nện thẳng vào mặt chàng. Đặng Dũng cố tấn chân lại giữ thăng bằng.

– Đặng Dũng! – Bà Phương Lan hét lên.

Một gã nhào lại tát luôn 2 cái vào mặt Phương Lan. Đặng Dũng gạt chân cho tên vừa đấm chàng loạng choạng.

– Đồ khốn nạn!

Ba gã đàn ông xông vào đánh Đặng Dũng. Còn 1 gã vừa bịt mồm bà Phương Lan, vừa lôi bà vào sâu trong bãi gỗ. Hoàng Minh quát to:

– Để tao với Râu “cọp” trị thằng này. Bầy “quậy”! Mày ra đưa hết xe vào trong bãi giấu ngay.

Nhưng ngay sau đó, 1 chiếc xe mô tô trờ tới, rồi 1 chiếc nữa... Rồi 1 chiếc du lịch cũng đỗ lại.

Bỗng chốc, bãi gỗ diễn ra cảnh ghê người. Ông Phạm Tùng tung người chạy trên những thân gỗ không lồ. Ông bay theo gã đàn ông đang cố lôi bà Phương Lan đi. Một cước tung thẳng vào mặt tên khốn kiếp. Nó buông bà Phương Lan ra, chống cự với ông Tùng.

Anh Tư xuyt chó lao vào 1 gã, rồi họ cũng xông vào chỗ Đặng Dũng đang bị đánh xỉu lăn xuống cỏ.

Vân Kiều và mẹ chạy tới chỗ bà Phương Lan.

Trần Chương cũng lao vào cuộc ẩu đả. Chợt con chó kêu rít lên, mũi dao làm 1 bên đuôi sau của nó rách toạc. Con bực-giê càng hung dữ. Tiếng kêu

thét lên giữa đồng vắng. Tiếng đánh đá huỳnh huỵch, người ngã trên những khúc cây khổng lồ kêu rống lên.

Chợt Đăng Khoa bị 1 thằng đá vào bụng, anh lảo xuống đau đớn.

Bà Phương Lan kêu to:

– Đăng Khoa!

Rồi giật khỏi tay Vân Kiều và bà Ái Vân đang chúi máu trên miệng mình, bà Phương Lan chạy về phía Đăng Khoa, kêu khóc đau đớn.

Đúng lúc đó, ông Trần Chương và anh Tư tài xế đang bị 1 tên cao lớn khổng lồ chế. Anh lái xe bị đập vào gáy gục xuống thân gỗ. Bà Ái Vân nhào lại:

– Đứng im hết! Không tao bắn.

Hoàng Minh gào to. Một phát súng chát chúa bay về phía Trần Chương, bốc khói dưới chân ông.

Mọi người chưa kịp định thần, thì bà Vân kêu lên, nhào lại phía chồng. Một mũi dao nhọn cắm vào tay bà. Ái Vân hét lên đau đớn. Ông Phạm Tùng đã đánh gục được 1 tên. Chú bực–giê cũng đang cho 1 tên khác lăn lộn trên bùn đất. Chỉ còn Hoàng Minh và tên Râu “cọp”.

Nhanh như chớp, Hoàng Minh túm lấy Đăng Khoa kêu to và dí súng vào thái dương cậu ta:

– Đứng im hết! Không tao bắn thằng này.

Bà Phương Lan nhò lên định nắm lấy Đăng Khoa, thì bị Râu “cọp” đá văng ra.

Bà Phương Lan rên rỉ.

– Đăng Khoa! Con của tôi... Buông con tôi ra.

Tất cả chợt yên lặng 1 giây. Phạm Tùng ngó trân trân Phương Lan. Trần Chương tránh cái nhìn của vợ.

Mắt Hoàng Minh đỏ hỏn lên. Y chợt quay súng về phía Trần Chương. Phạm Tùng bay người lên để đá vào tay tên giết người. Khi khẩu súng rơi xuống, thì cũng là lúc Trần Chương ôm lấy người gục xuống. Bà Ái Vân kêu lên. Trong nháy mắt, cảnh vật lại diễn ra như lúc cuốn. Phạm Tùng đã bỏ được tay Hoàng Minh và khóa nó lại phía sau. Tư “câu” và con chó bực–giê đã buộc tên râu xồm phải ôm lấy cổ rên rỉ lăn lộn trên cỏ.

Bà Ái Vân ôm lấy chồng nức nở.

– Trời ơi! Anh có làm sao không? Máu nhiều quá! Đăng Khoa! Ôi...

Phạm Tùng ngồi xuống cạnh Trần Chương và mở tà áo ra.

– May quá! Chỉ trúng vào mạng sườn. Đưa ông ấy đi bệnh viện ngay đi.

Ông xé vạt áo sơ mi băng vết thương cho Trần Chương và đưa Trần Chương ra xe của mình.

– Mọi người, không ai việc gì chứ? – Ông ngồi vào tay lái hỏi.

– Thưa, không ai việc gì cả. Chỉ có... nhưng ông đừng lo. – Chú Tư tài xế nhà trả lời.

– Được. Hãy chăm sóc phụ nữ. Tôi sẽ gọi cảnh sát và cho ông ấy vào viện, rồi trở lại ngay.

– Ôi! Ông cho tôi theo nhà tôi. – Bà Ái Vân run rẩy bám lấy xe.

– Phương Lan! Em ở lại nha. Anh quay lại liền. Chăm sóc Đặng Dũng nghe em.

– Dạ, anh yên tâm.

Chờ bà Ái Vân đỡ được đầu Trần Chương đặt lên đùi rồi, ông Phạm Tùng mới nổ máy cho xe lao vào bóng đêm.

“Bỏ cả hận thù, ta làm người rộng lượng.

Tình yêu chấp cánh bay vào trong hạnh phúc mai sau”.

o O o O o

Mười ngày sau, Trần Chương ra viện.

Bà Ái Vân ngồi bên cạnh chồng ở băng ghế sau.

Ông nắm lấy tay bà âu yếm:

– Ái Vân! 10 ngày nằm viện, anh mới hiểu hết thế nào là sự dịu dàng, yêu thương và tận tụy của em.

– Vì em luôn yêu anh mà.

Bà nhỏ nhẹ nói và run rẩy như 1 thiếu nữ nhận lời tỏ tình đầu tiên.

– Anh thật sai lầm. Anh có lỗi với em. Khi biết hết mọi chuyện, em có trách anh không?

– Không đâu anh ạ. Bao giờ em cũng yêu anh.

– Em mới đúng là người vợ quý của anh. Bao nhiêu năm nay, anh cứ sống mãi trong hận thù vì 1 tình yêu mù quáng. Anh đã làm em khổ.

– Đừng nói thế nữa anh.

– Không biết các con sẽ nghĩ thế nào về anh?

Bà Ái Vân nhìn chồng dịu dàng. Bà biết ông đang thật sự hối hận.

– Chỉ tại anh mà suýt nữa Đặng Khoa nó đã giết chết anh và mẹ của nó.

– Anh ạ! Mọi người chỉ nghĩ đến tình yêu thương thôi. Anh đừng buồn nữa.

Ông Trần Chương thở dài nhẹ nhõm:

– Anh không thể tha thứ cho mình.

– Tại sao? Mọi người ai cũng hiểu cho anh và vẫn yêu thương quý mến anh mà.

– Những ngày ở bệnh viện, anh rất hiểu điều đó.

Xe đã dừng lại trước cổng. Hai cánh cửa sắt mở rộng, chiếc xe chạy vào lối sỏi.

Trần Chương ngạc nhiên nhìn về phía hiên nhà.

Mọi người ra đón ông.

Trần Chương nhìn thấy Vân Kiều khoác tay Đặng Dũng. Bà Phương Lan đứng giữa Đặng Khoa và ông Phạm Tùng.

Nước mắt ông ứa ra, trái tim thắt lại đau đớn. “Chính Phạm Tùng lại 1 lần

nữa cứu ta!”

Trần Chương nhìn thấy gương mặt ai ai cũng chứa chan hạnh phúc. Ông thấy sung sướng vô cùng. Lần đầu tiên sau hơn 20 năm, Trần Chương mới thấy lại 1 tâm trạng dễ chịu như thế này. Trước khi rời ô tô, ông nhìn vợ, nói nhỏ bên tai bà:

– Anh yêu em, Ái Vân ạ.

Nước mắt tự trái tim người đàn bà dịu dàng dâng lên khóe mắt, rồi lăn xuống 2 gò má thoáng ửng hồng vì xúc động. Bà im lặng siết chặt những ngón tay của chồng, khi ông âu yếm nắm lấy bàn tay rất mềm mại của bà. Mọi người chạy tới bên ô tô, Trần Chương ôm lấy Phạm Tùng.

Gió thổi, đầy hương hoa bay tới phủ quanh mọi người.

Ai cũng hiểu tình yêu và hạnh phúc đang đến với tất cả. Từ nay, họ sẽ sống bằng tình yêu và nghĩa nặng. Sự hận thù đã vĩnh viễn bị chôn vùi và cả lòng ích kỷ độc ác cũng đã chìm sâu vào dĩ vãng.

Đặng Khoa chợt nói to:

– Ba! Chúng ta vào chứ. Sấm banh đang chờ kia.

Hai người phụ nữ nhìn nhau. Họ hiểu thật rõ tâm trạng lúc này của nhau. Họ cùng thấy chẳng có ai, chẳng có người phụ nữ nào được sung sướng bằng họ lúc này. Họ siết chặt tay nhau bước vào phòng khách lộng lẫy của nhà họ Trần, 1 dòng họ vững bền và phát triển hơn 100 năm nay.

Vân Kiều chạm ly của nàng vào ly người yêu, mắt nàng long lanh:

– Bây giờ, anh đã tin chưa?

– Em giỏi thiệt!

– Đâu có. Ngay những ngày ở bệnh viện, ba đã tỏ ra là... đồng ý anh rồi. Ba cứ hỏi em: “Đặng Dũng đỡ chưa? Bữa đó ba thấy nó cũng bị đánh dữ lắm”.

– Ôi! Với anh, vậy mà nhằm nhò gì? Anh khỏe liền.

– Xạo!

– Thiệt mà.

– Xạo! – Vân Kiều cười tinh nghịch.

Vậy là Đặng Dũng kéo người yêu chạy ra ngoài nhà mát, mặc mọi người trong bữa tiệc. Chàng ôm lấy nàng rồi bế bổng lên:

– Thế nào, anh khỏe chưa?

– Chưa. – Nàng cười khúc khích tuột xuống.

– Vậy thì...

Chàng kéo nàng lại ghì trong đôi tay của mình và hôn thật mạnh lên môi nàng.

– Ôi! Đau em. Anh...

– Vậy chịu thua chưa?

– Thua, thua rồi mà.

Họ nhìn nhau rồi lại hôn nhau say đắm. Nàng thở dốc khi rời khỏi nụ hôn rất

tham lam của người yêu, mắt long lanh:

- Vậy bao giờ, anh cưới em?
- Ngay hôm nay, anh sẽ hỏi ý kiến ba.
- Ba chịu liền thì sao?
- Thì cưới liền chứ sao?
- Ừ! Em không chịu đâu. Mình chưa chuẩn bị gì cả.
- Ôi! Anh sẽ đem cả thế giới này đặt xuống chân em. Vậy thì còn gì phải chuẩn bị nữa không, nàng công chúa xinh đẹp?
- Đâu được. Em muốn đám cưới mình phải thật to.
- Nhất định rồi.
- Em phải may chiếc xoa-rê lông lầy nhất.
- Chứ sao.
- Ôi! Em vui sướng quá, Đăng Dũng.
- Anh cũng vậy.

Thế rồi họ nắm tay nhau chạy khắp vườn, cười vang và quay tròn trong hạnh phúc.

Họ thì thầm vào tai nhau những lời yêu thương nồng cháy. những lời mà tận đáy lòng họ đã nuôi giữ bấy lâu.

Họ bước vào khu nhà mát, nơi đầy dãy hoa lan tỏa hương thơm.

Đăng Dũng ôm chặt người yêu, anh nhìn nàng với ánh mắt thiết tha “ánh lên chút bạo lực”. Vân Kiều cũng vậy, nàng cũng nhìn anh với ánh mắt đắm say pha chút “gân guốc”.

– Thế nào, đã chán rồi phải không? – Nàng hỏi người yêu.

Đăng Dũng bật cười, anh chu môi mình lướt nhẹ lên môi nàng.

– Xưa lắm cưng ạ. Từ đây đến suốt đời, anh chẳng chán đâu.

– Vậy thì mệt cho em rồi.

Anh thì thầm:

– Càng mệt hơn cưng ạ, khi sau đêm tân hôn, cưng phải cho anh một thẳng cu tí.

Đôi má ửng màu hạnh phúc, Vân Kiều nạt.

– Nói bậy không hà!

Đăng Dũng lém lỉnh.

– Anh còn muốn... liền bây giờ nữa kìa.

– Anh xấu thật.

– Ai biểu anh yêu em chi?

Cả 2 lại cuốn vào nhau, mật ngọt của tình yêu rơi trong hạnh phúc.

“Cả cuộc đời em, xin dành cho anh đó

Để anh biết rằng em mãi mãi yêu anh

Hạnh phúc ơi! Xin giữ trọn màu xanh

Hình ảnh đẹp tình yêu và tuổi trẻ”.

Họ có biết đâu cũng nơi này, ngôi nhà mát đã chứng minh cho 1 tình yêu
vĩnh cửu....

Hết

Nguồn: vietlangdu.com

Người đăng: mickey

Thời gian: 13/07/2004 7:59:12 CH